

CONTRA CURENTULUI

7 octombrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

PREDICAREA CUVÂNTULUI

Text de memorat | 1 Corinteni 1:27

„Dar Dumnezeu a ales lucrurile ne-
bune ale lumii, ca să facă de rușine
pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales
lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de
rușine pe cele tari.”

SECȚIUNEA 1

Oamenii fac deseori greșeli atunci când își aleg conducători. Dumnezeu însă nu alege niciodată persoana greșită, surprinzând mai mereu lumea prin liderii aleși de El.

1 Corinteni 1:26,27: De pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.

Adesea, Dumnezeu nu-i ia în seamă pe cei foarte educați. Acest lucru nu se întâmplă deoarece El disprețuiește educația, ci pentru că, deseori, o persoană educată nu reușește să-și dea seama cât de ignorantă este cu adevărat.

“ Biblia... a devenit studiul meu de căpetenie, și pot spune în adevăr că am cercetat-o cu o mare plăcere. ”

1 Corinteni 8:1,2: Dar cunoștința îngâmfă... Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască.

Deoarece oamenii obișnuiți pot fi adesea mai ușor de învățat, Dumnezeu alege lideri dintre aceștia. Atunci când vede oameni obișnuiți pe care îi poate folosi în roluri de conducere, El îi instruește, obișnuindu-i cu situațiile dificile pe care trebuie să le stăpânească.

„Isus Și-a ales primii elevi din rândul oamenilor de rând. Pescari din Galileea, ucenicii erau oameni simpli, neșcoliți; nu beneficiaseră de o educație rabinică, nu cunoșteau învățăturile și obiceiurile lor,

DIN CUPRINS:

A-40

Predicarea Cuvântului
Studiu biblic prin intermediul
radioului
Pregătindu-mă să-L văd pe Isus (I)
Nu din întâmplare: Păsările colibri

însă învățaseră din disciplina severă a trudei și a greutăților. Erau oameni care puteau fi instruiți și modelați.” – *Educație*, p. 85

O astfel de educație în conducere i-a dat Dumnezeu lui William Miller, bărbatul care a devenit reformator american. Tatăl lui William Miller fusese un mare patriot, având funcția de căpitan în armata continentală a lui George Washington, și aproape că și-a dat viața în timpul bătăliei pentru New York. Familia Miller renunțase la aproape toate posesiunile ei pentru a sprijini războiul, ajungând extrem de săraci până la sfârșitul acestuia. Drept urmare, Miller a crescut în sărăcie, fiind obișnuit cu dificultățile.

În tinerețe, Miller a observat că mulți dintre cei mai influenți oameni din comunitate nu luau Biblia în serios. Cu toate acestea, Miller îi admira, deoarece, aparent, aceștia erau generoși, morali și etici. Acești oameni adoptaseră o viziune asupra lumii numită deism. Deiștii credeau că Dumnezeu crease lumea cu mult timp în urmă. Dar, la fel ca saducheii din zilele lui Hristos, aceștia credeau că El își lăsase creația să evolueze după legi proprii. În opinia unui deist, Dumnezeu a făcut lumea, însă l-a lăsat pe om să se îngrijească de ea.

Grozăviile războiului, suferințele oamenilor nevino-vați, bolile care au nimicit un mare număr de creștini din lume – toate acestea, precum și alte tragedii, erau folosite de către deiști ca dovadă că Dumnezeu descris în Biblie nu era decât o născocire și că El nu interve-nea în chestiunile vieții. De asemenea, deiștii credeau că în Biblie există numeroase contradicții și respingeau istorisirile din Scriptură, considerându-le mituri. De exemplu, aceștia ridiculizau istoria lui Iona și faptul că a fost înghițit de un pește din care a ieșit viu la mal trei zile mai târziu. Totodată, respingeau minunile făcute de Isus.

Unchiul lui William și bunicul din partea mamei erau amândoi pastori baptiști. Pe măsură ce a crescut neîncrederea lui Miller în Biblie, el a ajuns să imite și să ia în derâdere aceste pastorații, spre amuzamentul prietenilor lui deiști. Nimeni nu bănuia că, într-o bună zi, Miller va ajunge să fie un predicator puternic, care, la rândul-i, avea să fie imitat și luat în râs.

Cu toate că părea departe de Dumnezeu, el era un bărbat cinstit în căutarea adevărului. Soția lui nu a încetat nicio clipă să se roage pentru el, iar Dumnezeu i-a răspuns la rugăciuni.

SECȚIUNEA 2

Asemenea tatălui său, William Miller a fost foarte patriot, alăturându-se armatei Statelor Unite pentru care a luptat în războiul din 1812. Era un bărbat extrem de respectat și a primit rangul de locotenent. În timpul bătăliei de la Plattsburg, a fost martorul unor dovezi dramatice și convingătoare că în evenimentele umane intervenea o putere supranaturală, fapt care i-a tulburat perspectiva deistă.

Chiar dacă nu era creștin, după război, Miller a început să participe regulat la biserică împreună cu soția lui. Fiind un bun lector, citea enoriașilor câte o predică din cartea *Proudfoot's Practical Sermons* atunci când lipsea pastorul. Într-o duminică, în timp ce era la amvon și citea o predică despre responsabilitățile părinților, a ajuns să fie convins de propria lui condiție de păcătos. Miller a început să plângă și a fost incapabil să termine de citit predica. Minte lui a fost impresionată de următorul gând profund: „Cât de minunat este că Dumnezeu nu doar că există, dar este și iubitor și bun. Lui Îi pasă de creația Sa și poate îndepărta vina oamenilor.”

Mai târziu, amintindu-și de această experiență, scria:

„Deodată, caracterul Mântuitorului a impresionat cu putere mintea mea. Se părea că există o Ființă atât de bună și de miloasă care să ispășească nelegiuirile noastre și prin aceasta să ne salveze de suferință și de pedeapsa păcatului. Imediat am simțit cât de iubitoare poate fi această ființă și mi-am închipuit că pot să mă arunc în brațele Sale și să mă încred în mila unuia ca El. Dar s-a ridicat întrebarea: Cum se poate dovedi că există o astfel de Ființă? Am descoperit că în afară de Biblie nu se găsește nicio dovadă

a existenței unui așa Mântuitor, sau chiar a unei stări viitoare... Și am înțeles că Biblia scotea în evidență tocmai pe Mântuitorul de care aveam eu nevoie; și am fost uimit să descopăr cum o carte – după părerea mea de atunci – neinspirată dezvoltă niște principii atât de perfect adaptate nevoilor unei lumi căzute. Am fost constrâns să admit că Scripturile trebuie să fie o descoperire de la Dumnezeu. Ele au devenit plăcerea mea; iar în Isus am găsit un prieten. Mântuitorul a devenit pentru mine primul dintre zeci de mii; iar Scripturile, care mai înainte pentru mine erau întunecate și contradictorii, au devenit o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea. Mintea mi s-a liniștit și mi s-a limpezit. Am constatat că Domnul Dumnezeu este o stâncă în oceanul vieții. Biblia a devenit apoi studiul meu de competență și pot

spune în adevăr că am cercetat-o cu o mare plăcere. Am găsit acea jumătate despre care nu mi s-a vorbit niciodată. M-am întrebat atunci de ce nu văzusem mai înainte frumusețea și măreția ei și m-am minunat cum de am putut-o lepăda. Am descoperit tot ce-mi putea dori inima și un bun leac pentru toate bolile sufletului. Am pierdut gustul pentru orice altă lectură și mi-am îndreptat inima să primesc înțelepciune de la Dumnezeu.”

– *Tragedia veacurilor*, p. 319

Lipsa formării teologice nu l-a împiedicat pe Miller să înțeleagă Biblia. În timpul pe care îl dedica zilnic studiului și rugăciunii, alături de el stăteau îngeri. În fiecare zi, pune în practică adevărurile pe care le învăța din Scriptură, vorbind deseori despre acestea atât acasă, cât și în adunări. Pentru viitorul rol util al lui Miller în lucrarea lui Dumnezeu, toate acestea i-au fost învățătură esențială.

SECȚIUNEA 3

Pe vremea lui William Miller, mulți predicatori învățau că pe pământ va fi pace o mie de ani înainte de a doua venire a lui Isus. Însă pe măsură ce a studiat sistematic profețiile, Miller nu a descoperit nicio astfel de învățătură. În loc de aceasta, a văzut că Biblia învață clar că Isus va veni înainte de mileniu.

Pe măsură ce a căpătat sentimentul profund al apropiatei reveniri a lui Hristos, Miller și-a dat seama că soluțiile din Biblie privind sfârșitul vremurilor trebuie să fie prezentate lumii. El s-a rugat ca Dumnezeu să pună povara pe cineva. A vorbit cu pastori și i-a îndemnat să predice profețiile. Însă niciunul nu l-a ascultat. Neputând găsi niciun predicator care să transmită mesajul revenirii lui Hristos, el a început să simtă cu tărie că va trebui să o facă el însuși.

Ideea de a predica i s-a părut absurdă lui Miller. Având aproximativ cincizeci de ani, se simțea deja un om bătrân. Era fermier și nu era obișnuit să țină discursuri în mod regulat. Avea mijloace limitate. Singurul lucru pe care îl putea oferi era un mesaj biblic care îi schimbaseră viața. După

ce a dus o luptă cu sine, s-a predat lui Dumnezeu și a promis să transmită mesajul revenirii apropiate a lui Hristos, oricând avea să i se ceară aceasta.

Predarea lui Miller a fost ceea ce aștepta Dumnezeu. La nici o oră de când s-a întâmplat asta, a primit prima solicitare de a ține o serie de lecturi publice într-un oraș din apropiere. Din acest moment au început să curgă solicitările, acestea fiind atât de multe, încât s-a simțit incapabil să le accepte pe toate. Deși mesajul lui Miller era uluitor, maniera lui de prezentare era calmă și demnă. Ziariști sosiți pentru a scrie despre prezentările

lui Miller erau surprinși de maniera limpede și metodică în care se desfășurau predicile lui.

Ascultătorii își foloseau Bibliile, iar Duhul Sfânt era prezent. Predicile lui Miller eliberau

“Lăsați-i pe pastori să predice Cuvântul într-o manieră care să lase impresia cea mai solemnă asupra celor care ascultă.”

— *The Review and Herald*, 28 septembrie 1897

puterea Cuvântului lui Dumnezeu. În timp ce explica cronologia profetică din Daniel și Apocalipsa, el își purta auditoriul către sentința lui Dumnezeu.

Ascultătorii tremurau în timp ce le era trezită conștiința. Viețile erau schimbate. Comunitățile se schimbau. Bețivii deveneau abștinenți. Libertinii ajungeau curați sufletește. Patronii de cârciumi își închideau localurile. Necredincioșii renunțau la necredința lor și deveneau creștini. Numărul participanților la serviciile divine și orele de rugăciune a crescut. De o astfel de predicare e nevoie astăzi.

2 Timotei 4:2: Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.

Miller studiase cu sârguință Scripturile ani de zile, iar acum predica Cuvântul cu putere. Deseori, ca notițe, își lua cu el la amvon doar un text simplu din Scriptură. El se supunea încă unei învățături din Biblie despre predicare.

1 Corinteni 2:2: Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.

Predicile lui Miller Îl scoteau în evidență pe Hristos, precum și venirea Lui apropiată. El vorbea cu simplitate despre a doua venire a Mântuitorului care Își dăduse viața pentru păcatele noastre și S-a dus în ceruri ca să ne pregătească un loc. Miller Îl iubea pe acel Hristos pe care Îl prezenta.

Cu toate că acest servitor al lui Dumnezeu a fost de două ori dezamăgit, atunci când Isus nu a venit nici în primăvara lui 1844 și nici în toamna aceluiași an, mesajul lui plin de credincioșie și bazat pe profețiile din Biblie a dus la îndeplinirea scopului lui Dumnezeu. Mesajul lui despre Isus a avertizat, a trezit și revitalizat interesul despre profeții. Cu binecuvântarea lui Dumnezeu, William Miller a fost folosit pentru a începe o mișcare ce, în cele din urmă, va duce mesajul final al iubirii lui Dumnezeu în întreaga lume. După aceea va veni sfârșitul.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea 1

1. De ce alege adesea Dumnezeu oameni slabi care să facă lucrări mărețe pentru El? _____

Dă câteva exemple din Scriptură. _____

2. În ce fel se aseamănă deismul cu credința în evoluție? _____

3. Enumeră câteva lucruri care l-au ajutat pe Miller să-și depășească perspectiva deistă. _____

Ce anume ne poate proteja de erorile lui Miller? _____

Secțiunea 2

4. Ce poți face zilnic pentru a te pregăti să fii de folos în viitor în lucrarea lui Dumnezeu? _____

Secțiunea 3

5. De ce erau predicile lui Miller atât de puternice? Ia în considerare atât omul, cât și mesajul. _____

Ce i-ar putea face în ziua de azi pe predicatori mai puternici? _____

Studiu suplimentar pentru lecțiunile 40 și 41: *Tragedia veacurilor*, pp. 317–342; 375–408.

Capitole de credință

Studiu biblic prin intermediul radioului

Era seara târziu. Stăteam întins în pat după o zi grea și obositoare. Mă dureau spatele și mă gândeam la Dumnezeu. „Oh, Doamne, de ce nu pot să aud despre Tine la radio?”

Am crescut în Bulgaria în timpul comunismului și am primit o educație ateistă. Aveam o sete arzătoare de Dumnezeu, dar nu exista niciun loc unde să mi-o astâmpăr. După căderea comunismului, s-au deschis bisericile, însă a continuat să-mi fie sete după Dumnezeu. Trăiam într-un orașel unde nu era nicio altă biserică decât cea ortodoxă. Cel puțin, așa credeam în acel moment.

Așa că stăteam întins pe pat, întrebându-mă de ce nu s-a gândit nimeni să predice despre Dumnezeu la radio. Aveam un radio vechi și mi-ar fi fost foarte comod să ascult.

Dintr-odată, am auzit o voce în adâncul minții mele: „Deschide radioul pe unde scurte.” Vocea fusese atât de distinctă încât m-am ridicat imediat din pat. Am început de îndată să schimb frecvențele radioului. Am auzit o voce limpede: „Aici Vocea Speranței – Radioul Adventist Mondial” „Ar putea fi ceva pentru mine”, mi-am spus.

Așa că am început să ascult programele AWR. Am continuat să fac asta în următoarele trei luni – în fiecare dimineață și din nou seara, atunci când același program era retransmis. După aceasta, am simțit că trebuie să fiu botezat. Atunci m-am rugat: „Doamne, Te rog, spune-mi unde să merg ca să fiu botezat.”

În aceeași zi, atunci când am ascultat programul „meu”, prezentatorul a anunțat subiectul: „Care biserică este cea adevărată?” Dumnezeu răspundea rugăciunii mele. M-am hotărât să caut o biserică adventistă. M-am dus la Sofia, capitala Bulgariei, unde credeam că s-ar putea găsi o biserică adventistă. Când am ajuns la sediu, frații mi-au spus că era o biserică adventistă în orașul meu! Eram atât de bucuros!

M-am întors acasă și l-am căutat pe pastorul local. La acel moment, biserica nu avea propria clădire, iar credincioșii țineau serviciile divine în casele lor. Tânărul pastor m-a invitat acasă la el și i-am spus imediat că

CĂLĂTORIND ACOLO UNDE MISIONARI NU POT SĂ AJUNGĂ

Adventist World Radio (AWR) este radioul misionar oficial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. AWR transmite pe undele scurte AM/FM, prin satelit și pe internet, pentru a duce Evanghelia oamenilor la care este dificil de ajuns, din cauza barierelor geografice și culturale sau a restricțiilor politice ori religioase.

Misiunea AWR este de a transmite Evanghelia grupurilor de oameni din lume la care este greu de ajuns, în propriile lor limbi.

Pentru a descoperi cum poți ajuta să transmiți mesaje de speranță ascultătorilor greu accesibili și pentru a face un dar pentru eternitate, vizitează awr.org.

vreau să fiu botezat. Mi-a zâmbit cu blândețe și mi-a explicat că trebuie să studiez Biblia mai întâi.

„Dar deja am studiat-o”, i-am răspuns. „La radio!”

A rămas surprins și a început să-mi pună întrebări, pentru a afla care este nivelul meu de cunoștințe. La final, a exclamat: „Prietene, ești pregătit cu adevărat!”

Așa că am fost botezat, iar ziua aceea a fost cea mai fericită din viața mea.

Bineînțeles, n-am ascuns lumina „sub pat”. Le-am spus tuturor prietenilor și rudelor mele despre noua speranță pe care o primisem. Știu că Isus vrea să binecuvânteze fiecare om și să mântuiască pe oricine Îl caută din toată inima.

Pentru a afla mai multe despre Radioul Adventist Mondial (AWR) sau pentru a descoperi cum poți ajuta la promovarea lucrării lui Dumnezeu prin intermediul transmisiunilor radiofonice, vizitează awr.org sau sună la 1-301-680-6304.

Conexiune istorică

Pregătindu-mă să-L văd pe Isus (I)

Când eram tânără, am simțit că am nevoie de Mântuitor. Aveam cam unsprezece ani când m-am bucurat prima dată de iubirea Lui. Înainte de asta, eram condamnată de păcat. Îmi amintesc că atunci când eram foarte mică simțeam nevoia de a avea păcatele iertate și curățate, pentru a nu mă simți nenorocită pentru totdeauna.

Am avut părinți care obișnuiau să se roage și care simțeau o mare teamă în privința bunăstării copiilor lor. Îmi amintesc că încercam ca înaintea lor să par perfect indiferentă, de teamă că s-ar putea gândi că sunt sub condamnare, în timp ce în inima mea sufeream și zi și noapte eram tulburată, fiind speriată că aș putea muri în natura mea păcătoasă. Ce suferințe teribile îmi treceau prin minte atunci când avea loc vreo furtună cu tunete! Se întâmpla adesea să mă trezesc noaptea și să plâng, neîndrăznind să-mi închid ochii ca să dorm, de teamă că ar putea sosi vremea judecății sau că m-ar putea ucide fulgerul, fiind astfel pierdută pentru totdeauna.

Copii, dacă vreunul dintre voi simte că nu are speranță în Hristos și vă este teamă sau tremurați când se ivește vreo furtună, întrebați-vă următorul lucru: Dacă îmi este teamă acum, cum aș putea sta drept în ziua aceea măreață și teribilă a mâniei lui Dumnezeu? Niciun nelegiuit nu va scăpa atunci. Nu va mai fi atunci nicio oră și nu va mai exista niciun moment pe care să-l aveți la dispoziție pentru a vă pregăti pentru ziua aceea teribilă.

Veți fi atunci martori nu doar la ploaie, fulgere și tunete; fiecare insulă va dispărea și munții nu se vor mai găsi.

„O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni” (Apocalipsa 16:21). Furtuna mâniei lui Dumnezeu va sosi în curând peste lumea aceasta vinovată. Puteți îndura gândul de a vă afla într-o astfel de scenă, fără să aveți speranță în Dumnezeu și fără să simțiți că privirea Lui nimicitoare este îndreptată asupra voastră? Dacă doriți un adăpost, trebuie să-l căutați acum și, atunci când Domnul Își va manifesta mânia înspăimântătoare, veți fi ascunși.

Îmi amintesc că o auzeam deseori pe mama mea rugându-se pentru noi; îmi amintesc mai ales o noapte

anume, după ce mă dusesem la culcare. Nu o să uit niciodată acea rugăciune sinceră înălțată pentru copiii ei neconvertiți. Părea să fie extrem de tulburată în timp ce se lupta cu Dumnezeu pentru noi. „Oh, își vor croi drum spre distrugere și nenorocire în ciuda atâtor rugăciuni?” În timp ce contemplam problema, mintea îmi era inundată de astfel de gânduri: sfinții și în special părinții mei doresc să mă salveze de la distrugere și, totuși, eu sunt atât de necugetată și de crudă încât nu le iau în seamă rugăciunile, nu mă îndepărtez de condamnarea care mă apasă și, urmându-mi calea nepăsătoare, demonstrez din plin că aleg mai degrabă moartea decât viața.

Dragi copii, dacă aveți părinți care se roagă, prețuiți-le rugăciunile, urmați-le indicațiile și amintiți-vă că va trebui să dați socoteală pentru privilegiile de care vă bucurați acum. Toți locuitorii cerurilor sunt interesați de mântuirea voastră. Dumnezeu Și-a dat singurul Său Fiu să moară pentru păcatele voastre. Îngerii veghează asupra voastră și încearcă să vă întoarcă atenția spre Dumnezeu, pentru a căuta să vă salveți sufletul. Creștinii sunt interesați de voi și lucrează și se roagă pentru voi. Părinții voștri, care au avut grijă de voi întreaga voastră viață, dacă sunt creștini, sunt profund interesați de soarta voastră. Ei vă prezintă în fața tronului și se roagă cu sinceritate ca Dumnezeu să vă izbăvească, să nu vă lase plată păcatului și să fiți pierduți pentru totdeauna. Inimile lor îndurerate nu-și vor găsi odihna până când nu vă vor vedea ucenici ai blândului și modestului Mântuitor. Vă veți împietri voi inimile în fața rugăciunilor pe care le înalță pentru voi? Nu veți fi voi interesați de propria salvare a sufletului? Veți crede că este o dovadă de curaj (cum am crezut și eu cândva) să păreți indiferenți și nepăsători, ca și cum disprețuiți lacrimile și

rugăciunile unei mame? Oh, vă veți „croi drum spre distrugere și nenorocire în ciuda atâtor rugăciuni”? Când toți doresc să vă ajute, voi nu vă veți ajuta?

Am acum pentru copiii mei sentimentele de dragoste și de puternic atașament ale unei mame. Mi s-a întâmplat adesea să-mi doresc să trăiesc din nou zilele din tinerețe. Oh, câtă grijă aș avea față de sentimentele părinților mei! M-aș supune lor cu dragoste. Mi-aș deschide tot sufletul în fața părinților mei temători și nu m-aș mai comporta cum am făcut-o cândva.

Dacă citeam Biblia și părinții mei intrau în cameră, o ascundeam rușinată. Copii, dacă ar fi cineva îndreptățit să vă asculte confesiunile, aceștia ar fi părinții voștri, care, în copilăria voastră, au trăit atât de multe ore pline de teamă, veghindu-vă viața și iubindu-vă așa cum doar un părinte o poate face.

În 1839, William Miller, slujitorul credincios al Domnului, a vizitat Portland, Maine, și a ținut o serie de predici despre a doua venire a lui Hristos. Acestea

au avut un mare impact asupra mea. Am știut că, dacă Hristos venea și mă găsea așa cum eram atunci, eram pierdută. Se întâmpla ca în unele momente să fiu extrem de tulburată în privința situației mele. Dar îmi era greu să mă predau complet Domnului. Știam că dacă practici religia, trebuia să fii creștin cu totul. Să fii creștin mi se părea un lucru atât de mare, încât îmi era teamă că nu voi fi niciodată dacă aș fi practicat religia. Așa că, mai multe luni de zile, am rămas cu sufletul tulburat și neliniștit.

- *The Youth's Instructor*, 1 decembrie 1852

“Nu veți fi voi interesați de propria salvare a sufletului?”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Dacă nu avem speranță în Hristos, ar trebui să ne comportăm cu indiferență? _____ Ce anume ar trebui să ne întrebăm pe noi înșine?
2. Ce trebuie să facem dacă vrem să fim adăpostiți de furtuna mâniei lui Dumnezeu? _____
3. Enumeră trei lucruri pe care ar trebui să le faci dacă ai părinți care se roagă. _____
4. Care sunt dovezi că locuitorii cerului sunt interesați de salvarea voastră? _____
5. Scrie cu propriile tale cuvinte ce înseamnă „să-ți croiești drum spre distrugere și nenorocire în ciuda atâtor rugăciuni”.
Este ceva ce faci? _____ Dacă da, atunci ce ar trebui să faci? _____
6. La ce anume au dreptul părinții tăi mai mult decât oricine altcineva? _____ De ce? _____
7. Ce efect a avut asupra autoarei predicarea împiedecă a Cuvântului lui Dumnezeu? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Păsările colibri

© Michael Woodruff, License—http://creativecommons.org/licenses/by-sa/2.0

Pasărea colibri este cea mai mică dintre toate păsările, unele specii având puțin peste cinci centimetri în lungime. Aceste păsări sunt singurele care au abilitatea de a zbura înapoi. Aripile lor, câteodată fosforescente, bat de 8 până la 70 de ori pe secundă, în funcție de mărimea speciei. Cea mai mică dintre aceste păsări face cele mai multe mișcări.

În timp ce aripile lor bat cu așa o mare rapiditate, ele consumă o cantitate enormă de energie din cauza ratei metabolice extrem de rapide. Porțiile de mâncare ale păsărilor colibri sunt foarte mici, dar acestea sunt consumate de atât de multe ori pe parcursul unei zile, încât la finalul acesteia este posibil ca o pasăre să se fi alimentat cu o cantitate de nectar și nevertebrate care depășește de câteva ori propria ei greutate. Aspectul lor, **deloc întâmplător**, include un cioc perfect închis, care poate fi doar puțin deschis, atunci când doresc – numai cât să permită limbii să țâșnească în interiorul florilor pe care le polenizează și să se retragă cu hrană dătătoare de viață.

Un alt aspect **deloc întâmplător** include abilitatea păsării colibri de a estima cantitatea de zahăr din nectarul pe care-l gustă. Această pasăre mică va respinge florile care produc nectar cu mai puțin de 12% zahăr – preferând întotdeauna o concentrație de 25% pentru nevoile lor. Acest lucru a fost măsurat cu exactitate, totuși nimeni în afara Creatorului nu știe cum fac păsările colibri acest lucru.

Zahărul, chiar dacă oferă energie, nu este nutritiv, iar o pasăre colibri adultă a fost programată să facă față acestei situații. Deloc întâmplător, păsările colibri își satisfac nevoile mâncând insecte și păianjeni pentru proteine, vitamine și minerale, hrănindu-și și puii cu acestea.

Ritmul cardiac al unor păsări colibri atinge 1.260 de bătăi pe minut. Ca urmare a metabolismului ridicat, pasărea colibri se poate afla oricând la numai câteva ore distanță de înfometare dacă inima ei ar bate în acest ritm continuu. Însă Creatorul a oferit o altă soluție

minunată și **deloc întâmplătoare** acestei micuțe păsări, făcând-o capabilă să-și încetinească ritmul cardiac până la 50-180 de bătăi pe minut în timpul nopții sau atunci când nu are la dispoziție o sursă adecvată de hrană. Asta înseamnă aproximativ zece procente din ritmul folosit atunci când plutesc deasupra florilor din care se alimentează cu nectar. Atunci când se odihnesc astfel, păsările colibri intră într-o stare de hibernare cunoscută ca „toropeală”. Drept urmare, aceste păsări nu au întotdeauna o durată de viață scurtă, așa cum au multe alte creaturi cu metabolism rapid.

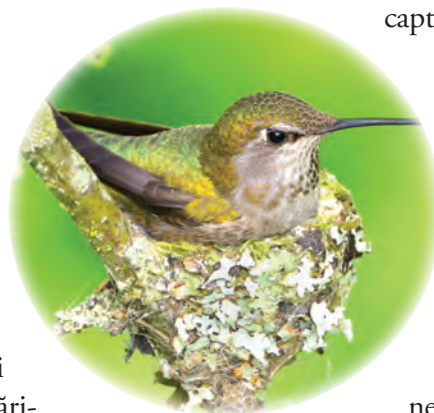
De fapt, se știe că păsările colibri supraviețuiesc în captivitate până la șaptesprezece ani.

Un alt factor uimitor care apare când aceste păsări micuțe intră în starea de „toropeală” este un mecanism psihologic de supraviețuire, unic în cazul păsărilor colibri. Acest factor are de-a face cu funcția rinichilor. Oamenii de știință au descoperit că are loc cumva – și în mod cert este un aspect **deloc întâmplător** dat de Dumnezeu – nu doar o încetinire a ritmului

lor cardiac, ci și a ritmului filtrării de către rinichi. Funcționarea normală a rinichilor este de fapt întreruptă în timpul toropelii păsării colibri, iar deshidratarea este împiedicată prin faptul că glucoza, apa și sărurile sunt reabsorbite în loc să fie eliminate. La fel de remarcabil este faptul că, atunci când vine timpul să zboare din nou și găsesc hrană în apropiere, toate funcțiile revin la normal.

Frumusețea păsării colibri ne conduce la închinare în fața Creatorului ei. Înțelepciunea complexă a designului ei ne lasă fără respirație!

Articol folosit cu permisiunea autoarei, Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

14 octombrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

MAI BINE DOI DECÂT UNUL

Text de memorat | 1 Corinteni 12:4-6

„Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.”

SECȚIUNEA 1

Joshua Himes era student la seminarul episcopalian când tatăl lui a fost escrocat într-o investiție. Himes a trebuit să renunțe la școală și să învețe o meserie. Cu toate acestea, nu și-a pierdut pasiunea pentru predicare.

După ce a părăsit Biserica Episcopaliană, s-a alăturat Conexiunii Creștine și a fost hirotonit ca predicator. A revitalizat o parohie muribundă, iar apoi a înființat în Boston o biserică mare, dinamică și în creștere. Biserica lui a devenit centru al Reformei, iar Himes a sprijinit cauza abstenenței, ajungând un lider al mișcării de abolire a sclaviei în New England.

Când Himes l-a ascultat pe Miller predicând, a fost profund convins de adevărurile auzite și a devenit convins că judecata lumii avea să aibă loc în doar câțiva ani.

Cu toate că Miller predica deja de șase ani, până în momentul acela puțini îi auziseră mesajul. Himes a scris:

“Joshua Himes și-a investit toată energia și tot timpul său pentru a promova mesajul venirii imediate a lui Hristos.”

Atunci când domnul Miller și-a încheiat prelegerile, am descoperit că mă aflu într-o nouă poziție. Nu mai puteam crede și nici predica așa cum o făcusem până atunci. Lumina făcută asupra subiectului îmi ardea conștiința zi și noapte. După aceea, am avut o conversație lungă cu domnul Miller despre datoriile și responsabilitățile noastre. L-am întrebat pe fratele Miller: „Chiar credeți această doctrină?” „Cu siguranță că da, altfel nu aș predica-o”, mi-a răspuns.

DIN CUPRINS:

A-41

Mai bine doi decât unul

În fața morții

Pregătindu-mă să-L văd pe Isus (II)

Nu din întâmplare: Ratonii

„Ce faceți pentru a răspândi mesajul în lume?”

„Am făcut și încă fac tot ce pot.”

„Ei bine, totul se află într-un colț încă. După tot ce ați făcut, se știu puține despre subiect. Dacă Hristos urmează să vină în câțiva ani, așa cum credeți, fiecare secundă trebuie folosită pentru a avertiza biserica și lumea, cu voce de tunet, pentru a le trezi să se pregătească.”

„Știu, știu, frate Himes, dar ce poate să facă un bătrân fermier?”, spuse el.

„N-am fost niciodată obișnuit cu vorbitul în public: de fapt, sunt chiar singur și, cu toate că am muncit mult și am văzut mulți convertindu-se la Dumnezeu și la adevăr, totuși, niciunul până acum nu pare să vrea să mă ajute, participând la obiectivul și spiritul misiunii mele. Le place să mă audă predicând și își construiesc propriile biserici; și deocamdată, în punctul acesta se termină povestea cu majoritatea pastorilor. Caut ajutor – vreau să fiu ajutat.”

Acela a fost momentul când mi-am închinat sinele, familia, relațiile sociale, reputația pe altarul lui Dumnezeu, pentru a-l ajuta până la capăt, cu toate forțele

mele. L-am întrebat apoi ce zone ale țării vizitase și dacă fusese prin vreunul dintre orașele noastre principale.

Când Miller i-a spus despre lucrarea făcută în orașelele din New England, Himes l-a întrebat de ce nu vorbise în orașele mari, unde trăiau atât de mulți oameni neavertizați. Miller i-a explicat că mergea unde era invitat și că nu fusese chemat în orașele mari. Apoi, Himes l-a întrebat dacă ar merge în acestea dacă ar fi fost invitat. Când Miller a fost de acord să facă asta, Himes i-a spus „să se pregătească de campanie; căci în fiecare oraș din Uniune se vor deschide ușile, iar avertizarea va ajunge până la capătul pământului! În acel moment am început să-l ajut pe pastorul Miller.” *Memoirs of William Miller*, pp. 140, 141.

Cei doi au format un duo cu adevărat dinamic, cu un mesaj de la Dumnezeu pe care l-au răspândit în întregul New England și în nordul Statelor Unite.

Planul lui Dumnezeu este să trimită câte doi lucrători, prieten cu prieten. Astfel și-a trimis Isus discipolii cu un mesaj care a fost răspândit în întregul Israel.

Eclesiastul 4:9: Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor.

Miller a spus mai târziu că Himes a fost mai de neprețuit pentru lucrarea sa de slujire decât oricare alți zece bărbați!

SECȚIUNEA 2

Dumnezeu l-a ales pe Joshua Himes să fie organizatorul și administratorul campaniilor publice ale lui Miller. Dumnezeu i-a dat lui Himes talente deosebite, care l-au ajutat să planifice în mod eficient campanii evangelistice în orașe mari.

Himes s-a pregătit pentru campanii începând să tipărească un ziar cu mesaj advent în oraș, cu câteva săptămâni înainte de sosirea lui Miller. Deoarece interesul privind subiectul a fost mare, ziarele cu mesaje advente s-au răspândit în lung și în lat. Aceste ziare conțineau știri și articole despre a doua venire a lui Isus, precum și anunțuri despre apropiata serie de întâlniri.

Bineînțeles, editorii ziarelor publice se aflau mereu în căutare de povești cu care să-și umple paginile și au crescut numărul de cititori. Aceste ziare de la oraș abordau câteodată o atitudine prietenească. De cele mai multe ori însă, publicau articole false, inflamatoare și senzaționale despre „milleriști”.

Până în clipa când Miller a ajuns în oraș pentru a începe seria de prelegeri, Himes organizase în mod corespunzător întâlnirile și mii de oameni așteptau nerăbdători să-i asculte predicile publice. La întâlnirile lui Miller se înghesuiau mulțimi curioase. Au venit, de asemenea, ziariști care se așteptau să participe la manifestări sălbatice de fanatism. Mai jos este o astfel de informare jurnalistică reprezentativă:

La această lucrare mărească și importantă, domnul Miller a fost ajutat de J.V. Himes. Nu am participat până la finalul prelegerii publice ținute de Miller în orașul nostru; totuși, am rămas profund dezamăgiți.

S-au spus atât de multe lucruri despre „fanatici” în ziare și au fost publicate afirmații atât de distorsionate despre doctrina lui Miller, încât eram pregătiți să fim martori la manifestări dezgustătoare și poate blasfemiatoare ale „millerismului”, așa cum este numită doctrina celei de-a doua veniri.

Pentru a-i face dreptate domnului Miller, suntem constrânși să spunem că este unul dintre conferențiarilor cei mai interesanți pe care i-am auzit vreodată. Nu avem nicio îndoială că este pe deplin convins de adevărul doctrinei la care a lucrat cu ardoare pentru a o preda mai departe și, cu siguranță, în felul în care își prezintă punctele esențiale, manifestă o mare deschidere și sinceritate. Ba mai mult, spre satisfacția fiecărui ascultător, le și dovedește – ceea ce înseamnă că, dacă premisele sunt corecte, nu ai cum să scapi de concluzii.

Mulți oameni, asemenea acestui reporter, veniseră din cauza dezinformării pe care o citiseră despre Miller. Fix munca pe care o depusese Diavolul pentru

a distruge mesajul, de fapt, a creat interes în privința acestuia. Nimic din ceea ce poate să facă Diavolul nu împiedică cu adevărat marele plan al lui Dumnezeu.

2 Corinteni 13:8: Căci n-avem nicio putere împotriva adevărului, ci pentru adevăr.

Nu exista nicio clădire destul de mare ca să primească mulțimea sosită să-l asculte pe Miller, așa că Himes a strâns fonduri pentru a cumpăra un cort mare, care a fost transportat dintr-un oraș în altul.

Himes a publicat mai multe cărți și le-a inclus în ceea ce a numit ca fiind colecția Biblioteca celei de-a doua veniri. Acestea au fost distribuite cu generozitate. Oamenii care nu se simțeau capabili să predice le cumpărau și le dădeau prietenilor și rudelor. Alții, care aveau bani puțini, dar erau extrem de ingenioși, au descoperit că le era la îndemână să cumpere doar un exemplar al unei cărți și apoi o împrumutau câte unui vecin pe rând.

Himes a făcut posibil ca oricine credea în venire să devină evanghelist. Aceștia puteau citi bucăți din cărți pentru a trezi interesul prietenilor și al vecinilor și le distribuiau cu generozitate acolo unde predicatorul nu putea ajunge să-și facă auzită vocea.

SECȚIUNEA 3

Fiind extenuați de lucrarea lor neîncetată, care a dus la prima dezamăgire din primăvara lui 1844, putem înțelege de ce lui Himes și lui Miller le-a venit mai greu să accepte mesajul că cele 2.300 de zile se încheiau pe data de 22 octombrie 1844. Iar în timpul confuziei ce a urmat dezamăgirii, putem să înțelegem, de asemenea, de ce s-au grăbit să abandoneze ideea că data avea vreo semnificație profetică.

Ne este imposibil să ne imaginăm cu adevărat dezamăgirea trăită de cei ce credeau în revenire, atunci când Isus nu a venit în 1844. Joshua Himes își investise toată energia și tot timpul în promovarea mesajului revenirii imediate a lui Hristos. Își abandonase până și planurile din viața personală pentru a transmite acest mesaj urgent lumii. Dezamăgirea lui a fost mare.

Cu toate că dezamăgirea l-a lăsat într-o stare de confuzie, nu și-a abandonat niciodată credința în revenirea imediată a lui Hristos. În timpul dificilei ierni dintre 1844 și 1845, el a strâns bani pentru adventiștii săraci și a căutat să ajute în mod practic la ușurarea nevoilor credincioșilor care renunțaseră la tot pentru a promova cauza lui Dumnezeu.

După Marea Dezamăgire, Dumnezeu a început să descopere adevăruri suplimentare credincioșilor adventiști, care au continuat să studieze Biblia. Bineînțeles, Sabatul a fost una dintre aceste învățături biblice esențiale.

Sabatul zilei a șaptea nu a fost o idee populară și mulți oameni au pus în circulație informații false despre cei care păzeau această zi. Unii dintre prietenii lui Himes chiar au lansat calomnii fără nicio bază. Și chiar dacă bunul lui prieten Joseph Bates a încercat să-l ajute să vadă adevărul despre Sabat, Himes a rămas dezinformată în legătură cu cei care țineau Sabatul. Avea loc o repetare a experienței primilor creștini.

Romani 3:8: Cum pretind unii, care ne vorbesc de rău, că spunem noi?

Aceste dezinformări au avut efectele lor. Himes nu a progresat mai departe spre lumina adevărului și nu a acceptat că în ziua a șaptea era Sabatul. Cu mulți ani înainte, înțelesese învățăturile din Scriptură despre oamenii care mor și nu ajung în rai sau în iad, ci dorm în mormânt.

Totuși, Himes nu și-a abandonat credința în venirea apropiată a lui Hristos, iar Dumnezeu nu l-a abandonat. Lucrarea lui Himes nu mai slujea multilor; acestea se îndepărtaseră. Însă în timpul următoarelor două decenii, el a scris și a editat, căutând să încurajeze rămășița credincioșilor milleriți, care au format Biserica Adventistă.

Dumnezeu avea răbdare cu Himes. Chiar la sfârșitul vieții lui, Dumnezeu i-a dat o nouă ocazie pentru a evalua mesajul adventist de ziua a șaptea și roadele acestuia.

Când avea 89 de ani, Himes s-a internat la Sanatoriul Battle Creek. Acolo, a ajuns să înțeleagă valoarea soliei celui de-al treilea înger. Himes nu era bogat,

însă i-a trimis o sumă de bani lui Ellen White, care era în Australia. Ea i-a răspuns de îndată, scriindu-i o scrisoare plină de încurajări, pe care Himes a primit-o chiar înainte să moară.

Domnișoara Austin, asistentă la Sanatoriul Battle Creek, care s-a îngrijit de Himes pe durata internării la sanatoriu și care i-a raportat decesul, i-a scris lui Ellen White că el prețuia enorm scrisoarea ei și deseori spunea că lucrarea făcută de adventiștii de ziua a șaptea „era doar continuarea lucrării începute de el și de pastorul Miller” și că dacă ar fi fost cu 25 de ani mai tânăr, s-ar alătura Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și ar ajuta cum ar putea. – Ellen G. White, vol. 4, p. 180.

Himes a înțeles în cele din urmă Dezamăgirea și a murit crezând în speranța binecuvântată a revenirii lui Hristos și a învierii sfinților.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Citește 1 Corinteni 12. Planul lui Dumnezeu este ca fiecare lucrător creștin să se bazeze pe alții. De ce este acest lucru înțelept? _____

Dă câteva astfel de exemple din Biblie. _____

Dă câteva astfel de exemple din familia voastră și/sau biserica locală. _____

SECȚIUNEA 2

2. Cum au ajuns rapoartele nefavorabile despre William Miller să ajute cauzei lui Dumnezeu? _____

SECȚIUNEA 3

3. În ce fel a fost Dumnezeu răbdător cu Himes? _____

În ce fel este Dumnezeu răbdător cu tine? _____

Se așteaptă Dumnezeu de la noi să fim răbdători cu alții în timp ce cresc și învață? _____ Denumiți câteva modalități anume din acest domeniu în care vă puteți îmbunătăți. _____

Studiu suplimentar pentru lecțiile 40 și 41: *Tragedia veacurilor*, pp. 317-342; 375-408.

Capitole de credință

În fața morții

Nadif¹ era musulman, asemenea întregii lui familii. De fapt, toată țara era musulmană și nimeni nu avea intenția să se schimbe. Nadif fusese învățat că alte religii, precum creștinismul, nu aveau nicio lumină și niciun adevăr. Însă el a dorit să fie mai bun, așa că a ascultat radioul.

Într-o zi, a auzit un program diferit de altele. Se numea „Vocea Speranței” și era transmis de **Adventist World Radio (AWR)**. Era un program interesant despre Isus. Cu cât Nadif asculta mai mult, cu atât mai mult avea sens, ba chiar îi răspundea la o serie de întrebări cu care își bătea capul dintotdeauna. S-a simțit atras să învețe tot mai mult. În cele din urmă, după mai multe luni de ascultat, s-a hotărât că trebuie să afle mai mult. Deoarece în țara lui nu exista un sistem poștal, nu putea scrie pentru a cere informații. A decis să facă o călătorie de mai bine de 1.500 de kilometri pe drumuri prăfuite – câteodată mergând pe jos și în alte ocazii luând un autobuz șubred. A fost nevoit chiar și să treacă ilegal o graniță internațională. Când a ajuns la oraș, și-a dat seama că nu știa cum să găsească ceea ce căuta. Neștiind ce altceva să facă, a luat un taxi.

– Du-mă la biserică, i-a spus șoferului de taxi. Fără să facă vreun comentariu sau să pună vreo întrebare, șoferul de taxi l-a dus pe Nadif în inima orașului și a oprit brusc în fața unei clădiri mari.

– Aici este biserica, a spus șoferul, arătându-i clădirea de lângă drum.

Nadif a descoperit că șoferul de taxi l-a lăsat la sediul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din acea țară și că la fața locului se găsea un studio AWR. Nu a durat mult până când a primit o Biblie în limba lui, din care a studiat zilnic cu mai mulți oameni.

După aproximativ șase săptămâni de studiu, perioadă în care a învățat cât a putut, Nadif s-a hotărât să se întoarcă acasă. A parcurs înapoi cei 1.500 de kilometri, traversând granița și umblând pe drumurile prăfuite, până când a ajuns acasă. În fiecare dimineață când se trezea citea Biblia; avea atât de multe de învățat!

Într-o dimineață, în timp ce citea și se ruga în casa lui, Nadif a observat brusc un bărbat înalt, cu chip luminos, care stătea în fața lui. Bărbatul avea o înfățișare plăcută și avea mâinile îndreptate spre Nadif.

– Cine ești?, l-a întrebat Nadif speriat.

– Eu sunt Isus și vreau să mă urmezi, a răspuns bărbatul, după care a dispărut.

Ce experiență! I S-a arătat cu adevărat Isus, așa cum a făcut cu Saul pe drumul spre Damasc?

Nadif a încetat să mai meargă la moschee, iar bărbații din sat i-au observat absența. Aceștia au venit la Nadif și l-au luat la întrebări:

– De ce nu ești la moschee? Ce s-a întâmplat? Trebuie să vii!

Nadif le-a spus că se roagă acasă, dar ei nu voiau să renunțe. Bărbații aceștia au continuat să pună presiune pe el, până când Nadif a recunoscut că Dumnezeu părea să-l conducă pe o altă cale.

– Ce cale este aceasta?, au cerut ei să afle.

– Cred că Dumnezeu mă conduce să-L urmez pe Mesia, spuse Nadif ezitant.

Bărbații au plecat, dar s-au întors după trei zile acasă la Nadif, l-au târât afară și au început să-l bată. L-au lovit cu mâinile, cu picioarele și cu bâtele. După ce i-au scos dinții din față și i-au crăpat capul în două locuri, s-au oprit, gândindu-se că murise.

Nadif nu murise, însă a trebuit să treacă șase luni înainte să poată sta în picioare. Încet-încet, și-a recuperat forțele. După un timp, a mai călătorit o dată la oraș și, după ce a studiat mai mult, a primit botezul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Nadif crede că Isus i-a cerut personal să-L urmeze. El este singurul membru al bisericii într-o țară în care statisticile spun că nu există membri.

Pentru el este periculos în continuare, dar spune: „Trupul meu Îi aparține lui Isus, care va face ce va voi cu acesta. Așa cum un servitor nu este mai presus de stăpânul lui, voi suferi cu bucurie pentru El.”

1. Pseudonim.

Pentru a afla mai multe despre **Radioul Adventist Mondial** sau pentru a descoperi cum puteți ajuta la avansarea lucrării lui Dumnezeu prin intermediul transmisiunilor radiofonice, vizitați awr.org sau sunați la 1-301-680-6304.

Conexiune istorică

Pregătindu-mă să-L văd pe Isus (II)

Părinții mei erau metodiști. În general, participam la adunare cu ei, iar la întâlnirea ținută în Buxton, Maine, la care a participat întreaga familie, m-am hotărât să mă predau fără rezerve Domnului.

Am început să-L caut pe Domnul din toată inima mea și nimic nu ar fi putut să mă satisfacă în afara unei religii curate. În unele săptămâni, mintea îmi era extrem de tulburată. La o întâlnire de rugăciune, am simțit eliberare. Oh, cât de dulce era pacea minții! Totul părea schimbat. După aceasta, n-am mai simțit nicio dispoziție de a mă îmbrăca precum ceilalți oameni, ci îmi doream să mă îmbrac cât mai simplu, să fiu sobră și vigilentă și să renunț la toate conversațiile neînsemnate și ușuratic. Predicatorul mi-a vorbit despre botez. I-am spus că nu puteam să fiu botezată atunci, pentru că voiam să văd dacă pot face față încercărilor pe care trebuie să le îndure un creștin, înainte să fac pasul spre acest ritual solemn.

Când aveam doisprezece ani, mi-am dorit să fiu scufundată în apă. Pastorul a acceptat să intre în apă, fără tragere de inimă, el obișnuind să-i stropească pe candidați. Era o zi vântoasă. Valurile se înălțau și se zdrobeau de mal; dar eu aveam o stare de liniște perfectă. Pacea pe care o simțeam era un râu; iar atunci când am ieșit din apă, tăria mea aproape dispăruse, deoarece peste mine se lăsase puterea lui Dumnezeu. Mi se umpluse sufletul de revărsarea iubirii Lui. Până atunci nu mai trăisem o asemenea binecuvântare. M-am simțit moartă față de lume și toate păcatele mele fuseseră îndepărtate.

În aceeași zi am fost dusă cu o soră în biserică. M-am simțit calmă și bucuroasă până când am privit-o pe sora de lângă mine și am văzut că avea inele de aur pe degete și cercei mari din aur în urechi. Boneta ei era împodobită cu flori artificiale și panglici scumpe adunate în funde în partea de sus. Inima mi s-a întristat. Mă așteptam ca în fiecare moment pastorul să-i adreseze vreun reproș. Însă n-am auzit niciunul. Pastorul ne-a dus pe amândouă în biserică. În acest timp, mă gândeam la următoarele lucruri: Ea este sora mea. Trebuie să o copiezi? Trebuie să mă îmbrac la fel ca ea? Dacă pentru ea este în ordine să se îmbrace așa, este în ordine și pentru mine. Mi-am amintit ce scria în Biblie despre împodobirea trupului (1 Timotei 2:9,10). M-am cercetat profund pentru

ceva timp și, în cele din urmă, am ajuns la concluzia că dacă să te îmbraci ca lumea era un păcat atât de mare cum crezusem că este, atunci cei pe care îi priveam ca pe niște creștini devotați, și care aveau mai multă experiență decât mine, ar ști asta și i-ar confrunța pe față pe cei care, astfel, se comportau contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Dar eu știam că trebuie să mă îmbrac simplu. Am considerat că este o nelegiuire să te gândești atât de mult la aspectul exterior și să-ți ornamezezi sărmanul trup muritor cu flori și aur. Mie mi se părea că mai bine ne-am fi smerit în țărână, deoarece păcatele și fărâdelegile noastre erau atât de mari, încât Dumnezeu Și-a dat singurul Său Fiu să moară pentru noi.

Nu mă mai simțeam mulțumită de lucrurile care mă bucurau. Tânjeam să fiu sfințită pentru Dumnezeu; numai că sfințirea era predicată într-o asemenea manieră încât nu o puteam înțelege și credeam că nu o voi putea obține niciodată, trebuind să mă mulțumesc cu bucuria prezentă.

În 1841, William Miller a ținut o altă serie de prelegeri în Portland. Am participat la acestea și am simțit că nu eram pregătită pentru venirea lui Hristos. Iar atunci când cei care aveau nevoie de rugăciuni au fost invitați să vină în față, mi-am făcut loc prin mulțime și, purtând această cruce, m-am simțit astfel întrucâtva ușurată. Am continuat să-L cer lui Dumnezeu o religie curată și, în curând, mi-a fost făcut cunoscut de ce îmi era greu să mă rog la adunările publice. Nu eram destul de smerită ca să mă supun Domnului în această îndatorire, temându-mă că, dacă aș fi încercat să mă rog, nu aș fi putut să o fac sau că rugăciunea mea ar fi fost plină de întreruperi. Am fost cuprinsă de disperare și timp de trei săptămâni am fost în beznă. Suferința minții mele era imensă. Oh, cât de prețioasă mi s-a părut apoi speranța unui creștin și cât de nefericită este situația păcătosului, care nu are speranță în Hristos.

Nu am trăit nicio alinare până când nu m-am hotărât să mă supun Domnului și să-mi port crucea. Am participat la o adunare de rugăciune și, pentru prima dată, m-am rugat cu

“Vă puteți dedica în întregime lui Dumnezeu și vă puteți bucura de o mântuire completă și eliberatoare.”

voce tare. Sufletul meu împovărat se elibera cu fiecare cuvânt pe care îl pronunțam, până când am ajuns să mă simt complet liberă și bucuroasă. O lumină de la Domnul a strălucit în inima mea.

După aceasta, m-am simțit eliberată de mândrie. Nu-mi doream să trăiesc decât ca să-I aduc slavă lui Dumnezeu și numai Lui voiam să-I slujesc. Toată mândria în privința îmbrăcăminteii dispăruse. Sacrificiul făcut de Hristos pentru a mă salva de păcat mi se părea atât de mare, încât nu mă puteam gândi la asta fără să plâng. Ani de zile, am avut o sănătate plângândă și adesea îmi simțeam corpul în suferință. Însă acum puteam îndura totul cu voieșie. Simțeam că voința mea era cuprinsă în întregime de voința lui Dumnezeu.

Eram atât de bucuroasă că Dumnezeu mă binecuvântase și-mi dăduse o speranță reală prin Isus Hristos, încât deseori nu puteam să dorm. Sufletul meu tânjea ca imaginea lui Hristos să se reflecte în mine. Încă din acea perioadă, nu aveam nicio dorință de a mă amesteca cu lumea.

Dragi copii, vă puteți dedica în întregime lui Dumnezeu și vă puteți bucura de o mântuire completă și eliberatoare. Mai întâi, trebuie să vă predați Lui fără rezerve. Să nu credeți că starea voastră este destul de bună, și astfel să nu faceți niciun efort pentru a vă apropia de Dumnezeu. Dacă nu vă depășiți mândria privind îmbrăcămintea, mândria inimii, dragostea de sine, toată mânia și fiecare pasiune păcătoasă pe care o simțiți, Dumnezeu nu vă va privi ca fiind ai Lui și nu vă va primi la El la venirea Sa. Puteți fi biruitori. Cereți-I lui Dumnezeu zilnic tărie și biruiți în fiecare zi. Atunci când apar tentațiile, nu le lăsați să vă învingă; după aceea, veți simți asigurarea că Dumnezeu vă iubește. Fiți umili, vegheați și rugați-vă. Priviți spre Isus. El este modelul pe care trebuie să-l urmați. Luptați-vă ca să trăiți o viață pe cât de mult posibil ca a Lui. Nu vă bucurați de odihnă până când nu știți că Îl iubiți pe Dumnezeu din toată inima și că voia Lui este voia voastră.

Păziți poruncile Lui. Nu vorbiți fleacuri în ziua sfântă de Sabat, ci mai degrabă despre lucruri cerești. Vorbiți despre Isus, despre slava Lui, despre iubirea Lui nepieritoare față de voi. Lăsați-vă inimile să fie inundate de dragoste și mulțumire față de El, Cel care a murit ca să vă salveze. Oh, pregătiți-vă să-L întâlniți pe Domnul. Cei care sunt pregătiți vor primi în curând coroana nepieritoare a vieții și vor locui pentru totdeauna în Împărăția lui Dumnezeu, împreună cu Hristos, cu îngerii și cu cei care au fost răscumpărați de sângele prețios al lui Hristos. — *The Youth's Instructor*, 1 decembrie 1852

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce fel de influență au avut podoabele lumești ale acelei membre a bisericii asupra autoarei Ellen Harmon? ____

Vă puteți considera în vreun fel o piatră de poticnire pentru cei care doresc cu adevărat să-L urmeze pe Isus? ____

Cât de grav este acest păcat? Matei 18:6,7 ____

2. Ellen Harmon a știut că trebuie să poarte o îmbrăcămintă simplă. Cum a știut acest lucru? ____

3. Ce trebuie să facem înainte de a ne putea bucura de mântuirea completă și eliberatoare? ____

4. Ce trebuie să facem înainte ca Dumnezeu să ne revendice ca fiind ai Lui? ____

5. În articol stă scris că „Puteți birui”, după care ni se spune cum. Rescrie acele cuvinte. ____

6. Care sunt câteva dintre subiectele potrivite de discutat în ziua de Sabat? ____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Ratonii

Nu este **deloc întâmplător** că micului raton plin de energie și daltonist, care poartă o „mască de bandit” în jurul ochilor, i s-a dat o vedere foarte potrivită pentru aventuri nocturne.

Ratonul poate detecta până și cea mai slabă dintre undele de lumină verde ce provine din cerul înstelat. Aceleași unde de lumină verde sunt folosite la armele cu sistem de viziune nocturnă, care au ajuns în mâinile soldaților în ultimele decenii. Însă această abilitate i-a fost dată năzdrăvanului raton de către Creatorul lui cu multe secole în urmă. Mai mult decât atât, ratonul a primit și abilitatea de a auzi sunetele slabe produse de răme când se târăsc pe sub pământ. Rămele sunt delicata preferată a acestor mamifere jucăușe, care sapă după ele când le aud mișcându-se dedesubt.

Una dintre trăsăturile cele mai importante ale ratonilor sunt lăbuțele lor. Atât cele frontale, cât și cele dorsale au fiecare câte cinci „degete” în capătul cărora au gheare neretractabile, cu vârful ascuțit ca lama. Acest lucru, de asemenea, nu este **deloc întâmplător**. Ratonii se pot căța aproape oriunde când sunt în pericol – direct într-un copac, pe un stâlp de lemn sau pe un zid. Cu labelle frontale asemănătoare cu niște mâini, aceștia își culeg hrana cu „degetele” lor și și-o duc la gură. Aceleași degete sunt folosite pentru a ajunge în adâncul apei unui râu, sau la malul mării, ca să prindă o gustare vie preferată, cum ar fi un șarpe mic, o langustă, o broască, un melc sau o scoică. La fel de bine pot găsi hrană și pe un câmp de unde culeg un știulete de porumb dulce, iau o gură sau două, după care trec la următorul știulete. Ratonii sunt mulțumiți să mănânce fructe și legume sau ouă de pasăre. Cuvântul cheie care îi reprezintă este „adaptabilitate”.

Un raton se poate descurca și în oraș, și la țară. Un pui de raton orfan poate fi dus în sălbăcie și va supraviețui, sau poate sta în jurul oamenilor și va face față – chiar dacă oamenii ajung să fie consternați de comportamentul acestuia. Un alt dar **deloc întâmplător** oferit ratonilor este sistemul dublu de răcire: ei pot să transpire și să gâfâie. Acest fapt este un ajutor semnificativ pentru un animal cu un

strat gros de blană, pregătit pentru vremea rece.

Abilitățile mintale ale ratonilor sunt superioare față de ceea ce v-ați putea aștepta la o primă vedere. Fiind o creatură cu aspect adorabil, de mărimea unui câine de mărime medie, având inele desenate în jurul cozii stufoase, apariția lui este atât de atrăgătoare, încât puțini oameni pot rezista impulsului de a adopta unul ca animal de companie. Acest lucru, aproape întotdeauna, se dovedește a fi o greșală

pentru oamenii care nu știu cum să-i crească, ținând cont că se întâmplă câteodată să-și folosească nestingheriți cei patruzeci de dinți ascuțiți pe care îi au pentru a aduce daune reale chiar acelor mâini care, cu dragoste, îi hrănesc. Pentru unii oameni pare dificil să-și amintească faptul că ratonii sunt animale sălbatice.

În plus, dexteritatea lor și atitudinea în general hotărâtă va demonstra în curând că nimic nu poate fi ținut cu adevărat departe de mințile și mâinile lor curioase. (Una este să deschidă tuburile de pastă de dinți, însă să deschidă ușile șifonierelor și să golească interioarele, să deschidă borcanele, cutiile cu instrumente și sacii cu făină este cu totul altceva.) Tomberoanele par să-i tenteze doar de amuzament. Cercetările dovedesc că sunt capabili, **deloc întâmplător**, ca după câteva încercări să-și dea seama cum să deschidă încuietori mecanice complexe. Așadar, Dumnezeu a dăruit acestor creaturi un creier care poate rezolva enigme – trei ani mai târziu își pot aminti din nou, cu exactitate, cum să o facă. Ratonii sunt inteligenți, dar câteodată distrugători.

De abia așteptăm vremea când pe Noul Pământ nicio creatură nu va răni și nici nu va fi rănită. Atunci, vom fi capabili să iubim cu adevărat acești „pui de bandiți” care ne farmecă atât de mult acum. Cu siguranță, Dumnezeu, care Își iubește toate creaturile, este și mai nerăbdător ca ziua aceea să sosească. Nu ești de acord?

Articol folosit cu permisiunea autoarei, Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

21 octombrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

Întoarcerea DE LA ADEVĂR

Text de memorat | Evrei 3:14

Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos
dacă păstrăm până la sfârșit încrederea
nezguduită de la început.

SECȚIUNEA 1

Era 23 octombrie 1844 – dimineața după Marea Dezamăgire, când peste 100.000 de credincioși sinceri așteptaseră venirea lui Isus. Pentru Hiram Edson, aceasta a fost cea mai mare dezamăgire din viața lui.

Isus nu a revenit cum fusese preconizat. Împreună cu câțiva prieteni apropiați, Hiram s-a rugat cu sinceritate toată noaptea. Erau convingși că Dumnezeu nu îi uitase și că într-o zi vor înțelege ce s-a întâmplat. Simțindu-se astfel încurajați, mergeau acum să încurajeze și pe alți adventiști a căror credință fusese, de asemenea, pusă serios la încercare.

Edson nu știa încă faptul că în Biblie fusese profetizată această dezamăgire. În profeția din capitolul 10 din Apocalipsa, credincioșii erau reprezentați mâncând solia din profețiile din Daniel. Însă aceste mesaje „dulci” în gură au fost „amare” în stomac.

**Apocalipsa 10:9,10: M-am dus la
înger și i-am cerut să-mi dea cărticica.
„Ia-o”, mi-a zis el, „și mănânc-o; ea îți
va amări pântecele, dar în gura ta va
fi dulce ca mierea.” Am luat cărticica
din mâna îngerului și am mâncat-o: în
gura mea a fost dulce ca mierea, dar,
după ce am mâncat-o, mi s-a umplut
pântecele de amărăciune.**

În timp ce se plimba în acea dimineață, Edson digera această revelație amară. În curând avea să-și dea seama că și Habacuc profetizase această

“ Fiecare act de supunere față de Hristos, fiecare act de negare a sinelui de dragul Lui, fiecare încercare pe care o îndurăm cu bine, fiecare victorie câștigată asupra ispitelor sunt un pas în marșul către gloria victoriei finale. ”

— *Cugetări de pe Muntele Fericiilor*, p. 140

DIN CUPRINS:

A-42

Întoarcerea de la adevăr

În toată lumea

Luarea unei poziții ferme

Nu din întâmplare: Greierii

dezamăgire. Atunci când a scris despre viziunile lui Daniel, el a precizat că profeția poate părea că „zăbovește”, dar credincioșii trebuie să se agațe de credința lor.

Habacuc 2:3: Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit.

Până și în parabola celor zece fecioare este indicat că oamenii care așteaptă venirea lui Hristos vor experimenta o întârziere neașteptată (Vezi Matei 25:5).

Atunci când se întâmplă lucruri pe care nu le înțelegem, simpla așteptare a Domnului poate fi cel mai bun lucru pe care să-l facem, chiar dacă trebuie să așteptăm luni sau ani pentru o explicație.

Psalmi 27:14: Nădăduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăduiește în Domnul!

În timp ce Edson se plimba printr-un câmp cu grâne, și-a încetinit pașii și apoi s-a oprit.

SECȚIUNEA 2

Edson, Hahn și Crosier au început să studieze cu stăruință subiectul sanctuarului. Și-au dat seama de concordanțe. Au studiat Biblia împreună luni de zile, redescoperind multe adevăruri despre sanctuar, care fuseseră uitate îndată după moartea apostolilor.

Atunci când oamenii doresc să facă ceea ce Dumnezeu spune, când se întorc de la fapte rele și când se smeresc, Dumnezeu le va fi învățător.

Proverbele 1:23: Întoarceți-vă să ascultați mustrările mele! Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscute cuvintele mele.

Ioan 7:17: Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.

Daniel 12:10: Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.

Edson și prietenii lui învățau multe lucruri și au simțit că este responsabilitatea lor să împărtășească aceste adevăruri de mult uitate. Deseori se întâmplă așa. Noile adevăruri sunt fascinante, așa că ne dorim să le împărtășim.

Dintr-odată, unele dintre detaliile pe care le trecuse cu vederea în Scriptură i s-au limpezit în minte și a realizat că Isus sosise în ziua dinainte – dar nu pe pământ cum așteptau oamenii. Isus sosise în fața Tatălui, „Cel Îmbătrânit de zile”, pentru timpul judecării. Pentru Edson a fost ca și cum a văzut sanctuarul din cer. A văzut cele două încăperi ale acestuia și L-a văzut pe Isus intrând în a doua încăpere – Locul Preasfânt.

Daniel 7:13: M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.

Această revelație a fost începutul înțelegerii de către adventiști a ceea noi numim acum mesajul sanctuarului. Descoperirea a fost atât de încântătoare pentru Edson încât nu a pierdut nicio clipă și a împărtășit-o cu partenerul lui preferat de studiu, O. R. L. Crosier, și cu un doctor respectat pe nume F. B. Hahn.

Cei trei bărbați s-au hotărât să publice o lucrare în care să explice lucrurile minunate pe care le descoperiseră. Crosier, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, era cel mai talentat scriitor dintre ei, așa că el a scris lucrarea, aceasta fiind publicată în 1846. Doamna Edson și-a vândut argintăria pentru a ajuta la finanțarea proiectului.

Crosier a trebuit să-și familiarizeze cititorii cu câteva adevăruri biblice de mult uitate. De exemplu, majoritatea oamenilor nu știau că Dumnezeu

“Să nu lăsați pe nimeni să vă influențeze și să vă îndepărteze de adevăr. Nu veți fi niciodată sfințiți prin eroare.”

— *The Review and Herald*, 2 decembrie 1875

orânduise două grupuri de sărbători pentru Israel – un grup de sărbători pentru primăvară, iar celălalt, pentru toamnă. Ceea ce a arătat Crosier cititorilor a fost că aceste sărbători erau simbolice. Grupul de sărbători ce aveau loc primăvara își găsiseră împlinirea la vremea primei veniri a lui Isus. De exemplu, „sărbătoarea de Paște” reprezenta moartea lui Isus, El fiind mielul care a fost sacrificat pentru noi.

1 Corinteni 5:7: Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit.

Iar sărbătoarea din Ziua Cincizecimii arăta spre momentul recoltei sufletelor, atunci când a coborât Duhul Sfânt, cum stă scris în capitolul 2 din Faptele apostolilor.

Crosier a arătat cum aceste sărbători au fost împlinite chiar în ziua menționată în Leviticul. Isus a fost crucificat la sfârșitul săptămânii Paștelui, iar

Duhul Sfânt S-a coborât cu putere în timpul sărbătorii de Ziua Cincizecimii.

Însă așa cum plantele la început sunt fragile până când dezvoltă un sistem ferm de rădăcini, la fel și oamenii care învață noi adevăruri au nevoie de timp pentru a ajunge să fie ferm ancorați în acestea. Iar Diavolul este nerăbdător să ne jefuiască de răspunsurile la întrebările pe care le avem. În timpul unei perioade de persecuție sau de necazuri, dacă nu avem stabilitate spirituală, ne putem pierde bucuria privind Cuvântul.

Luca 8:13: Cei închipuiți în sămânța căzută pe stâncă sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar n-au rădăcină, ci cred până la o vreme, iar când vine ispita, cad.

SECȚIUNEA 3

Paginile istoriei sunt murdărite cu poveștile celor care L-au urmat pe Dumnezeu pentru un timp, doar pentru a-L părăsi și a se opune Celui pe care odată L-au preamărit. Aceasta este o lecție pentru noi: Nu este destul să începem bine. Trebuie și să terminăm în forță.

2 Timotei 4:10: Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit și a plecat la Tesalonic.

Ioan 6:66: Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El.

O. R. L. Crosier a fost o astfel de persoană în perioada timpurie a istoriei adventiste. Haideți să-i revedem povestea.

Crosier a devenit orfan de la vârsta de doi ani. Pe când era adolescent, s-a împrietenit cu doctorul Hahn și cu Edson. În timpul adolescenței, Crosier a participat la o tabără metodistă și s-a convertit. A primit instruirea pastorală la o școală metodistă și a ajuns să predea la rândul-i, dar și să predice. Datorită atitudinii de opoziție față de sclavie, el s-a alăturat aripii Wesley a Bisericii Metodiste.

Când avea puțin peste douăzeci de ani, Crosier a acceptat mesajul millerit și a fost botezat, devenind după aceea pastor millerit și editor al unei reviste millerite. Datorită predicilor lui, doctorul Hahn a acceptat să creadă în revenirea apropiată a lui Hristos. Ajutorul doctorului Hahn dat orfanului Crosier a fost bine răsplătit prin adevărul pe care Crosier, la rândul-i, i l-a prezentat.

Proverbele 11:25: Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi ud și el.

Deși Crosier a fost folosit de Dumnezeu pentru a lumina numeroși oameni, el însuși a pierdut bineface-rea pe termen lung.

Matei 10:22: Cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.

La mai puțin de un an de la publicarea ziarului în care explica adevărurile pe care el și prietenii lui le aflaseră, Crosier s-a întors împotriva chiar acestor adevăruri. O perioadă, a continuat ca predicator pentru denomi-națiunea creștină adventistă. După aceasta, a fost pierdut din vedere până în 1904, când, deja om bătrân, lucra în magazinul de pantofi al fiu-lui lui în Grand Rapids, Michigan.

Într-o dimineață de Sabat, a participat la un serviciu divin la biserică. Acolo, a ascultat un evan-gelist vorbind despre „semnele timpului din trecut și împlinirea lor”. A stat în față și a ascultat cu atenție. După program, a vorbit cu evanghelistul și i-au revenit amintirile. Și-a amintit acele evenimente captivante ce au dus la descoperirea adevărurilor pe care le abando-nase de mult. A vorbit despre bucuria care i-a umplut cândva inima. Numai că nu mai avea vreun mesaj.

Întrebarea adresată de Pavel galatenilor este o întrebare la care Crosier va trebui să răspundă într-o bună zi, în fața scaunului de judecată al lui Hristos.

Galateni 5:7: Voi alergați bine: Cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr?

Când era tânăr, Crosier a urmat lumina ce provenea din descoperirea adevărului despre Sanctuar și despre Sabat, pe care l-a acceptat. Însă nu a urmat îndemnul din Osea 6:3: „Să căutăm să cunoaștem pe Domnul!” Sabatul a ajuns să fie o cruce pe care nu dorea să o poarte mult timp. Și astfel lumina pe care o primise s-a diminuat.

Când întoarcem spatele luminii, ne orientăm spre fabule. Crosier a devenit fermecat de interpretările speculative ale profețiilor, iar prin acestea s-a eliberat de datoria de a păzi Sabatul. Drept urmare, în loc să înainteze cu

noblețe și să crească în tărie pentru a-și încheia viața cu o victorie triumfătoare, el s-a îndepărtat de la cale și și-a terminat existența în obscuritate și întuneric.

Dumnezeu Își conduce poporul pas cu pas. El Își aduce oamenii în diferite situații menite astfel ca ei să manifeste ce au în inimă. Unii îndură până la un punct, dar cedează la următorul. Cu fiecare punct câștigat, inima este testată și încercată tot mai puțin. – Mărturii pentru comunitate, vol. 1, p. 187

Crosier nu a trecut testul progresului adevărului. Nu trebuie să facem aceeași greșeală.

Osea 6:3: Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul!

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Care sunt câteva asemănări între experiența discipolilor lui Isus și experiența millerităilor? *Tragedia veacurilor*, pp. 343–354; 404–406 _____
2. Cum ar trebui să faci față dezamăgirilor din viața ta? Psalmii 42 _____

SECȚIUNEA 2

3. Crosier și prietenii lui au folosit o concordanță pentru a studia ce se spune în întreaga Biblie despre sanctuar. Voi de când nu ați mai folosit o concordanță? _____ Enumerați câteva subiecte pe care ați vrea să le studiați în Biblie. _____

Pentru o consacrare personală, folosiți o concordanță sau un motor de căutare pentru a vedea ce vă învață Biblia despre unul dintre aceste subiecte. Dacă nu sunteți siguri, cereți părinților sau pastorului să vă ajute să începeți.

SECȚIUNEA 3

4. Citește Matei 13:3-9, 18-23. Ce asemănări vedeți între experiența lui Crosier și sămânța care a căzut în locuri stâncoase? _____
5. O învățătură populară spune că „omul, odată salvat, este pentru totdeauna salvat”. Este posibil chiar să cunoașteți pe cineva care crede în această doctrină. Rezumați ce spune Biblia despre această idee. Evrei 2:1-3; 4:11; 6:1-6; 10:19-39; 12:1-3 _____

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, pp. 409–432.

Capitole de credință

În toată lumea

Pe ce frecvență transmite Radioul Adventist Mondial? Misiunea AWR este de a împărtăși Evanghelia cu oameni din 72 de țări răspândite într-o zonă de la 10° la 40° latitudine nordică, cuprinzând Africa de Nord, Orientul Mijlociu și părți din Asia/Pacific. În această zonă trăiesc mai bine de patru miliarde de oameni – două treimi din populația lumii și mai puțin de doi la sută dintre ei sunt creștini. De asemenea, AWR transmite programe radiofonice în Africa, în alte părți din Asia, în Europa și America Latină. Acoperirea prin satelit se întinde până în America de Nord și nordul Australiei. Este o provocare să calculezi numărul exact de țări în care ajunge AWR, ținând cont că semnalele fluctuează și numeroase posturi de radio ne accesează transmisiile pe parcursul anului.

De ce sunt eficiente transmisiunile AWR? AWR nu creează o colecție centrală de programe în engleză care să fie traduse apoi în diverse alte limbi. În loc de aceasta, AWR lucrează cu producători locali în aproximativ 75 de studiouri din întreaga lume, pentru a pregăti programe interesante, inspiratoare și relevante pentru ascultătorii necreștini. Producătorii sunt aleși din grupuri culturale și care vorbesc aceeași limbă ca ascultătorii țintă, astfel încât subiectele și ilustrațiile să formeze o adevărată conexiune cu aceștia.

Cum răspund ascultătorii AWR? AWR primește anual peste 100.000 de scrisori, apeluri telefonice și mesaje prin e-mail de la ascultători. Numeroși alți ascultători sunt împiedicați să contacteze AWR din cauza problemelor de securitate și de educație sau din cauza sărăciei și a lipsei unui serviciu poștal.

Mesajele sau solicitările de la ascultători primesc răspuns de la prezentatorul programului sau de la un corespondent atent și în cunoștință de cauză de la un studio de producție local ori o școală biblică. Ascultătorii care contactează AWR cu scopul de a afla mai multe despre Hristos primesc gratuit ghiduri de studiat Biblia. Atunci când este posibil, se fac aranjamente pentru a-i pune în legătură cu membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care îi pot educa personal în drumul lor cu Dumnezeu.

Pentru a afla mai multe despre Radioul Adventist Mondial sau pentru a desoperi cum poți ajuta la promovarea lucrării lui Dumnezeu prin intermediul transmisiunilor radiofonice, vizitează awr.org sau sună la 1-301-680-6304.

Scrisori de la ascultători

„Îmi plac foarte mult programele voastre. Orele mele cele mai fericite mi le petrec ascultând AWR. Sunt profund interesat de Biblie și de învățăturile din ea. Aș vrea să cer o Biblie.” - Pakistan

„Vă ascult de mai bine de un an. Datorită transmisiunilor voastre, am ajuns să-L cunosc pe Domnul. Am 25 de ani. De când am devenit creștin, Domnul m-a ajutat foarte mult și nimeni din lumea aceasta nu mă poate ajuta cum o face El.” - China

„În satul meu din Nepal, oamenii trăiesc cu teamă că zeii lor ar putea să se înfurie și să-i blesteme. Eu sunt în căutarea adevăratei căi a păcii.” - Nepal

„Vă ascult programele în fiecare noapte. L-am primit pe Isus, iar El mi-a schimbat viața prin cuvintele Lui. Nu mai beau și nici nu mai fumez. Vă rog să mă înscrieți pentru un curs biblic prin corespondență.” - Gabon

„Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru darul minunat al acestui radio! De-abia aștept să se facă opt seara pentru a asculta programul, această scumpă «voce a speranței!»” - România

„Ascult radioul în fiecare zi și îmi atinge inima. Iar acum, datorită programelor de la radio, vreau să fiu botezat. Nu ascult singur. Mi-am invitat și prietenii să asculte!” - Peru

Conexiune istorică

Luarea unei poziții ferme

Sunt mulți tineri care merg prin întuneric și nu au lumină. Motivul pentru care se întâmplă asta este pentru că nu au încredere în Domnul și nu stau alături de Dumnezeu. Ei își urmăresc satisfacerea propriilor plăceri și înaintează în viață conduși de propria înțelepciune omenească.

Lor li se pare greu să-și modeleze viețile după simplitatea Modelului Isus Hristos. Chiar dacă nu vor să fie situați printre necredincioși și nelegiuți, ei totuși nu găsesc confort în slujirea lor împărțită, făcută cu jumătate de inimă.

Domnul Și-a întins mâna cu cea mai pură iubire și înțelegere; dar ei nu vor să se încreadă în El, ci vor să se simtă în întregime capabili să facă singuri planuri pentru sine. Ei merg în lumina scânteilor de la propriile vreascuri și, prin urmare, merg în întuneric, neavând lumina adevărată. Vocea Domnului se face auzită, spunând: „Urmează-mă.” „Cine Mă urmează nu umblă prin întuneric, ci va avea lumina vieții.” Însă la fel ca Saul, ei vor să meargă pe propriul drum. Domnul le marchează o cale pe care vrea ca ei să o urmeze. El le-a dat talanți care să fie folosiți pentru gloria Lui, pentru a face o anumită lucrare pentru Dumnezeu; dar Satana spune: „Voi revoca porunca lui Hristos. Le voi preocupa creierile cu altceva, astfel încât îmi vor servi mie. Voi ascunde interesele eterne dinaintea lor și le voi atrage mintea spre interese lumești și atunci când vor fi dezamăgiți de unele dintre ele, le voi pune în față alte atracții. Le voi orbi puterea de a face diferență, astfel încât să ajungă să lucreze împotriva progresului adevărului. Îi voi lega de ispite lumești cu fire fine, a căror putere de a lega va deveni asemenea funiilor de oțel, iar ei vor fi robi în slujba mea. Îi pot conduce oriunde vreau, iar ei nu vor ști că vor fi ostili lui Isus, rivalul meu, și neloiali lui Dumnezeu.”

Mulți se autoamăgesc și intră în planuri cu care Domnul nu are nicio legătură. Însă singurul traseu sigur de urmat este supunerea față de cuvântul Domnului. În loc să facă aceasta, mulți propun să facă lucruri minunate. Ei găsesc că le este mai ușor să planifice vreun lucru măreț pentru viitor decât să renunțe la sine, să-și predea inima, mintea și voința lui Dumnezeu și să se supună să fie modelați de puterea aceea care poate crea și distruge. Lăsați tinerii să-și examineze critic motivele, prin rugăciune și studiind Scripturile, și vor vedea dacă propria voință și înclinațiile lor nu îi îndepărtează de

cerințele lui Dumnezeu. Sunt mulți care zic: „Voi face asta sau cealaltă. Pot să fac o lucrare bună în felul ăsta sau celălalt”; rugați-vă însă pentru a ști dacă urmați Lumina lumii sau sunteți luminați de scânteile propriilor vreascuri! Este un lucru primejdios să mergi în lumina scânteilor de la propriile vreascuri, căci Cuvântul lui Dumnezeu declară despre cei ce fac asta că ei o să „zacă în dureri”. Urmând propriul vostru drum, veți fi dezamăgiți. Nu veți avea nicio alinare. Nu veți câștiga nimic pentru voi înșivă și Îl veți jefui pe Dumnezeu de serviciul datorat Lui, deoarece ați insistat să încercați în felul vostru, spunând: „Voi lucra pentru Dumnezeu în felul acesta”, când Dumnezeu a trasat o altă cale. Planurile voastre par foarte plauzibile, dar dacă nu sunt înfăptuite în Dumnezeu, nu vor duce la nimic. Domnul vrea ca slujitorii Lui să lucreze planul Lui, deoarece atunci și El poate lucra cu ei. Dumnezeu cere ascultare. „Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.” Dumnezeu nu va tolera încăpățânarea și răzvrătirea, „căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi”.

Tineri bărbați și femei, întrebați-vă în privința relațiilor de afaceri dacă vă aflați acolo unde vrea Dumnezeu să fiți. Mă situez într-un loc unde sunt predispus să cedez tentațiilor? Mă află într-un loc unde pot desluși învățăturile Duhului? Pot eu la actualul loc de muncă să mă bucur de binecuvântarea lui Dumnezeu în întregime? Îmi fac eu datoria? Binecuvântarea lui Dumnezeu se va revărsa asupra celor care se află exact acolo unde plănuiește Dumnezeu ca ei să fie. Ți-a dat Domnul lumină că dorește să faci o anumită lucrare? Dacă așa stau lucrurile, atunci neascultarea nu va aduce siguranță. Gândiți-vă serios la rolul vostru. Întrebați-vă dacă Îi sluiți Domnului Isus sau doar vă satisfaceți sinele și eșuați în a-L mulțumi pe Dumnezeu și a-L onora numele sfânt.

Vreți să schimbați ordinea lucrurilor fără întârziere? Atunci, Isus vă invită să credeți. El spune: „Orice lucru veți

cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” Tinerii să apuce strâns mâna puterii infirmite. Credința crește prin

practică. Hrăniți-vă cu făgăduințe; mulțumiți-vă să vă bazați pe promisiunea simplă a Cuvântului lui Dumnezeu. Nu mai întârziați în necredință, căci vă aflați în pericol să vă pierdeți sufletul. Hristos spune: „Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.” Vor exista momente de descurajare, însă nu renunțați la rugăciune. Rugăciunea sinceră este întotdeauna auzită. Răspunsul poate întârzia câteodată, astfel ca persoana care se roagă să o facă mai insistent. Dacă perseverăm, vom dobândi o experiență de cea mai mare valoare, care nu va fi uitată niciodată. Nimeni care așteaptă pe Domnul nu va fi rușinat vreodată. Câteodată, răspunsul va sosi într-un mod atât de evident încât vom fi luați prin surprindere. Binecuvântarea ne va bucura sufletul și vom aduce laude lui Dumnezeu. Vom înțelege împlinirea făgăduinței: „Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta!”

Tineri bărbați și femei, luați decizia fermă și definitivă să stați alături de Domnul. Domnul are o lucrare pentru voi. „Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui

“**Luați decizia fermă și definitivă să stați alături de Domnul.**”

Dumnezeu.” Viețile voastre sunt valoroase, altfel Hristos nu și-ar fi dat viața pentru răscumpărarea lor. Este privilegiul vostru să ajungeți cât mai sus în realizări spirituale. „Ferește-ți limba de rău

și buzele de cuvinte înșelătoare! Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană și urechile Lui iau aminte la strigătele lor.” Voi, care v-ați bucurat odată de dragostea lui Isus și care ați mărturisit pentru Dumnezeu cu ochi umezi și inimi frânate, unde vă aflați astăzi? Dumnezeu vă iubește. El a venit în lumea noastră pentru a-i căuta și salva pe cei pierduți. El vă va restitui bucuria mântuirii. Cândva ați declarat că sunteți ai Domnului și iubirea lui Isus v-a pătruns în suflet. Însă nu ați urmat cerințele lui Dumnezeu. Nu ați reușit să trăiți în conformitate cu lumina; cu toate acestea, Isus vă iubește. Veniți și căutați-L pe Domnul așa cum sunteți. Nu fiți descurajați și nu vă gândiți că sunteți uitați de Dumnezeu și de oameni. În loc să mergeți pe drumul luminat de scântele de la propriile vreascuri, mergeți în lumina cerului. „Cine dintre voi se teme de Domnul să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuiască pe Dumnezeul lui!” Așteptați-L pe Domnul. Urmați-L pe Isus, Lumina lumii, deoarece El a spus: „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” — *The Youth's Instructor*, 23 martie 1893

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce pare să fie greu de făcut pentru numeroși tineri? _____
În același timp, mulți dintre acești tineri nu vor să fie numiți necredincioși și nici nelegiuți. Câtă alinare găsesc ei în acest fel de slujire cu jumătate de inimă? _____
2. De ce sunt numeroși tineri care aleg să nu se încreadă în Isus? _____
3. Care este planul lui Satana de a combate obiectivele lui Dumnezeu pentru tineri? _____
4. Care sunt rezultatele alegerii de a urma propriul drum? _____
5. În articol este scris: „Gândiți-vă serios la rolul vostru.” Dedicăți-vă un timp pentru a vă gândi serios la cele două întrebări ce urmează acestei afirmații în articol.
6. Ce vom câștiga dacă vom persevera în rugăciune? _____
7. Vă mai iubește Isus chiar dacă nu ați reușit să trăiți la nivelul luminii pe care ați avut-o? _____
Ce ar trebui să faceți acum? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Greierii

Pentru unele creaturi trebuie să treacă ani de zile înainte să scoată un sunet; de fapt, asta este ceea ce, **deloc întâmplător**, așteaptă și greierii. Un greiere se trezește la viață atunci când eclozează din oul pe care mama lui l-a depus cu atenție într-o crăpătură săpată în crenguța unui copac cu mai mult de o lună înainte.

Așadar, ce face o nimfă micuță de greiere proaspăt eclozată? Ați ghicit – exact ce ați face și voi dacă ați fi un bebeluș care a ieșit dintr-un ou într-un copac. Cade la pământ. Nu vă îngrijorați însă. Creatorul greierilor a plănuit ca aceștia să cadă pe pământul din jurul copacului și, **deloc întâmplător**, El le-a dat două picioare frontale mai mari, ce se potrivesc perfect pentru cățărul în crăpăturile din jurul rădăcinilor copacului și pentru a săpa în țărână.

La început, nimfa se poate hrăni cu rădăcina ierbii. În curând însă, detectează lucrurile bune – rădăcinile copacilor, care oferă o sursă constantă de sevă hrănitoare.

Mai mult de aproximativ 2.500 de specii de greieri sunt numite greieri anuali. Unii dintre ei eclozează în fiecare vară, după ce au petrecut câțiva ani sub pământ. Există șapte specii de greieri periodici care sunt diferiți. Ciclul vieții lor de treisprezece sau șaptesprezece ani este sincronizat astfel ca toți adulții unor specii anume, dintr-o regiune anume, să apară în același an – adesea se întâmplă ca mulți dintre ei să iasă din pământ în aceeași noapte.

Momentul când greierii ies din pământ nu este **deloc întâmplător**. Oamenii de știință nu sunt foarte siguri cum se face că greierii periodici se ivesc în același timp, însă apariția lor pare să aibă legătură cu încălzirea solului la o temperatură de 18 °C. Creatorul divin nu greșește.

Atunci când un greiere iese târându-se din pământ, gata să trăiască asemenea unui adult, năpârlește și își lasă pielea să atârne de copacul sau planta pe care s-a cățărât. După aceasta, arată foarte diferit, având un trunchi

© MargOnaig. License—<http://creativecommons.org/licenses/by/2.5/>

robust micuț, un cap amplu, ochi mari complecși, antene scurte și aripi cu membrană transparentă, adunate ca un acoperiș peste abdomen. Un greiere periodic are, de obicei, trunchi negru, ochi roșii strălucitori și aripi cu vene portocalii aparente.

Sosirea greierilor periodici în unele locuri din estul Statelor Unite marchează începutul unui „festival al sunetelor” insectelor.

Masculii folosesc structuri de

vibrat speciale, numite celine, pentru a comunica cu potențialele parteneri de împerechere. De fapt, celinele sunt cavități acoperite, situate chiar în spatele aripilor lor, pe abdomen. Este un concert programat de Dumnezeu, **deloc întâmplător**, ținând cont că milioane de greieri stau sub pământ, închiși laolaltă în timp, astfel încât toți să se maturizeze ca adulți în același moment, în același an.

Anul în care ies la suprafață greierii este cu adevărat o binecuvântare pentru restul naturii. Atât de mulți greieri satisfac în mod adecvat nevoile de hrană ale păsărilor cântătoare ce cuibăresc și ale altor animale sălbatice, și tot mai rămân destui ca propria specie să supraviețuiască cu bine. Așadar, adulții „cântă”, găsesc parteneri de împerechere, depozitează ouăle și, câteva săptămâni mai târziu, noile nimfe cad la pământ, sapă în adâncul acestuia și se hrănesc cu seva de la rădăcinile copacilor. Ciclul vieții, **deloc întâmplător**, începe din nou.

Într-o zi, Dumnezeu va explica cum a programat aceste insecte să urmeze un orar atât de exact. Dar chiar dacă nu înțelegem cum, tot putem fi uimiți de priceperea și ingeniozitatea Lui.

Articol folosit cu permisiunea autoarei, Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

28 octombrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

MERGÂND ÎN LUMINĂ

Text de memorat | Ioan 12:35

Isus le-a zis: „Lumina mai este puțină
vreme în mijlocul vostru. Umblați ca
unii care aveți lumina, ca să nu vă
cuprindă întunericul; cine umblă în
întuneric nu știe unde merge”.

SECȚIUNEA 1

Dumnezeu a ales un fermier bătrân pentru a atrage atenția lumii asupra profețiilor despre apropiata revenire a lui Isus. El l-a ales pe mai tânărul Joshua Himes să-i fie marele organizator. În plus, Dumnezeu a folosit o văduvă să aducă adevărul despre Sabat credincioșilor adventiști.

**2 Cronici 16:9: Căci Domnul Își întinde
privirile peste tot pământul ca să sprijine
pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui.**

Rachel Oakes Preston a aflat și acceptat adevărul despre Sabat de la bapțiștii de ziua a șaptea din Vermont. Cineva care a descris-o a spus că avea „cârlionți și convingeri puternice”. După moartea soțului, a trăit cu fiica ei, Delight.

În 1844, s-au mutat la Washington, New Hampshire, unde Delight a lucrat ca profesoară. La vremea aceea, în oraș era o biserică nouă și plină de viață, ai

cărei membri au acceptat perspectiva lui Miller despre apropiata revenire a lui Hristos.

Fiecare adevăr pe care îl acceptăm ne deschide mintea spre adevăruri suplimentare. Astfel, atunci când Rachel, o păzitoare a Sabatului, l-a ascultat pe pastorul bisericii explicând profețiile, a înțeles și a acceptat adevărul apropiatei reveniri a lui Hristos, fiind astfel prima „adventistă de ziua a șaptea”. Când membrii adventiști ai bisericii, care păzeau duminica, au ascultat-o pe Rachel explicând legea lui Dumnezeu, au înțeles și au acceptat și ei

“ Copii și tineri, vă rog stăruitor,
de dragul lui Hristos, mergeți
în lumină! Supuneți-vă voința
voinței lui Dumnezeu. ”

— *The Youth's Instructor*, 10 august 1893

DIN CUPRINS:

A-43

Mergând în lumină

Povestea unui marinar

Nevoia de a studia temeinic Biblia

Nu din întâmplare: Șopârlele tokay
gecko

Sabatul, devenind astfel prima Biserică „Adventistă de Ziua a Șaptea”.

Pentru o perioadă, în timpul zilelor emoționante dinaintea de Marea Dezamăgire, numărul de participanți în ziua de Sabat la biserica din Washington s-a ridicat la peste 150 de persoane. După dezamăgire, numărul s-a micșorat rapid. Cu toate acestea, pastorul și aproximativ 40 de membri au rămas credincioși atât în păzirea Sabatului, cât și în credința apropiatei reveniri a lui Hristos. Iar Dumnezeu a folosit acea biserică credincioasă să poarte scânteia importantă a adevărului despre Sabat pentru a aprinde alte focuri, ce aveau să se răspândească în întreaga lume.

Pastorul adventist T. M. Preble a aflat adevărul despre Sabat de la credincioșii din Washington. El a făcut următorii pași în răspândirea acestui adevăr, publicând o broșură despre subiect, în care a legat Sabatul de profeția din Daniel 7, iar adevărul a început să se răspândească printre credincioșii adventiști risipiți.

Din nefericire, chiar dacă Preble a scris broșuri despre Sabat, el însuși a acceptat adevărul despre

Sabat doar cu jumătate de inimă. Pentru Preble, Sabatul era mai mult o preocupare academică; el privea păzirea Sabatului ca fiind corectă, dar opțională. În mintea lui, treptat, Sabatul și-a pierdut valoarea și caracterul sacru. El nu a rămas „mai departe întemeiat și neclintit în credință” (Coloseni 1:23). El nu a urmat exemplul lui Pavel, care a vegheat mereu.

1 Corinteni 9:27: Nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.

Totuși, Dumnezeu l-a folosit pe ezitantul Preble pentru a aduce lumina adevărului unui fost căpitan de marină, Joseph Bates, care a înțeles importanța adevărată a Sabatului. Bates era un personaj neobișnuit de interesant și, prin cuvântările și scrierile sale, precum și prin exemplul său, el a prezentat adevărul pentru mii de persoane.

În ciuda apostaziei unora care au acceptat la început Sabatul, a indiferenței și a opoziției celor mai mulți foști credincioși adventiști, precum și a urii lumii, Dumnezeu le-a dat putere celor care proclamau adevărul, iar acesta a continuat să se răspândească.

SECȚIUNEA 2

Atunci când împărtășim adevărul despre Sabat oamenilor, deseori aceștia folosesc următorul argument: „Martin Luther nu a păzit Sabatul. Pioasa mea bunică nu a păzit Sabatul. Știu că acești oameni sunt mântuiți, așadar cum ar putea ca mântuirea mea să atârne de păzirea sau nepăzirea Sabatului?”

Când Ellen White a vizitat văile valdenze pentru prima dată, în 1885, singurul tipograf din oraș, J. P. Malan, i-a pus această întrebare. Ea a povestit ce s-a întâmplat în timp ce predica:

Discursul a fost întrerupt de întrebările puse de cineva care păzise Sabatul pentru un scurt timp, dar care recent renunțase să o mai facă. Ridicându-se dintre cei adunați, el a spus: „Această chestiune despre Sabat m-a tulburat grozav în timpul ultimului an și aș vrea să vă întreb următorul lucru: este păzirea Sabatului necesară pentru mântuirea mea? Răspundeți cu da sau nu.”

Este o întrebare importantă, i-am răspuns imediat, și necesită un răspuns mai complet decât un simplu da sau nu. Toți oamenii vor fi judecați în conformitate cu lumina pe care au primit-o. Dacă au primit lumină despre Sabat, nu pot fi mântuiți prin faptul că au respins lumina. Însă nimeni nu va fi considerat responsabil pentru lumina pe care nu au primit-o

niciodată. Apoi, am citat cuvintele lui Hristos: „Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat, dar acum n-au nicio dezvinovățire pentru păcatul lor.” În orice caz, am făcut aceste observații cu o mare

“Păstrarea Sabatului este semnul de identificare exterior care dezvăluie lucrarea sfințitoare pe care o desfășoară Dumnezeu în interior.”

difficultate, deoarece persoana care îmi pusesse întrebarea continua să se ridice în picioare și să mă întrerupă, cerând, printr-un comportament extrem de agitat și cu gesturi foarte violente, ca răspunsul să fie da sau nu. – *Schițe istorice*, pp. 234, 235

Răspunsul la întrebările despre ceea ce este necesar pentru mântuire necesită o înțelegere a felului în care Dumnezeu oferă lumină. Răsăritul zilnic al soarelui este o ilustrație a metodei lui Dumnezeu de a oferi lumină.

Proverbele 4:18: Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.

Întotdeauna au existat câțiva care au înțeles și au păzit Sabatul, chiar și în cele mai întunecate vremuri. Însă acești păzitori ai Sabatului erau ca stelele difuze; lumina pe care o aveau era ascunsă celor mai mulți oameni. În timp ce ieșeau din lunga noapte întunecată dinaintea apariției lor, reformatorii protestanți au putut vedea doar razele timpurii ale adevărului. Însă, puțin câte puțin, înțelegerea adevărului a crescut, așa cum se intensifică lumina dimineții spre răsărit. Însă timpul ca adevărul despre Sabat să fie complet restaurat nu s-a împlinit decât în 1844.

Pe măsură ce credincioșii adventiști studiau profețiile, aceștia au observat că în Daniel 7:25 era profetizat faptul că micul corn va încerca să schimbe legea lui Dumnezeu. Pe măsură ce au redescoperit sanctuarul evreiesc cu curtea lui, Sfântul Locaș și Locul Preasfânt, credincioșii au primit mai multă lumină. Sosise timpul când

Apocalipsa 11:19: Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său.

În 1844, a fost deschisă ușa către Locul Preasfânt;

chivotul lui Dumnezeu „a fost văzut”; iar în interiorul chivotului au fost descoperite Cele Zece Porunci. Credincioșii adventiști au ajuns să înțeleagă caracterul etern și de neschimbat al legii lui Dumnezeu. Atunci Sabatul a devenit adevărul prezent prin care vor fi încercați oamenii lui Dumnezeu.

Faptele apostolilor 17:30: Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.

Înainte de Marea Dezamăgire din 1844, relativ puțini creștini auziseră despre Sabatul zilei a șaptea. Asta nu înseamnă că termenul „Sabat” nu era adesea folosit. Dimpotrivă. Existau școli de „Sabat”, servicii divine de „Sabat”, iar oamenii păzeau „sfînțenia Sabatului”, abținându-se de la muncă. Însă această zi de Sabat era considerată ca fiind duminică!

Atunci când oamenii făceau referire la „ziua Domnului”, întotdeauna se gândeau la prima zi a săptămânii. Astfel, când oamenii își citeau Biblia și vedeau cuvântul „Sabat”, nu se gândeau că merg la biserică într-o zi greșită. Acest lucru este valabil în continuare pentru numeroși creștini. Însă Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer și, prin credință, încă poate fi văzut chivotul care conține legea sfântă a lui Dumnezeu. Iar în centrul legii, Dumnezeu a proclamat cu propria voce și a scris acest adevăr cu propriul deget:

Exodul 20:10: Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău.

Înainte de revenirea lui Hristos, adevărul despre Sabat va atrage atenția întregii lumi. Acesta este unul dintre motivele principale pentru care Domnul i-a ridicat pe adventiștii de ziua a șaptea.

SECȚIUNEA 3

La sfârșitul anului 1600, un medic scipitor al curții Marii Britanii, doctorul Peter Chamberlen, a fost unul dintre primii care au făcut legătura dintre semnul fiarei și schimbarea zilei de închinare din Sabat în duminică.

Descoperirea uimitoare a doctorului Chamberlen, asemenea unui mugure precoce de primăvară, a pierit în înghețul iernii fără să înflorească. Primăvara care va permite acestui mugure să înflorească nu a sosit decât 170 de ani mai târziu.

Înțelegerea noastră a adevărului este progresivă; și

asemenea fiecărui etaj al unui zgârie-nori, fiecare adevăr suplimentar este construit pe fundația unui adevăr descoperit anterior. A fost necesar un mare efort pentru a afla adevărurile care formează ultimul mesaj de avertizare adresat de Dumnezeu lumii. Asemenea completării unui puzzle, au fost descoperite piese de adevăr care, alăturate

altor piese de adevăr, au dus treptat la o înțelegere mai deplină a lui Isus și a Evangheliei Lui. Pionierii adventiști au cercetat cu sârguință Scripturile. Ei au căutat să înțeleagă adevărurile incluse în sanctuar și în profeții. Deseori, ei se adunau pentru rugăciune și studiu biblic, iar Domnul a răspuns rugăciunilor lor și le-a răsplătit eforturile.

În timpul celei de-a șasea conferințe despre Sabat din 1848, au fost stabilite punctele de doctrină fundamentale ale adventiștilor de ziua a șaptea. A fost format și un grup unit de persoane, care au început să împărtășească aceste adevăruri biblice. A fost făcută legătura dintre sigiliul (semnul) lui Dumnezeu din Apocalipsa 7 și sigiliul (semnul) fiarei din Apocalipsa 14. Nu se putea ca Preble să interpreteze mai greșit importanța Sabatului decât a făcut-o. Sabatul nu este o simplă banalitate biblică academică. În loc de aceasta, păzirea adevărată a Sabatului este semnul exterior de identificare prin intermediul căruia se face descoperită lucrarea de sfințire îndeplinită de Dumnezeu în interior.

Ezechiel 20:12: Le-am dat și Sabatele Mele să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc.

Totuși, mai erau multe de învățat. De-a lungul anilor, au fost descoperite mai multe adevăruri incluse în ideea de Sabat, iar credincioșii au fost încercați cu fiecare descoperire. Aveau ei să renunțe la erorile prezente și să țină pasul cu progresul luminii adevărului? Sau aveau să se agațe de tradițiile confortabile și împământenite?

Încă mai sunt adevăruri despre Sabat care așteaptă să fie restaurate. Sabatul încă nu este proclamat pe deplin.

În această lecție, am văzut că mai mulți oameni au descoperit și au împărtășit adevăruri importante despre Sabat. De-a lungul anilor, Dumnezeu a introdus în serviciul Său o varietate de oameni – văduve, doctori și căpitani de marină; tineri și bătrâni; pastori și membri de biserică; oameni vulnerabili și oameni puternici.

Planul lui Dumnezeu de a-Și mări Împărăția implică Sabatul și te implică și pe tine.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Preble a privit Sabatul de ziua șaptea ca fiind „corect, dar opțional”. Cu alte cuvinte, este bine dacă e păzit, dar nu contează. Sau, ca să o spunem cât mai pe față, Dumnezeu ne poruncește să păzim a șaptea zi, dar nu trebuie să ne supunem Lui. Este acest lucru adevărat? _____ Este opțională vreo poruncă dată de Dumnezeu? _____ De ce este atât de periculoasă ideea aceasta: „corect, dar opțional”? _____

SECȚIUNEA 2

2. Cum a dus studiul despre sanctuarul din cer la o înțelegere mai profundă a caracterului veșnic al legii lui Dumnezeu? _____

Astăzi, mulți creștini (inclusiv unii adventiști de ziua a șaptea) atacă ideea unui sanctuar în cer. De ce crezi că fac asta? _____

SECȚIUNEA 3

3. De ce este Sabatul un semn, în conformitate cu Exodul 31:12-17 și Ezechiel 20:12,20? _____
4. Dumnezeu vrea să te folosească și pe tine pentru a răspândi adevărul despre Sabatul Lui sfânt. Cum ai putea să „vestești o Lege mare și minunată”? (Isaia 42:21) _____

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, pp. 433–450.

Capitole de credință

Povestea unui marinar

Zhi Ming¹ alesese o viață de marinar. Nava se deplasa de la o insulă la alta, fiind condusă câteodată de valuri uriașe și furtuni violente, iar în alte ocazii plutea lin și calm pe apele adânci și albastre ale Pacificului.

Timpul trecea greu, în special când apele erau calme, iar următorul port se afla la zile distanță. Însă Zhi Ming avea un tovarăș. În timp ce ceilalți membri ai echipajului jucau cărți, beau sau făceau alte lucruri nelegiuite, Zhi Ming se întindea în culcușul lui cu un mic radio.

Într-o seară, radioul cu frecvență pe unde scurte l-a lăsat cu gura căscată. Auzise pe cineva vorbind în mandarină, limba lui nativă. La început, ceea ce a auzit a sunat ciudat.

– Lasă-mă să-ți spun ce a făcut Isus după aceea, spuse prezentatorul.

Isus? Cine era Isus? Zhi Ming a ascultat și a aflat. Știa de creștini, desigur, dar fusese învățat că învățăturile acestora nu erau pentru chinezi. Fusese învățat să creadă că creștinismul era o religie occidentală, plină de propagandă capitalistă.

Zhi Ming a copiat o adresă din Hong Kong, menționată în programul radiofonic. În Hong Kong, Richard Liu, directorul de producție al programului radiofonic în limba chineză, a citit scrisoarea lui Zhi Ming: „Vă scriu de pe un vas comercial... Mi-am predat inima lui Isus datorită transmisiunilor voastre. Mă puteți ajuta să învăț mai mult? Mă puteți ajuta să mărturisesc despre aceasta în fața celorlalți marinari de pe această navă? Unii dintre ei ascultă cu mine Vocea Speranței de la AWR.”

Richard Liu i-a trimis lui Zhi Ming materiale de studiu, o Biblie și altele.

Într-o zi, Chong, un camarad de pe vas, a venit la patul lui Zhi Ming în timp ce acesta asculta o înregistrare cu câteva imnuri pe care i-o trimisese Richard Liu.

Tocmai începea un nou imn: „În adăpost stăteau în siguranță nouăzeci și nouă...”

– Pune din nou cântecul, ceru Chong, iar Ming i-a făcut pe plac.

Când s-a încheiat cântecul, Chong l-a întrebat pe Ming:

– Poate Dumnezeu să mă iubească în felul acesta?

– Da, El poate și o și face, a răspuns Zhi Ming.

Apoi, a început să-i povestească lui Chong cum l-a descoperit el pe Isus.

– Vino din nou diseară și vom asculta împreună Vocea Speranței la AWR. Aici am descoperit că Isus este Mântuitorul meu.

Chong a ascultat din nou și din nou. Sub influența Evangheliei, a început să se schimbe. Avea însă o curiozitate.

– Zhi Ming, i-a spus noului său prieten, tu pari să ai întotdeauna bani când ai nevoie să cumperi ceva. Mie nu mi-a rămas niciun ban din salariu.

Zhi Ming a zâmbit.

– Răspunsul este simplu. Dumnezeu m-a ajutat să renunț la băuturi alcoolice și la țigări și nici nu-mi mai risipesc banii prin taverne când suntem la țarm. Am destui bani să trimit acasă familiei mele. Iar Dumnezeu mă ajută să câștig bani în plus ici și colo, astfel încât să pot dărui și mai mult.

Chong l-a primit pe Isus ca Mântuitor. După aceasta, cei doi marinari au lucrat împreună ca să-și împărtășească credința în largul mării.

1. Pseudonim

În numeroase locuri din lume, multor oameni le este aproape imposibil să-și permită un radio, ca să nu mai vorbim despre baterii ca să-l facă operațional. Echipa AWR are soluția: ei au dăruit și testat radiouri gratuite în multe părți ale lumii, cu rezultate foarte bune. Aceste radiouri pot funcționa cu ajutorul uneia dintre următoarele patru surse de energie: solară, electrică, baterie și la manivelă.

Conexiune istorică

Nevoia de a studia temeinic Biblia

Ne apropiem cu repeziciune de primejdiile ultimelor zile, când oamenii cu un intelect superior își vor prezenta viziunile asupra lumii ce intră în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu, iar noi va trebui să fim capabili să demonstrăm falsitatea pretențiilor lor. De asemenea, copiii noștri trebuie să fie desăvârșiți și cu totul destoinici în adevărul Bibliei, astfel încât să nu le fie schimbată poziția de fiecare doctrină nouă pe care o aud.

Sunt mulți părinți care nu văd necesitatea ca fiii și fiicele lor să fie atât de dedicați studiului lecțiilor de la Școala de Sabat și deseori neglijează să le vină în ajutor, încurajându-i cu adevărat. Marele obiectiv al temeiniciei în studiul Bibliei este că ar putea înțelege de ce cred ceea ce cred și atunci când vor fi puși la încercare și vor fi întrebați: „Vă veți supune lui Dumnezeu, sau veți ceda cerințelor lumii?”, ei vor decide să-I slujească lui Dumnezeu, deoarece prin studiul Cuvântului Său, ei au învățat să-L iubească pe El și adevărul Său.

Ne dorim ca tinerii să fie capabili să spună: „Am devenit familiari cu Scripturile și vedem că cel mai important este să fii supus adevărului lui Dumnezeu descoperit în Cuvântul Său.” Iar noi, ca părinți, nu ne dorim să fim găsiți printre cei care nu văd necesitatea ca fiii și fiicele lor să înțeleagă Scripturile pentru ei înșiși, fiind astfel neglijenți și făcându-i și pe copiii lor să fie la fel, ci vrem să tratăm această chestiune cu seriozitate, să cercetăm Scripturile și să avem grijă ca și copiii noștri să o facă. Hristos a spus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” Trebuie să devenim fermi în adevăr, în Cuvântul lui Dumnezeu, care mărturisește despre Cel spre care se îndreaptă toate speranțele noastre pentru primirea

vieții veșnice. Dacă vreți să știți cum să imitați viața fără pată și caracterul lui Hristos, îmbogățiți-vă de cunoașterea Lui, așa cum este prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu.

Apostolul a scris: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să

îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” Prin urmare, pentru a fi astfel desăvârșit și cu totul destoinic și „gata oricând să răspundeți cu blândețe și teamă oricui vă întreabă care este motivul speranței din voi”, studiați Biblia cu toată sârguința.

Instructorii de la școlile noastre de Sabat ar trebui să fie bărbați și femei cu teamă de Dumnezeu, pe care îi interesează situația spirituală a participanților la grupele lor și care să aibă grijă ca aceștia să primească o bună învățătură. Ei trebuie să fie oameni legați de Dumnezeu, care să simtă că e datoria lor să se roage cu și pentru fiecare elev din grupele lor.

Instructorul Școlii de Sabat care este credincios în lucrurile puțin importante se pregătește pe el însuși pentru o responsabilitate mai mare. Orice facem trebuie să facem cu credință. Să uităm este un păcat. Sunt mulți cei care se scuză mereu pentru erori

“Dacă vă obișnuiți să fiți neglijenți, veți descoperi în cele din urmă că v-ați neglijat mântuirea sufletului.”

grosolane, spunând că au uitat. Nu au ei puteri intelectuale? Nu este de datoria lor să-și disciplineze mințile pentru a avea memorie? Neglijența este un păcat. Dacă vă obișnuiți să fiți neglijenți, veți descoperi în cele din urmă că v-ați neglijat mântuirea sufletului și că nu sunteți pregătiți pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Dragi părinți și instructori, haideți să ne facem datoria; haideți să fim conștienți de responsabilitatea poziției noastre și să ne îndeplinim temeinic lucrarea de la Școala de Sabat, cu mai multă râvnă și seriozitate, astfel ca Dumnezeu să ne aprecieze efortul și pentru ca fiii și ficele noastre să acumuleze cunoștințe solide și să fie pregătiți împreună cu noi pentru veșnicie.

– *The Youth's Instructor*, 19 februarie 1879

Biblia trebuie să ne devină ghid pe măsură ce o citim. Nimic nu putem face mai înțelept pentru a ne dezvolta capacitățile mintale și pentru a ne întări intelectul decât să studiem Biblia. Niciun alt studiu

nu ne va înălța sufletul și nu ne va întări talentele ca studiul profesiilor vii. Capacitățile mintale a mii de slujitori ai Evangheliei sunt reduse deoarece își găsesc plăcere în lucruri obișnuite și nu sunt exersate să studieze comorile ascunse ale Cuvântului lui Dumnezeu. Pe măsură ce mintea este obișnuită cu studiul Cuvântului lui Dumnezeu, cunoașterea va crește și cele mai mari puteri se vor dezvolta pentru înțelegerea înaltului și nobilei adevăr. Capacitățile mintale vor fi reduse sau vor crește datorită felului în care ne familiarizăm gândirea cu această chestiune și a modului în care o tratăm. Dacă nu ne învățăm mintea să facă eforturi energice și susținute în a căuta să înțeleagă adevărul comparând textele din Scriptură, își va pierde cu siguranță din capacitate și vlagă. Ar trebui să ne gândim să căutăm adevăruri care nu sunt expuse direct la suprafață. – *The Review and Herald*, 28 septembrie 1897

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Care este unul dintre pericolele din ultimele zile? _____
 2. Care este marele obiectiv al temeiniciei studiului Bibliei? _____
 3. Ce ne dorim ca tinerii să fie capabili să spună? _____
- Poți spune cu sinceritate acest lucru despre tine? _____
- Dacă nu, ce ar trebui să începi să faci? _____
4. Ce fel de oameni ar trebui să fie instructori la Școala de Sabat? _____
 5. În paragraful care începe cu „Instructorul Școlii de Sabat” sunt menționate două lucruri care sunt considerate păcate. Care sunt acestea? _____
- Cum au legătură între ele aceste lucruri? _____
6. Ce putem face pentru a ne întări mintea? _____
 7. Ce anume ne micșorează și ne slăbește capacitățile mintale? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Șopârlele tokay gecko

Fiind a doua cea mai mare dintre speciile de șopârle gecko, agresiva tokay gecko cu picioare lungi este de neuitat – mai ales dacă o întâlnim pe neașteptate. Aceasta are un cap mare, iar corpul ei gri-albăstrui este decorat cu pete roșii-portocalii.

Creatorul șopârlelor tokay le-a înzestrat cu abilitatea **deloc întâmplătoare** de a-și atenua intensitatea culorilor lor uimitoare atunci când simt că sunt în pericol, astfel încât să se poată asorta mai bine cu împrejurimile.

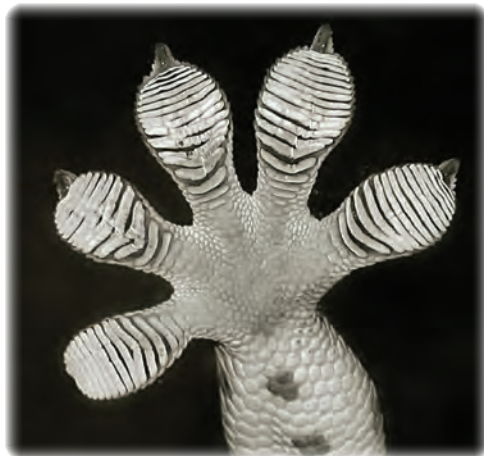
Ca și cum aspectul nu ar ajunge, sunetul pe care îl scot în perioada de împerechere cu siguranță că îți va atrage atenția. Ele devin foarte sonore câteodată și par să-și strige numele: „To-kay. To-kay.”

O modalitate de apărare deosebită, **deloc întâmplătoare**, cu care Dumnezeu le-a înzestrat pe modestele șopârle gecko este stratul suplimentar de piele, care se poate desface ca un pliu în jurul ei. În timp ce se odihnește astfel lângă un copac, șopârla gecko nu face nicio umbră și se camuflează, nevăzută, în imaginea copacului.

Adăugați la asta bine-cunoscuta ei capacitate de a-și lăsa parțial coada în urmă, sau chiar în întregime, atunci când este apucată de ea. Totuși, acest lucru nu este un handicap permanent pentru șopârla gecko, deoarece în aproximativ trei săptămâni îi crește o coadă nouă.

Dincolo însă de miracolul sunetului și al aspectului, designul remarcabil al picioarelor șopârlelor gecko este în mod special fascinant. De fapt, multe dintre lucrurile care se știu despre abilitatea șopârlelor gecko de a adera la o suprafață netedă provin din studiile făcute despre milioanele de fire de păr microscopice pe care Creatorul le-a plasat (**deloc întâmplător**) în vârful acestor pernițe aderente de pe degetele șopârlelor gecko.

Pe fiecare milimetru pătrat al piciorului acestei șopârle se găsesc aproximativ 14.000 de mici firioare, care la rândul lor se despică în sute de firioare și mai mici. Atunci când moleculele acestor fire de

păr microscopice de pe degete se apropie de moleculele altei suprafețe, are loc un proces intermolecular care se numește forța Van der Waals. Atracția moleculară este atât de puternică încât îi permite unei șopârle gecko să alerge foarte repede în sus sau în jos – chiar și pe o suprafață de sticlă, dacă este necesar.

Bineînțeles, acest fapt crește cu mult abilitatea șopârlelor gecko de a scăpa de prădători și de a vâna insecte delicioase pentru prânz. De fapt, dacă vrea, o șopârla gecko poate atârna de tavan, „atașându-se” doar cu un deget de acesta prin intermediul descărcărilor electrice instabile ale moleculelor ce sunt atrase între ele. Cum se eliberează o șopârla gecko dintr-o astfel de aderență? Strângându-și pur și simplu degetele.

Femela de șopârla gecko își poate depune ouăle de formă ovală pe aproape orice suprafață, chiar și verticală. Le poate lăsa să atârne și de tavan, deoarece a fost înzestrată cu abilitatea **deloc întâmplătoare** de a produce un lipici care ține oul pe loc.

Creatorul șopârlei gecko S-a ocupat de fiecare nevoie a ei, de la început până la sfârșit. Iar El a făcut același lucru și pentru noi oameni, plănuiindu-ne și ocupându-se de nevoile noastre, oferindu-ne intenționat pe lângă asta și libertatea de a-L alege ca Domn al nostru.

© Nick Holmgren; License—http://creativecommons.org/licenses/by/2.0/

Articol folosit cu permisiunea autoarei, Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

4 noiembrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

RĂSPUNSURI DIN SCRIPTURI

Text de memorat | 2 Timotei 2:15

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.

SECȚIUNEA 1

istoria timpurie a adventismului este plină de lecții de valoare. Prin felul în care adventiștii au aflat adevărul despre momentul când începe Sabatul învățăm una dintre cele mai importante lecții.

Ar fi trebuit să fie ușor. Evreii păzeau Sabatul de vineri la asfințit până sâmbătă la asfințit. La fel îl păzeau și bap̃tiștii de ziua a șaptea. De ce s-au mai întrebat primii adventiști care păzeau Sabatul când începe acesta? Unii pretindeau că Sabatul începe la miezul nopții. Niciun text din Biblie nu susține această învățătură și sunt puțini cei care l-au păzit astfel. Alții au venit cu ideea că Sabatul începe la răsărit. Aceștia își bazau credința pe citirea superficială a unui verset.

Matei 28:1: La sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii...

Ținând cont că ei considerau că perspectiva lor se baza pe un verset din Biblie, aceștia credeau că

păzirea Sabatului de sâmbătă la răsărit până duminică la răsărit însemna „să urmeze Biblia”. Acești oameni erau „Creștini după Noul Testament”. Însă această perspectivă a fost rapid respinsă de aproape toți cei care păzeau Sabatul, deoarece, într-un alt verset, se specifica limpede că Sabatul începe seara:

Leviticul 23:32: Din seara zilei a noua până în seara următoare, să prăznuiți Sabatul vostru.

Dar când începea seara? Cum ar trebui interpretat acest text? Joseph Bates, un bărbat extrem de respectat, era încrezător că seara începe la ora 18:00. El credea că poziția lui avea și sprijin biblic.

“ Biblia este o mină adâncă de adevăr, în care trebuie să lucrăm asemenea celor care caută o comoară ascunsă. Atenția nu trebuie să fie distrasă în niciun caz de la cuvântul ei. ”

— *The Upward Look*, p. 371

DIN CUPRINS:

A-44

Răspunsuri din Scripturi
Odată căutător, acum prezentator (I)
Alegerea drumului corect
Nu din întâmplare: Gaițele albastre

Ioan 11:9: Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi?
Marcu 13:35: Nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața.

Explicația lui Bates era simplă. După cum Isus a spus că ziua avea douăsprezece ore, atunci și noaptea avea 12 ore. „Seara” era la ora 18:00, după care urmau 12 ore de noapte; cocoșul cânta la ora 6:00, apoi dimineața se termina la 12:00 la amiază. Căpitanul, care călătorise în largul mărilor, înțelegea dificultățile implicate de schimbarea orei în jurul lumii și simțea că „seara” de la ora 18:00 îi unea pe credincioșii din întreaga lume.

Deoarece opiniile despre acest subiect erau împărțite, în Sabatul din data de 28 iunie 1848 a fost ținută o întâlnire specială de rugăciune. În timp ce grupul de oameni se ruga, fratele E.L.H. Chamberlain a vorbit într-o limbă necunoscută. La început, James White, care era prezent, a fost extrem de sceptic, însă neîncrederea a început să i se stingă când altcineva a

tradus ceea ce Chamberlain spusese. Până să se încheie experiența extatică a fratelui Chamberlain, chiar și James White a fost convins că ora 18:00 era ora corectă de începere a Sabatului. Era însă aceasta o modalitate sigură de a hotărî o doctrină sănătoasă? Majoritatea adventiștilor care păzeau Sabatul credeau că da. Bates, cel de neclintit, credea la fel. Conceptul era susținut prin două texte din Biblie și părea să fi fost confirmat și de Duhul Sfânt prin „vorbirea în limbi”. Acesta era „Creștinismul după Noul Testament”. Cine ar fi respins Duhul Sfânt? Însă oamenii lui Dumnezeu, care învățaseră cu ocazia dezamăgirii cât de important era studiul atent al Bibliei, trebuia să fie încercați în privința acestui subiect din nou – ei aveau nevoie să învețe să nu se încreadă în experiențe extaziate și texte fără legătură între ele.

Dumnezeu va avea un popor pe pământ care va considera Biblia ca fiind singurul standard al tuturor doctrinelor. – Tragedia veacurilor, p. 595

SECȚIUNEA 2

A fost planul lui Dumnezeu ca fiecare aspect al adevărului despre Sabat să se bazeze pe un cert „așa a zis Domnul” din Scripturi, și nu pe sentimente înfăptuite, impresii sau pe opiniile oricărui individ.

1 Corinteni 4:6: Să nu treceți peste ce „este scris”.

Peste biserica în creștere s-au scurs cinci ani plini. Majoritatea adventiștilor care păzeau Sabatul o făceau de vineri la ora 18:00 până sâmbătă la ora 18:00. Ei și-au privit eforturile evanghelistice ca fiind în mod evident binecuvântate de Dumnezeu, fapt folosit pentru a-și confirma credința. Nimeni nu părea îngrijorat că Dumnezeu nici nu confirmase această practică și nici nu o respinsese prin Spiritul Profetic. Tăcerea lui Dumnezeu era considerată aprobarea Lui.

În 1853, mai mulți păzitori nemulțumiți ai Sabatului și-au alăturat forțele. Fiind uniți doar de o ură comună față de conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, aflată la început de drum, ei au adoptat titlul lui Dumnezeu pentru Ellen White, numindu-se pe sine „vestitori”. Pentru puțin timp, aceștia au publicat un ziar scandalos, greșit numit *Vestitorul adevărului*. Nicio copie a acestuia nu a supraviețuit. Toți „vestitorii” s-au stins în obscuritate, iar câțiva dintre ei au înnebunit.

D.P. Hall, un pastor din Wisconsin, a făcut parte din acest grup de nemulțumiți. Se pare că el credea că Sabatul începea la asfințit. Când a criticat biserica pentru faptul că începe păzirea Sabatului la ora 18:00, James White i-a cerut să trimită un studiu bazat pe Biblie pentru *Review*.

Hall a scris un articol în care susținea că asfințitul este timpul biblic corect pentru începerea Sabatului, însă în lucrarea scrisă i-a criticat pe cei care credeau că Sabatul începe la ora 18:00. Nu se știe dacă articolul lui Hall a fost vreodată trimis la *Review*, dar a fost publicat în *Vestitorul adevărului*. Numărul celor care credeau că Sabatul începe la asfințit a crescut pe parcursul anului 1855. Unitatea bisericii era amenințată. Dumnezeu a văzut că este timpul să aducă biserica înapoi la „stă scris”.

În luna august a anului 1855, James White i-a cerut unui tânăr, J.N. Andrews, să facă un studiu biblic atent despre timpul corect de începere a Sabatului. Folosind fiecare moment liber, el a început un

studiu cuprinzător despre acest subiect, terminându-l în trei luni. Andrews a descoperit că Biblia nu era nici ambiguă, nici vagă; el a scris o lucrare care este un model de studiu biblic și de claritate, arătând că „seara” biblică începe cu asfințitul.

În luna noiembrie a anului 1855, Andrews i-a dat studiul lui James White, care a fost atât de impresionat încât l-a citit în timpul Școlii de Sabat de la biserica Battle Creek din Sabatul următor. Lucrarea a fost publicată în *Review* două săptămâni mai târziu. După ce a fost terminat studiul biblic, pentru a îndepărta orice îndoială, Dumnezeu i-a confirmat acest adevăr lui Ellen printr-o viziune, în care un înger i-a spus:

Citește Cuvântul lui Dumnezeu, înțelege-l, și nu poți greși. Citește cu atenție și vei găsi acolo ce este seara și când începe. – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 116

Bates a studiat dovezile biblice, a ascultat mărturia Spiritului Profetic, care confirma aceasta, și toate îndoielile lui au fost îndepărtate. În tot restul vieții, el a sprijinit în întregime ideea că asfințitul este timpul corect de începere a Sabatului. Biserica era din nou unită. Subiectul a fost rezolvat într-un mod atât de limpede, încât biserica nu și-a mai pus niciodată această problemă, fiind îndepărtată, astfel, o țință pentru fanatici, maniaci și alții.

SECȚIUNEA 3

Tânărul John Andrews, autorul lucrării esențiale despre Sabat, este o dovadă a ceea ce poate face Dumnezeu prin intermediul tinerilor ce I se dedică în întregime Lui. De fapt, Andrews făcea parte dintr-o mică armată de tineri care au început să transmită mesajul apropiatei reveniri a lui Hristos în întreaga lume.

Andrews își încheiase educația formală când avea unsprezece ani. În timpul acelor puțini ani petrecuți în școală, a învățat să citească și să scrie. După aceea, a continuat să studieze, folosindu-se de fiecare moment liber și lipsindu-se chiar și de somn.

Dumnezeu l-a folosit pe Andrews pentru a-l face părintele școlarizării adventiste. Dedicarea cu care studiul Cuvântului lui Dumnezeu este un exemplu minunat pentru noi; până în momentul morții, la vârsta de 54 de ani, memorase în întregime Noul Testament și fragmente lungi din Vechiul Testament.

Când era tânăr, John Andrews a participat alături de părinții lui la întâlnirile despre a doua venire. În ciuda unei opoziții violente, familia a acceptat mesajul revenirii lui Hristos. Pentru a ajunge la întâlniri, trebuia să se confrunte cu mulțimi furioase, riscând să ia bătaie. După dezamăgire, John a citit tratatul scris de Preble despre Sabat, a studiat cu atenție argumentele publice și a ajuns să păzească Sabatul.

Ca urmare a dezamăgirii din data de 22 octombrie 1844, credincioșii adventiști au trecut prin vremuri grele. Rândurile lor au fost decimate de orice furtună doctrinală și de efectele nimicitoare ale fanatismului. Însă Dumnezeu nu avea să-și lase adevărul să se stingă. Chiar prin aceste experiențe, El ridica un grup de membri tineri marcanți, cărora le putea

“Versetele biblice trebuie să fie comparate între ele. Trebuie să cercetăm cu grijă și să reflectăm prin rugăciune. Un astfel de studiu va fi răsplătit din belșug.”

— *Calea către Hristos*, pp. 90, 91

încredința ultima Lui solie de avertizare a lumii.

Până în 1849, grupul adventist din orașul natal al lui John Andrews, Paris, Maine, s-a desființat. Doi tineri, James și Ellen White, au venit la Paris pentru a încerca să revitalizeze Cuvântul lui Dumnezeu.

Acel moment a fost unul de cotitură. Credincioșii, cândva entuziasmați, nu se mai întâlniseră de un an. În timp ce soții White au condus studiul biblic și rugăciunea, puterea Duhului lui Dumnezeu i-a cuprins „la fel cum s-a întâmplat în Ziua Cincizecimi”. Mai mulți oameni care fuseseră induși în eroare de fanatism au fost eliberați. Părinții și-au mărturisit păcatele copiilor, iar copiii și-au mărturisit greșelile părinților. Ei au văzut cât de mult s-au îndepărtat de

planul lui Dumnezeu prin descurajarea și ideile lor fanatice, precum și prin lipsa iubirii.

John Andrews avea douăzeci de ani și era prezent. El a exclamat din adâncul sufletului: „O să dau o mie de erori pentru un singur adevăr.” Ellen White a scris următorul pasaj despre această întâmplare:

Domnul îl cizela pe fratele Andrews, pregătindu-l pentru felul în care avea să fie de folos în viitor, dându-i o experiență care avea să aibă o mare valoare pentru el în viitoarele lui lucrări. – *Schite din viața mea*, p. 127

Andrews s-a dedicat cu sârguință studiului biblic și rugăciunii și nu a durat mult până când James White i-a publicat articolele în *Review*. El a scris despre mai multe subiecte. Una dintre contribuțiile lui a fost expunerea Statelor Unite, în baza textului biblic, ca fiind fiara cu două coarne din Apocalipsa 13.

Într-un alt articol intitulat „Folosirea tutunului este un păcat împotriva lui Dumnezeu”, Andrews a atras atenția păzitorilor Sabatului, printre care erau unii ce foloseau tutunul, asupra standardelor biblice

despre practicile sănătoase, făcând legătura dintre acestea și legea morală.

Ca urmarea a acestui subiect, James White a făcut o observație logică: unii dintre frații săraci nu aveau destui bani pentru ziarul bisericii, dar cheltuiau regulat bani pe tutun. James a lăsat să se înțeleagă că acest lucru nu dădea foarte bine. Bineînțeles, avea dreptate.

Andrews a fost cel care a studiat instrucțiunile biblice despre zecime și le-a prezentat bisericii.

Andrews și-a dobândit înțelepciunea prin cunoașterea Scripturii și prin dedicarea lui de a asculta de cuvântul ei. Și noi putem avea această înțelepciune.

Deuteronomul 4:5,6: Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Mai este necesar să studiem Biblia cu sârguință și atenție dacă ne rugăm? _____ De ce? _____
2. În cartea Faptele apostolilor sunt mai multe predici. Studiază una sau mai multe dintre următoarele, acordând o atenție specială felului ferm în care mesajul este bazat pe Scriptură. Faptele apostolilor 2:14-39; 7:1-53; 13:14-41
3. Fă-ți timp să cercetezi studiul biblic al lui John Andrews despre timpul corect de începere a Sabatului. Acesta se găsește aici: mybiblefirst.org/resources/other/UA44_Andrews.pdf

SECȚIUNEA 2

4. De ce este important să ajungem la o înțelegere temeinică a Scripturilor? 1 Petru 3:15; Psalmii 119:46; Matei 10:18-20

SECȚIUNEA 3

5. Sunt multe lucruri pe care le poate obține un om în această viață. Dar care sunt singurele lucruri în care Își găsește Dumnezeu plăcerea? Ieremia 9:23,24 _____
6. Citește Deuteronomul 4:4-10. Care sunt motivele pentru care alte neamuri îi vor privi pe israeliți ca fiind un popor înțelept și înțeleghător? _____

Ce trebuie să facem pentru a avea o influență pozitivă asupra oamenilor lumesti din jurul nostru? _____

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, pp. 593-602.

Capitole de credință

Odata căutător, acum prezentator (I)

Daniel¹ a crescut într-o familie musulmană unită din Teheran, capitala Iranului. Ca în cazul celor mai mulți tineri musulmani devotați, Daniel era interesat de chestiuni spirituale. Cu toate acestea, viziunea lui despre lume era limitată la învățăturile primite de la învățătorii și părinții lui musulmani stricți. Chiar și așa, el voia să cunoască mai mult.

Daniel avea în inimă dorința de a înțelege mai mult despre lumea din spatele celei în care a crescut și, deseori, căuta posturi de radio străine, precum BBC, la radioul pe unde scurte al familiei. Acel radio mic era singura lui fereastră către lumea din afară – o fereastră care, într-o zi, avea să-l conducă nu doar spre un nou orizont al lumii lui personale, dar și, lucru mult mai important, spre cunoașterea unei lumi mai bune în Isus Hristos.

Președintele **AWR**, Dowell Chow, s-a întâlnit cu Daniel și i-a ascultat povestea uimitoare.

„Într-o zi căutam postul BBC pe undele scurte de emiterie ale radioului”, i-a spus Daniel. „Un timp, nu am fost capabil să-l găsesc; după aceea am dat peste transmisiunea în limba farsi (persană sau iraniană) a Vocii Speranței de către **AWR**.”

La început, Daniel a fost surprins să audă prezentatorul vorbind despre Biblie. Auzise de această carte și își dorise să o citească dintotdeauna. Și-a notat imediat adresa dată de prezentator, intenționând să scrie într-o zi la adresa studioului. El spune că la puțin timp după întâlnirea cu Biblia prin intermediul programului radio, „mergând într-o zi pe străzile din Teheran, am dat peste un vânzător stradal, care avea câteva cărți expuse pentru vânzare. M-am oprit ca să-i cercetez marfa și am zărit o cărțuie: era Noul Testament!” A cumpărat de îndată cartea, încercând să nu-și trădeze entuziasmul și emoțiile enorme pe care le simțea. Era atât de intrigat, încât nu mai avea răbdare ca să o citească, așa că a început să o facă în timp ce mergea pe stradă, fiind în întregime cufundat în noua lui achiziție. Nimic altceva nu mai conta: găsise o comoară atât de prețioasă, încât trebuia să aprofundeze cât mai mult posibil înainte să ajungă acasă.

Daniel avea în camera lui o cutie mică în care își ținea lucrurile de valoare. În aceasta, și-a pus și Noul Testament,

pentru a-l ascunde de propria familie. El nu îndrăznea să arate cartea mamei lui, de teamă să nu fie complet îndepărtat de cei pe care îi iubea atât de mult și pentru a nu-și pune în pericol viața. În inima lui Daniel începuse să se dea o mare luptă.

După ce a scris pe adresa postului de radio, a fost direcționat către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea locală din Teheran. Pastorul de acolo avea să-l ajute să studieze Biblia. Aceasta era, de asemenea, o problemă serioasă: în timp ce străinii erau capabili să se închine mai liber, iraniienii nu puteau. Ca lucrurile să fie și mai rele, atunci când Daniel a apărut prima dată la biserică, nu a fost întâmpinat din inimă, cum era de așteptat. În anumite țări, cum este cea a lui Daniel, neîncrederea atinge cote maxime. Cu toate că motivele lui Daniel erau curate, membrii bisericii nu erau siguri că era un căutător autentic al adevărului. Ar fi putut fi un spion sau un informator al guvernului.

Acest lucru nu este așa de neobișnuit cum s-ar putea crede. Dowell Chow spune: „Îmi amintesc că am fost în unele țări în care pastorul local mă lua deoparte și mă instruia să fiu foarte atent cu cine vorbesc și ce anume spun, inclusiv cu frații din biserică. Este inutil să mai spun că am fost șocat să aud asta. Când am întrebat de ce stau lucrurile astfel, pastorul a afirmat că exista bănuiala că printre membrii bisericii ar fi putut să se infiltreze informatori și că era mai bine să evit problemele fără rost.”

Din fericire, Daniel nu s-a descurajat din cauză că a fost primit cu suspiciune la biserică. El era înfometat după Cuvântul lui Dumnezeu și era hotărât să găsească o modalitate pentru a studia mai departe.

1. Pseudonim

Pentru a afla mai multe despre Radioul Adventist Mondial (AWR) sau pentru a descoperi cum poți ajuta la promovarea lucrării lui Dumnezeu prin intermediul transmisiunilor radiofonice, vizitează awr.org sau sună la 1-301-680-6304.

Conexiune istorică

Alegerea drumului corect

Dumnezeu a pus la dispoziție tot ce este necesar pentru salvarea fiecărui om; însă dacă disprețuim darul vieții veșnice, câștigat cu un preț infinit pentru noi, va veni timpul când Dumnezeu ne va lipsi de prezența Lui, indiferent că suntem oameni bogați sau săraci, importanți sau modești, învățați sau neînvățați.

În marea zi a mâniei lui Dumnezeu, principiile justiției eterne vor avea pe deplin controlul. Nu vom auzi nici o acuză împotriva noastră pe baza păcatelor comise, ci vom fi acuzați pentru că am neglijat îndatoririle bune și nobile pe care ni le-a impus Dumnezeul iubirii...

Dumnezeu cere ca fiecare om să-și îmbunătățească toate mijloacele harului pe care i le-a oferit și să devină tot mai eficient în lucrarea Lui. S-au luat toate măsurile ca mila, puritatea și iubirea unui creștin să crească mereu, ca talentele lui să se dubleze și ca aptitudinile lui să crească în slujba Stăpânului divin. Însă, chiar dacă au fost luate aceste măsuri, sunt mulți oameni ce își mărturisesc credința în Isus și care nu arată această creștere ce mărturisește despre puterea adevărului de a sfinți viața și personalitatea. Când Îl primim pe Isus prima dată în inimile noastre, suntem ca niște bebeluși în domeniul religiei; însă nu trebuie să rămânem bebeluși și în experiență. Trebuie să creștem în har și în cunoștința Mântuitorului nostru, Isus Hristos; trebuie să ajungem în El la măsura deplină a statutului de bărbați și femei. Trebuie să progresăm, să câștigăm experiențe noi și bogate prin credință, să creștem în încredere, siguranță și dragoste, cunoscându-L pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis. Ținând cont de facilitățile pe care ni le-a pus la dispoziție pentru progresul nostru, Dumnezeu așteaptă ca noi să creștem. Sunt mulți însă care nu devin mai eficienți, pur și simplu pentru că nu folosesc puterea pe care Dumnezeu le-a dat-o deja. Printr-o folosire corespunzătoare a talentelor ce le-au fost încredințate, ei pot obține pricepere și înțelepciune și pot deveni tot mai eficienți. Slujitorul inutil l-a dat înapoi Domnului talantul încredințat; însă Domnul a cerut să afle din ce cauză nu a folosit ceea ce i se dăduse pentru acest scop.

În parabola talanților, sunt evidențiate două grupuri de oameni. Un grup este reprezentat de slujitorul harnic,

“Niciun suflet cu care intru în contact nu trebuie să mă acuze la judecată de indiferență în privința mântuirii lui.”

iar celălalt, de slujitorul nelegiuit și leneș. Amândurora le fuseseră încredințati banii Domnului. Unul dintre ei s-a dus și a lucrat cu seriozitate, căutând oportunități pentru a-și folosi darul încredințat, astfel încât și alții să beneficieze și să fie binecuvântați. El nu trăiește pur și simplu pentru a-și mulțumi dorințele egoiste, pentru a-și găsi plăcerea în distracții și căutând să-și satisfacă poftele, de parcă acesta ar fi obiectivul lui în viață. În schimb, el gândește cu sobrietate și își amintește că viața lui religioasă este scurtă. El spune: „Nu am decât o scurtă perioadă în care să lucrez; tot ce pot să fac mai bine nu reprezintă decât foarte puțin din ceea ce pot face pentru Cel care a murit pentru mine. Trebuie să profit la maximum de timpul meu prețios pentru a vedea dacă nu pot, printr-un efort serios, însoțit de rugăciune, să conduc pașii vreunui suflet de la păcat la neprihănire, astfel încât și el să-și folosească talanții încredințați de Stăpânul pe care Îl iubesc. Niciun suflet cu care intru în contact nu trebuie să mă acuze la judecată de indiferență în privința mântuirii lui.”

Pentru un astfel de lucrător, îngerii lui Dumnezeu vor deschide căi, vor aduce oportunități și vor coopera, astfel încât omul conlucrător nu va alerga și nici nu va lucra degeaba. Credincios și conștiincios în datoriile ce îi pot părea mici, el obține o educație în credință, care îl va face potrivit să stea în poziții de încredere.

Celălalt slujitor pe care Dumnezeu l-ar fi folosit ca pe un agent al Lui avea o poziție la fel de favorabilă cum avea și fratele lui lucrător. Cât de diferit însă este rezultatul vieții lui. El nu-și vede timpul și factorul de influență de care dispune ca fiind supuse lui Dumnezeu. El nu studiază ca să primească aprobarea lui Dumnezeu și pentru a fi un lucrător căruia nu trebuie să-i fie rușine, ci neglijează să privească spre Dumnezeu pentru a primi înțelepciune și har, încât să poată deosebi și să reziste oricărei ispite. El nu se gândește că este potrivit să ducă o viață de pocăință, să manifeste credință și supunere și să fie sfânt în orice fel de conduită. El nu deslușește că o viață de credincioșie față de Dumnezeu, manifestată la fiecare pas al lucrării lui, în cele din urmă îi va construi o personalitate potrivită pentru cer, prin harul lui Hristos, care este din belșug pentru a fi împărțit celor care lucrează pentru El. Acest om își neglijează toate resursele prețioase ale harului lui Dumnezeu și devine vinovat în fața cerului. Unui om care are doar o cunoaștere insuficientă despre Dumnezeu și Isus Hristos îi este imposibil să-L reprezinte corect pe Dumnezeu sau să poarte o bătălie în numele creștinismului, câștigând victorii asupra ispitei de a fi indiferent și indolent. El este un om fără scop și ceea ce ar fi putut face cu talantul lui original rămâne nefăcut; iar atunci când este pus în balanță în sanctuar, se aude verdictul: „Cântărit și găsit ușor.” El va fi găsit responsabil pentru tot ceea ce ar fi putut face un creștin

cu talantul încredințat. Dar pentru că responsabilitatea lui nu a adus niciun beneficiu, pentru că și-a irosit timpul, și-a folosit vacanțele pentru propria satisfacție, în loc să-și antreneze puterile pentru a sluji celor mai nobile foloase și pentru a deveni un misionar în slujba lui Dumnezeu, vorbind cu partenerii lui și câștigându-i din mâinile păcatului pentru Dumnezeu, el a eșuat să reprezinte interesele Stăpânului său, iar lumina primită nu a strălucit printr-o lucrare bună pentru lume. Adevărul căruia nu i se permite să facă o lucrare de sfintire în viață are o mireasmă de la moarte spre moarte. Cum s-a întâmplat ca acest suflet să piardă revendicarea lui Dumnezeu, încât să se aventureze să-și împlinească propria voie, ca și cum Dumnezeu i-a dat viața ca să o irosească într-o lungă vacanță? Prin neglijarea măreței iubiri a lui Dumnezeu, prin eșecul de a întâlni proiectul înțelept al Răscumpărătorului, el s-a separat de Tatăl lui ceresc; căci atunci când Dumnezeu nu poate folosi un om ca pe un agent al Lui, pentru a-I aduce slavă numelui Său prin salvarea altora, El îl descrie ca fiind un slujitor care nu a adus câștig, a cărui influență nu este cea a unei personalități care să se alăture lui Hristos.

Tineri prieteni, ce drum urmați voi? Vă veți număra în grupa slujitorilor nelegiuți și leneși, sau în grupa celor care sunt invitați să intre în bucuria Domnului lor, deoarece sunt dreți și credincioși prin harul lui Hristos? — *The Youth's Instructor*, 8 iunie 1893

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce eșuează să facă mulți creștini declarați, chiar dacă le-a fost pus la dispoziție tot ce era necesar pentru a deveni în mod constant mai asemănători cu Isus? _____
Ce așteaptă Dumnezeu să facem? _____
2. Descrie gândurile și acțiunile oamenilor reprezentați de slujitorul cel harnic. _____

3. Cum îl vor ajuta îngerii lui Dumnezeu pe un astfel de om? _____
4. În ce fel este „celălalt” diferit – cel pe care Dumnezeu a vrut să-l folosească, dar nu a putut? _____

- Compară acest om cu cel descris în Psalmii 10:4,11,13. _____
5. Cum ar trebui să ne folosim timpul liber și vacanțele? _____

6. Cum îl descrie Dumnezeu pe un om pe care nu poate să-l folosească la salvarea altora? _____
7. Ce drum urmezi tu? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Gaițele albastre

Nu este **deloc întâmplător** că gaițele albastre par, câteodată, în timp ce țin capul și gâtul căprioarelor, să le ciugulească pe aceste animale mari. De fapt, ele caută paraziții de pe căprioare, iar acestea, știind acest lucru, stau complet nemișcate, ba chiar își ridică urechile astfel încât prietenele lor frumoase cu pene albastre să le ajute.

Gaițele albastre care trăiesc printre pini au primit ciocuri ascuțite, perfecte ca să cerceteze în profunzime între solzii lemnoși ai conurilor de pin, pentru a apuca semințele inaccesibile. Însă ciocurile gaițelor albastre care locuiesc în pădurile de stejari au un cârlig mic în capăt ce servește, **deloc întâmplător**, ca o unealtă perfectă pentru a ciocăni și deschide ghindele.

Apropo, gaițele albastre, prin colectarea neobosită și ascunderea ghindelor, contribuie semnificativ la procesul de conservare responsabilă. În primul rând, pasărea are, **deloc întâmplător**, abilitatea de a planifica în avans nevoile familiei ei, amintindu-și unde a îndeșat, în fiecare an, literalmente mii de ghinde, pe o suprafață de 10-12 hectare, cât măsoară teritoriul unei familii de gaițe. În al doilea rând, ascunde mai multe ghinde decât îi sunt necesare familiei ca să supraviețuiască. Mare parte dintre ghindele nefolosite zac în mici depozite și, în cele din urmă, germinează, contribuind astfel la reîmpădurire. În al treilea rând și, din nou, **deloc întâmplător**, Programatorul divin a insuflat în mintea acestor păsări unde să-și depoziteze ghindele, și anume în zone de deal. Având formă rotundă, ghinda, evident, se rostogolește la vale atunci când cade din stejar. Cu toate acestea, datorită gaițelor albastre, a lucrării acestor mici păsări și a altor creaturi iubitoare de ghinde, copacii sunt răspândiți peste tot pe dealuri, din vârf până la poale.

Oricum, gaițele nu sunt niște păsări perfecte. Sunt cunoscute ca fiind niște bandiți notorii. Cercetătorii au urmărit o familie de gaițe și au descoperit că gaița care nu a furat niciodată din depozitul altei gaițe nu bagă în seamă alte gaițe atunci când își ascunde ghindele. Dar o gaiță care în trecut a furat se comportă diferit. Dacă observă că alte gaițe o privesc în timp ce-și îndeasă comoara în pământ, va săpa după ghindele proaspăt ascunse și le va duce într-un loc diferit, secret.

Un alt fapt deosebit și mai pozitiv este rolul jucat de puii dintr-o familie de gaițe. **Deloc întâmplător**, puii de gaiță care nu mai au nevoie să fie hrăniți sau învățați au un comportament uimitor, rămânând în apropiere încă un an sau doi pentru a-și ajuta părinții monogami să-și crească următoarea serie de pui. Când noii puișori eclozează, puii din seria anterioară adoptă o atitudine protectoare și se ocupă de aprovizionare. Ei au roluri de santinele, sunând alarma și luptându-se chiar cu pericolul care se apropie. Mai mult, ajută să furnizeze omizi și alte surse de hrană necesare micuților proaspăt eclozați. Este un proiect de familie, iar „familiile cooperante” au mai mult succes în creșterea acestor păsări frumoase și remarcabil de blânde.

Gaițele tinere sunt programate să lucreze cu părinții lor. Noi putem alege să avem această atitudine. Termenul de „familii cooperante” ni se poate aplica și nouă, atunci când dorim să-i ajutăm pe alți oameni aflați la nevoie. Aceasta este binecuvântarea ce vine peste noi când permitem Duhului Sfânt al lui Dumnezeu să trăiască în noi, iar familia pământească și cea cerească devin una. Acest fapt, uimitor, chiar se întâmplă.

Articol folosit cu permisiunea autoarei, Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

11 noiembrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

Niciodată în afara PERICOLULUI

Text de memorat | 1 Petru 5:8

Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.

SECȚIUNEA 1

Potopul de încercări ce au urmat Marii Dezamăgiri nu a testat doar credința bătrânilor credincioși, ci și pe cea a celor tineri. Această lecție se ocupă de unul dintre acești tineri, Uriah Smith.

Uriah Smith avea doar trei ani când a început să ia clorură de mercur ca urmare a unei îndrumări greșite de tratare a unei afecțiuni. Din nefericire, această substanță otrăvitoare i-a provocat o ulceratie cronică la piciorul stâng, iar când avea patru ani, acesta i-a fost amputat de deasupra genunchiului – fără să i se facă anestezie! Mai târziu, Smith a proiectat un picior artificial, și invenția lui inteligentă a fost chiar brevetată. Acesta avea un buton la călcâi care bloca și debloca îndoirea genunchiului, astfel încât, atunci când mergea, era vizibil doar un ușor șchiopătat.

În 1844, familia Smith a acceptat mesajul advent. În zilele de dinainte de Marea Dezamăgire,

mulțimile furioase au atacat și au distrus cortul de întâlnire la care mergea el, răspândind apoi zvonul fals că Smith și-a pierdut piciorul în urma unei leziuni suferite la întâlnirile millerite.

Ca urmare a dezamăgirii, tânărul Smith și-a pierdut interesul în privința religiei și s-a cufundat în preocupări academice. El plănuia să urmeze Universitatea Harvard, însă pierderile financiare ale familiei și moartea tatălui lui i-au spulberat speranțele.

Orașul lui natal era la doar 40 de kilometri de Washington, unde se găsea prima Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea. Influența acesteia i-a atins familia și, când avea 20 de ani, a auzit pentru prima dată

“ Nici în prezent nu suntem în afara pericolului. Fiecare individ care se angajează să vestească lumii solia de avertizare va fi amarnic încercat în traseul vieții lui, încât poate ajunge să-și nege credința. ”

— *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 592

DIN CUPRINS:

A-45

**Niciodată în afara pericolului
Odată căutător, acum prezentator (II)
Hristos, modelul nostru
Nu din întâmplare: Felinele**

explicația din Scriptură pentru Dezamăgire. După viitoare studii atente ale Bibliei, a decis să înceapă să păzească Sabatul și să vestească solia îngerului al treilea.

Uriah Smith s-a dedicat din toată inima vestirii soliei și s-a alăturat altor tineri lucrători din domeniul editorial. În doar doi ani, a ajuns editor asistent la *Review*.

Acești tineri suplineau lipsa resurselor prin creativitate. Ei au rămas voioși în fața încercărilor și a obstacolelor descurajatoare. Prețul alimentelor era ridicat, iar resursele limitate de hrană au devenit subiect de glume. Smith i-a spus cu bunăvoință unui prieten că, chiar dacă nu obiecta să mănânce fasole de trei sute șazeci și cinci de ori la rând, totuși, atunci când a fost vorba să facă din ea o dietă obișnuită, a simțit nevoia să protesteze.

La tiparniță se lucra manual. Pentru a scoate o carte, foile mari de hârtie tipărite erau împăturite, tăiate și lipite manual. Pentru a face găuri în secțiunile acestor cărți, astfel încât copertile să poată fi cusute împreună, un lucrător folosea un ac lung și gros cu mâner. Smith finisa fiecare carte tăind

paginile cu o riglă și cu un briceag. După aceea, erau trimise însoțite de cele mai sincere rugăciuni.

În afara greutăților întâmpinate, Annie, sora lui talentată, a murit de tuberculoză în 1855. Unii oameni se amărăsc tot mai mult în urma unor asemenea pierderi și tragedii. Însă oamenii înțelepți, ca Uriah Smith, prețuiesc greutățile ce îi fac să se apropie mai mult de Isus. Ei își dau seama că sunt soldați în armata lui Hristos și că, în această viață, nu se pot aștepta să treacă prin perioade ușoare.

2 Timotei 2:3: Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos.

1 Petru 4:16: Dimpotrivă, dacă cineva suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.

Astfel se face că un tânăr care a îndurat o viață grea a ajuns să fie la maturitate un bărbat util, pe care Dumnezeu l-a folosit ca să schimbe multe vieți spre bine.

Acest mod de a vedea lucrurile este și pentru noi o modalitate bună de a ne trăi viața.

SECȚIUNEA 2

Mulți ani mai târziu, Uriah Smith a scris două cărți. Una se numea *Daniel*, iar cealaltă, *Apocalipsa*. La începutul anilor 1880, primul colportor adventist de ziua a șaptea, George King, a insistat pe lângă editură să combine aceste două cărți într-una singură. El era sigur că dacă aveau să fie unite, ar putea să le vândă cu succes publicului.

Și așa au făcut. Sugestia lui King a fost bună, iar primii colportori adventiști (astăzi numiți evangheliști cu literatura, agenți comerciali) au vândut mii de exemplare din *Daniel și Apocalipsa*. Această carte i-a adus pe mulți oameni la Domnul.

Lumina dăruită a făcut ca *Gânduri despre Daniel și Apocalipsa, Tragedia veacurilor și Patriarhi și profeți... să conțină chiar solia pe care trebuie să o aibă oamenii, lumina specială pe care Dumnezeu a dat-o popoului Său. Îngerii lui Dumnezeu netezesc calea acestor cărți către inimile oamenilor.*
– Misiunea colportorilor, pp. 123, 124

Nu-i așa că este minunat ca un profet să spună că una dintre cele trei cărți care trebuie să fie vândute de colportori este a ta? Ai citit cartea lui Smith, *Daniel și Apocalipsa*? Dacă o vei citi, vei învăța foarte multe! După

ce vei citi această carte, o să ai o concepție mult mai bună despre ce fel de om a fost Uriah Smith.

Așa cum a dat talente artistice celor care au făcut străvechiul sanctuar, Dumnezeu i-a dat și lui Smith capacitatea de a crea ilustrații pentru publicațiile bisericii. În 1857, tânărul Smith și-a folosit uneltele pentru a sculpta în lemn ilustrații după fiarele ce apar în *Daniel și Apocalipsa*. Acestea au fost chiar primele ilustrații folosite în *Review*. Pentru un timp, Smith a fost singura persoană din departamentul artistic al revistei *Review*.

De asemenea, Dumnezeu i-a dat capacitatea să fie un scriitor clar și interesant. Așadar, putea nu doar să creeze ilustrații sculptate în lemn, ci și să deseneze imagini prin cuvinte. Când unele persoane din Iowa au început să renunțe la credința lor, argumentând că adventiștii nu ar mai trebui să asculte de Ellen White și să urmeze doar Biblia, Smith le-a răspuns în scris astfel:

“Noi trebuie să veghem și să ne rugăm neîncetat, căci drumul nostru este plin de capcane și ne vom întâlni cu instrumentele lui Satana unde și când ne așteptăm mai puțin. Dacă în acel moment anume nu vom veghea cu rugăciune, vom fi înghițiți de inamic și vom experimenta pierderi decisive.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 397

Să presupunem că ne pregătim să plecăm într-o călătorie. Proprietarul vasului ne dă o carte cu indicații, spunându-ne că aceasta include suficiente instrucțiuni pentru întreaga noastră călătorie și că, dacă vom lua aminte la ele, vom ajunge în siguranță în portul de destinație. Așadar, plecăm la drum și deschidem cartea pentru a-i afla conținutul. Descoperim că autorul a trecut principii generale care să ne conducă în călătoria noastră și ne instruiește pe cât de rezonabil este posibil, atingând diferite întâmplări neprevăzute ce pot apărea până la sfârșit. Ne mai spune însă că ultima parte a călătoriei noastre va fi în mod special periculoasă; că liniile țărmului se schimbă mereu din cauza nisipurilor mișcătoare și a furtunilor. „Dar pentru partea aceasta a călătoriei”, spune el, „v-am dat un pilot, care vă va ieși în

întâmpinare și vă va da indicații potrivite pe măsura pericolelor și a circumstanțelor din jur; de acest pilot trebuie să ascultați.”

Cu aceste indicații ajungem în zona primejdioasă amintită și, în conformitate cu făgăduința, apare pilotul. Însă atunci când el își pune la dispoziție serviciile, unii membri ai echipajului se revoltă împotriva lui. „Noi avem cartea originală cu instrucțiuni”, spun ei, „și ea ne este de-ajuns. Ne vom baza numai și numai pe ea; nu vrem să avem nimic de-a face cu tine.”

Cine ia aminte acum la acea carte originală cu instrucțiuni? Cei care resping pilotul, sau cei care îl primesc, așa cum indică acea carte? Stați și judecați.

Aceasta este o bună întrebare. Să ne ajute Dumnezeu să ilustrăm la fel de bine adevăruri importante, precum și să luăm aminte la lecția din ilustrația lui Smith.

SECȚIUNEA 3

Creionând o ilustrație din parabola oii pierdute, Isus a spus: „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți, care n-au nevoie de pocăință” (Luca 15:7).

Salvarea noastră este cea mai mare bucurie a lui Dumnezeu. Așa că, atunci când suntem în pericol, El face tot ce poate pentru a ne salva. În viața lui Uriah Smith a venit un timp când s-a confruntat cu un pericol spiritual serios. Vânătorii își ascund capcanele, iar Satana își ascunde și își deghizează tentațiile, astfel încât să nu le recunoaștem. Smith a ajuns să se confrunte cu astfel de capcane ascunse.

Pentru a-l salva, Dumnezeu i-a dat lui Ellen White o viziune în 1889. Ea i-a scris imediat.

Azi-noapte m-am trezit în toiul nopții cu sufletul greu împovărat din cauza ta.

Te-am văzut mergând pe o cărare ce, aproape imperceptibil, devia de la calea cea dreaptă. Lângă mine stătea o ființă nobilă, care mi-a spus: „Uriah Smith nu este pe marginea prăpastiei, dar este pe o cărare ce, în scurt timp, îl va duce acolo și, dacă nu este avertizat acum, în curând va fi prea târziu. Acum poate încă să se întoarcă din drum. El merge ca un orb în plasa pregătită de dușman, dar nu sesizează niciun pericol, deoarece pentru el lumina a devenit întuneric, iar

**întunericul, lumină”. – *Materialele 1888,*
*Ellen G. White, p. 336***

Smith scrisese o carte și câteva articole importante despre valoarea Spiritului Profetic. Dar în decursul timpului, fără ca măcar să-și dea seama, a început să-și schimbe perspectivele. El a separat scrierile lui Ellen White în două categorii. În prima, includea scrierile pe care le recunoștea ca fiind inspirate. În a doua, le includea pe cele pe care le considera un amestec de materiale inspirate, zvonuri și opinii.

Aceasta este o decepție foarte atrăgătoare, deoarece îi dă fiecărei persoane autoritatea să decidă ce să accepte și ce să respingă. Cum ar putea să Se aștepte Dumnezeu ca poporul Său să se bazeze pe învățăturile profeților dacă scrierile lor sunt considerate un amestec de adevăr și eroare?

A durat un timp până când Smith și-a văzut greșeala. Însă, când în cele din urmă a făcut-o, s-a întristat mult că se îndoie de mărturiile lui Ellen White și că i-a tulburat și pe alți oameni. Un dușman al bisericii a publicat una dintre scrisorile lui Smith ce conținea îndoielile lui într-o carte împotriva adventiștilor. Iar Smith nu a putut face nimic ca să-și recupereze scrisoarea.

Chiar dacă Dumnezeu ne folosește în moduri mărețe, nu trebuie niciodată să considerăm că ne aflăm în afara pericolului. Lui Satana îi place să-i decepționeze pe oamenii cei mai folositori, precum și să-i atace pe cei mai slabi. Însă așa cum sfatul lui Dumnezeu a fost capabil să-l salveze pe Smith, și azi poate fi lucrul de care avem nevoie pentru a vedea pericolele prezente.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Gândește-te la acest grup de tineri, cu toții având în jur de douăzeci de ani, care, fiind atât de serios dedicați lucrării lui Dumnezeu, au fost capabili să realizeze atât de multe lucruri. Pune-i în contrast cu majoritatea tinerilor de azi, care își investesc energia în moduri extrem de triviale sau în lucruri rele (sporturi, jocuri pe computer, cumpărături etc.). _____
2. Cum ar trebui să înfrunți greutățile din viața ta? 2 Timotei 2:3; 1 Petru 4:12-19 _____

SECȚIUNEA 2

3. Sunt mulți oameni azi care resping ajutorul pe care Dumnezeu vrea să li-l dea prin intermediul scrierilor lui Ellen White. Gândește-te la ilustrația lui Smith despre vas și pilot. Este corect să spunem „mă voi supune doar cuvântului Bibliei”, pentru a refuza apoi să folosim acele daruri spirituale pe care Biblia învață biserica să le respecte? _____

SECȚIUNEA 3

4. Fie că suntem tineri sau în vârstă, există vreo perioadă când suntem în afara pericolului? 1 Corinteni 10:12 _____
Cum este experiența lui Solomon o avertizare în acest sens? 1 Împărați 11:4 _____
5. Este posibil ca și tu, asemenea lui Uriah Smith, să te afli pe o cărare ce duce la prăpastie? _____
Ce folosește Dumnezeu pentru a ne arăta că ne aflăm pe calea greșită? Psalmii 17:4; Proverbele 2:10-15; 6:23; 2 Timotei 3:16, 17 _____
Ce trebuie să facem când viața și moartea ne-au fost puse în față? Cum poți face cale înapoi acum, cât încă este timp? Ezechiel 33:11; Deuteronomul 30:11-20 _____

Studiu suplimentar: *Solii alese*, cartea 1, pp. 40-48.

Capitole de credință

Odata căutător, acum prezentator (II)

După ce Daniel¹ a mers o vreme la biserică, membrii acesteia au simțit că era un căutător serios al adevărului și au devenit mai deschiși față de el. Însă era o altă problemă. Pastorul nu putea merge acasă la Daniel ca să facă studii biblice, iar dacă Daniel mergea la biserică pentru asta, risca să fie descoperit și să stârnească un scandal uriaș în comunitatea musulmană. Putea să-și pună în pericol chiar și viața.

În vremea aceea, Daniel avea propria afacere ca electrician. Putea să repare orice dispozitiv electrocasnic stricat și să facă tot felul de lucrări electrice. Prin urmare, se îmbrăca în hainele de lucru și, luând cutia de unelte în mână, se ducea la biserică, pretinzând că repara ceva acolo. În felul acesta, putea evita bănuielile și se și întâlnea cu pastorul pentru a studia Biblia.

Unul dintre prietenii lui Daniel a devenit și el interesat să studieze Biblia și, cu timpul, s-a alăturat grupului de studiu. Totuși, după o vreme, a fost descoperit și ridicat de poliție. Timp de mai multe zile, Daniel nu a știut unde se afla prietenul lui și s-a temut de ce-i mai rău. Când acesta s-a întors în cele din urmă, i-a arătat lui Daniel urmările a cinci zile de bătaii continue din partea polițiștilor – avea răni pe tot trupul, de la gât la brâu. Daniel știa că și el putea să aibă parte de același tratament.

Credința ambilor bărbați era puternic pusă la încercare. Însă frica nu i-a descurajat în proaspăt descoperita dragoste pentru Isus. Amândoi erau hotărâți să urmeze adevărul, indiferent de cost. În cele din urmă, prietenul lui s-a mutat în Statele Unite, unde continuă să locuiască și în zilele noastre.

Pentru Daniel era clar: și el trebuia să-și părăsească Iranul natal dacă dorea să progreseze în carieră și să-I slujească Domnului. Așa că a mers în Turcia și a găsit Biserica Adventistă de acolo. După ce a continuat să studieze Biblia, Daniel a fost botezat și a devenit membru al familiei lui Dumnezeu într-o țară străină.

Dumnezeu avea un plan chiar mai mare pentru Daniel. În zilele noastre, Daniel locuiește într-o altă țară și produce cu credincioșie emisiuni în iubita lui limbă farsi pentru Radioul Adventist Mondial. El este căsătorit și are doi copii, și toată familia lui Îi slujește Domnului.

Când președintele AWR, Dowell Chow, l-a întrebat pe Daniel dacă programul lui în limba farsi era cu adevărat ascultat de conaționali lui, el a răspuns că până și azi, cu toate tehnologiile de comunicare disponibile, nenumărați iranieni încă ascultă transmisiunile pe unde scurte. Ei își reglează radiourile nu doar ca să asculte informații, ci și pentru hrană spirituală, ținând cont că trăiesc într-o țară cu legi islamice stricte și au acces foarte limitat la informații, în afară de ceea ce primesc prin agențiile de știri controlate de guvern.

Daniel, plecând de la statutul unui căutător singuratic, a descoperit o fântână de dragoste în Isus și este acum vocea pe care o ascultă zeci de mii de oameni din poporul lui în fiecare zi, ce împărtășește veștile bune ale iubirii lui Dumnezeu la Radioul Adventist Mondial.

Dowell Chow a scris următoarele: „Cu toate că în Iran condițiile sunt în continuare dificile, după ce am auzit mărturia emoționantă a lui Daniel, sunt convins că numeroși frați și surori vorbitori de farsi sunt culeși pentru Împărăție și se vor alătura oștirii celor răscumparați din fiecare popor la marea de cristal.”

Cât de adevărate sunt aceste cuvinte scrise de Ellen White: „Valoarea unui suflet nu poate fi în întregime estimată de mințile limitate. Cu câtă recunoștință își vor aminti cei răscumparați și proslăviți de cei care au avut un rol determinant în salvarea lor! Nimeni nu va regreta atunci eforturile de negare a sinelui și lucrările perseverente, răbdarea, toleranța și inima sinceră cu care a tânjit să salveze viețile ce ar fi fost pierdute dacă și-ar fi neglijat datoria sau dacă s-ar fi saturat să facă binele.” (*Maranatha*, p. 330)

1. Pseudonim

Pentru a afla mai multe despre Radioul Adventist Mondial (AWR) sau pentru a descoperi cum poți ajuta la promovarea lucrării lui Dumnezeu prin intermediul transmisiunilor radiofonice, vizitează awr.org sau sună la 1-301-680-6304.

Conexiune istorică

Hristos, modelul nostru

Mă interesează profund tinerii și am o dorință imensă să-i văd străduindu-se să aibă un caracter perfect precum al lui Hristos, căutând prin studiu dedicat și rugăciuni sincere să dobândească învățături esențiale pentru a sluji în mod acceptabil cauzei lui Dumnezeu. Doresc să-i văd ajutându-se unul pe altul pentru a atinge un nivel superior al experienței creștine...

Tinerii trebuie să urmeze drumul urmat de Hristos. Cu fiecare pas, drumul devine unul al victoriei. Hristos nu a venit pe pământ ca să conducă popoarele ca Împărat. El a venit ca un om umil, supus ispitelor pe care le-a învins, pentru a continua să-L cunoască pe Dumnezeu, cum trebuie să facem și noi. În studiul vieții Lui, trebuie să descoperim cât de multe va face Dumnezeu prin El pentru copiii Lui. Și mai trebuie să descoperim că, oricât de grozave sunt încercările noastre, ele nu depășesc ceea ce a trebuit să îndure Hristos, pentru ca noi să cunoaștem calea, adevărul și viața. Trăind o viață potrivită exemplului dat de El, trebuie să arătăm că apreciem sacrificiul Lui pentru binele nostru.

Tinerii au fost cumpărați cu un preț infinit: cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Gândiți-vă la sacrificiul Tatălui, care I-a permis Fiului Său să Se jertfească. Gândiți-vă la ce a trebuit să renunțe Hristos când Și-a părăsit tronul împărătesc pentru a-Și da viața ca o jertfă necurmată pentru oameni. El a fost ocărât și abuzat. A îndurat toate insultele și batjocurile pe care I le-au adresat oamenii nelegiuți. Iar când misiunea Lui de pe pământ a fost îndeplinită, a suferit moartea pe cruce. Gândiți-vă la suferințele Lui de pe cruce: cuiele ce I-au străpuns mâinile și picioarele, batjocura și abuzul suportat din partea celor pe care a venit să-i salveze, îndepărtarea Tatălui de la El. Însă prin toate acestea, Hristos a făcut posibil ca toți cei care doresc să aibă viața ce poate fi comparată cu viața lui Dumnezeu.

Dacă vom studia cu mai multă credincioșie ce lucruri mărețe a făcut Domnul deja, vom aprecia mai mult toate lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu posibile pentru noi. Costul răscumpărării noastre este prea mare pentru a privi cu ușurință salvarea pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne poruncește să o trăim în experiențele noastre. Să nu aveți niciodată impresia că nu trebuie să fiți deosebiți în drumul

pe care îl urmați; nu veți intra niciodată în rai până când nu ați învățat ce înseamnă să reprezentați viața lui Hristos, până când nu ați învățat nevoia de a trăi în dependență de El. Puterile întinericului adună constant victorii asupra celor care nu-I slujesc lui Dumnezeu din toată inima; însă toți cei care Îl vor urma, prin practicarea zilnică a virtuților lui Hristos, vor triumfa grandios împotriva răului.

Mulți dintre noi au nevoie de o înțelegere mai limpede a ceea ce înseamnă să învingi prin sângele Mielului și al cuvântului mărturie noastre, care înseamnă foarte mult. Cuvântul mărturie noastre a fost născut înaintea întregului univers ceresc și înaintea lumii. Omul care prin cuvintele sau faptele lui Îl dezonoarează pe Dumnezeu se poziționează de partea învinșilor. Influențele satanice câștigă teren, iar lumea își pierde puterea pe care ar fi exercitat-o dacă L-ar fi onorat cu dreptate pe Dumnezeu.

Fiecare dintre noi va trebui să se confrunte cu încercări. Fiecare dintre noi trebuie să facă față temperamentului natural; însă toate acestea trebuie să-I fie supuse lui Hristos. Domnul îi va ajuta pe toți cei care se vor strădui, umblând smeriți alături de El. Haideți să lăsăm acest gând să ne încurajeze, și anume că avem un braț puternic de care să ne sprijinim și că, atâta vreme cât ne bazăm pe tăria Lui, nu-L putem dezonoara.

În prezent suntem judecați, însă haideți să facem cunoscut lumii din jur, cu fiecare încercare, că suntem de partea Domnului. Sunt atât de recunoscătoare că nimeni nu are nevoie să-L dezonoareze pe Hristos! Cu toții putem cuceri cerul; cu toții putem fi bineveniți în cetatea lui Dumnezeu, prin Tatăl și Fiul; cu toții putem purta coroana nemuririi. Domnul privește cu cel mai profund interes pe fiecare om care se străduiește. El ne iubește pe fiecare dintre noi. Dacă nu ar face asta, nu Și-ar fi dat niciodată singurul Său Fiu să moară pentru noi.

Când Hristos S-a înălțat la Tatăl, El nu Și-a lăsat ucenicii fără ajutor. Duhul Sfânt, ca reprezentant al Său, și îngerii din cer, ca duhuri slujitoare, sunt trimiși să-i ajute pe cei care luptă, în pofida unor mari greutăți, lupta cea bună a credinței. Amintiți-vă întotdeauna că Isus este ajutorul vostru. Nimeni nu înțelege atât de bine ca El particularitățile caracterului vostru. El veghează asupra voastră și, dacă doriți să vă călăuzească, El vă va înconjura cu influențe bune, care vă vor ajuta să faceți voia Lui pentru voi.

În această viață ne pregătim pentru următoarea. În curând va avea loc o mare evaluare, în care fiecare om ce caută să-și perfecționeze caracterul pentru a deveni ca al lui Hristos trebuie să îndure testul întrebărilor de cercetare ale lui Dumnezeu. Ai fost un exemplu pe care alții să-l urmeze în siguranță? Ai vegheat asupra oamenilor asemenea celor care trebuie să dea socoteală? Oștirile cerești sunt interesate de tineri și își doresc cu ardoare să treceți testul și să vi se adreseze cuvintele de aprobare: „Bine, rob bun și credincios, ... intră în bucuria stăpânului tău!”

Tinerii trebuie să-și amintească faptul că ei trebuie să-și construiască un caracter pentru veșnicie și că Dumnezeu le cere să facă tot ce pot mai bine pentru asta. Cei care sunt îndelung experimentați, să vegheze asupra tinerilor; și când îi văd ispitiți, să-i ia deoparte și să se roage cu ei și pentru ei. Domnul ne va face să recunoaștem sacrificiul imens pe care Hristos l-a făcut pentru noi, arătându-ne interesul față de salvarea celor care vin să fie salvați. Dacă tinerii Îl caută pe Hristos, El va face ca eforturile lor să fie eficiente. Mântuitorul a spus: „Să nu vi se tulbure inima.

Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

Hristos ne pregătește un loc. Nu ar trebui să-I pregătim și noi un loc în casele noastre, în viața noastră școlară, în adunările pentru închinare? Dumnezeu să ne ajute să facem astfel. Hristos a declarat: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi ... Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.”

Mulți dintre noi au inima mult prea împărțită. Cedăm în urma încercărilor și lăsăm descurajarea să ne sape forța spirituală. Haideți să schimbăm acest mod de a sluji. Atunci când Îi slujim lui Dumnezeu cu toată dragostea, vom vedea salvarea lui Dumnezeu în propriile noastre experiențe. Hristos mijlocește pentru noi. El vrea să-Și pună sigiliul Lui pe noi și să ne modelăm caracterul după modelul divin. El vrea să îndepărteze orice ne stă în cale pentru a atinge standardul Cuvântului Său. El vrea ca noi să credem în El și să renunțăm la păcatele noastre. El ne cheamă să atingem perfecțiunea. Noi putem să-I îndeplinim scopul pe care îl are pentru noi, studiindu-I viața și urmându-I exemplul. – *The Youth's Instructor*, 21 noiembrie 1911

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce vom învăța studiind viața lui Isus? _____
2. Care sunt cele trei lucruri pe care trebuie să le luăm în considerare? _____
3. Dedică-ți un timp pentru a te gândi cu atenție la fiecare dintre aceste lucruri importante.
Ce trebuie să învățăm înainte să intrăm în rai? _____
4. Ce ar trebui să-și amintească tinerii? _____
Ce le cere Dumnezeu să facă? _____
5. Ținând cont că Hristos ne pregătește un loc, ce ar trebui să facem noi pentru El? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Felinele

Există cam patruzeci de specii de feline, dar numai patru dintre aceste pisici au abilitatea de a rage. Acestea sunt leul, tigrul, leopardul și jaguarul. Creatorul le-a dat un laringe specializat, ce le permite să scoată sunete formidabile. Răgetul unui leu poate fi auzit de la o distanță de până la opt kilometri!

Unele dintre aceste pisici mari și puternice pot cântări mai multe sute de kilograme. Ele au umeri masivi, membre anterioare puternice, gheare lungi, ascuțite și fălci scurte, puternice. Cea mai mare dintre aceste feline este tigrul, care poate cântări aproape 320 de kilograme și poate ajunge până la o lungime de 3,3 metri, având și o coadă lungă de aproape un metru.

Pisicile domestice torc și deseori „frământă” pentru a-și arăta mulțumirea. Un pisic de-abia fătat începe imediat să frământă. Acest lucru nu este **deloc întâmplător**, deoarece călcatul mamei stimulează lactația. În viața unei pisici adulte, frământatul este utilizat doar ca un mecanism reconfortant, care, alături de toarcerea delicată, este în mod cert preferabilă unui răget în jurul casei.

Deloc întâmplător, distanța cea mai mare până unde poate o pisică să audă zgomote se potrivește exact frecvenței sunetelor scoase de șobolani și șoareci. Oamenii nu aud această frecvență, însă o pisică o aude perfect, iar instinctul ei de vânător preia controlul.

Faptul că urechile unei pisici sunt atât de mobile și de versatile nu este un accident. Pisica își poate folosi urechile pentru a asculta lucruri diferite în același timp, auzul fiind pentru ea mai important decât mirosul în localizarea prăzii. Atunci când vânează însă, își folosește toate simțurile. Creatorul le-a dat tuturor pisicilor o altă unealtă fascinantă, **deloc întâmplătoare**. Aceasta servește ca lingură, cuțit și pieptene. Poate că ați simțit-o chiar și voi dacă ați fost linși de o pisică. Limba lor este acoperită cu papile rigide ca niște cârlige cărnoase orientate spre interior, ce conțin cheratină. Cârligele acționează ca niște

piepteni pentru toaletare. Cârligele de pe limba unei pisici mari, sălbatice sunt mai mari și sunt folosite pentru a răzii carnea de pe oasele prăzii lor.

În plus, nu este **deloc întâmplător** că o pisică pare să se curețe continuu. Linsul constant îndepărtează părul pierdut și paraziții, stimulează secrețiile pielii de la rădăcina firelor de păr, lucru care le ajută să-și facă blana impermeabilă, să-și regleze temperatura corpului, acesta răcorindu-se în timp ce saliva se evaporă, și aliniază firele cu limba ca grebla pentru a reține căldura și a nu permite frigului să pătrundă. Mulțumită supleței incredibile, dar **deloc întâmplătoare**, a coloanei ei, o pisică își poate linge întregul corp, în afara capului și a feței, de care se ocupă folosindu-și labele ca pe un prosop umed.

Să revenim la lei și la răgetele lor. Fiecare leu are un răget distinctiv, recunoscut de leii din clanul lui. Atunci când un leu solitar ajunge să se separe de grupul lui, rage pentru a lua legătura cu ceilalți. Apoi, ceilalți lei din clan încep să ragă pentru a-l ajuta pe leul rățăcit să-și localizeze grupul. Nu puteți decât să vă imaginați cum trebuie să se cutremure pământul atunci când leii încep un concert de răgete în grup! Acele sunete sunt folosite, de asemenea, pentru a-i avertiza pe posibili intruși ce invadează teritoriul pretins de un clan deja stabilit.

Și noi putem apela la niște sunete atunci când ne simțim pierduți sau amenințați. Este rugăciunea către același Creator, care niciodată nu ne lasă să înfruntăm viața singuri. Iar aceasta este **deloc întâmplător** o promisiune pe care El a făcut-o în Cuvântul Lui (Vezi Evrei 13:5,6).

Articol folosit cu permisiunea autoarei, Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

18 noiembrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

Făcând sacrificii PENTRU ADEVĂR

Text de memorat | 2 Timotei 4:5

Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.

SECȚIUNEA 1

Toți cei care au fost folosiți de Dumnezeu au îndurat „suferințe teribile”. J.N. Andrews, care a fost prezentat într-un studiu anterior, a îndurat multe suferințe, și la fel au stat lucrurile și cu soția lui, Angeline. Doar că, spre deosebire de soția lui Iov, Angeline și-a sprijinit soțul.

Adesea, soțul ei era plecat din cauza călătoriilor prelungite. Ea a mărturisit în jurnalul ei: „Îmi este tare dor de el, dar este plecat pentru a face lucrarea lui Dumnezeu, iar eu voi îndura aceasta cu bucurie.”

Andrews era departe de casă atunci când unul dintr-un copiii lor s-a născut cu două luni înainte de termen și a murit patru zile mai târziu. Cu toate că Angeline a trecut prin această experiență fără să aibă alături suportul soțului ei, ea nu a fost singură, deoarece a fost mângăiată de harul susținător al lui Hristos.

La vârsta de doi ani, fiul lor Charles a ajuns olog, probabil din cauza poliomielitei. Ei au rămas însă voioși, iar aceste suferințe nu au făcut decât să

le crească dorința în privința venirii lui Isus. John Andrews a trecut prin experiența morții a doi copii, precum și a soției, când aceasta avea doar 48 de ani.

Găsim în *Review* frânturi din necazurile trăite de acești pionieri timpurii. După moartea soției, Andrews și-a amintit viața lor împreună:

A făcut tot ce i-a stat în putere ca să mă ajute să merg în lume și să lucrez pentru cauza lui Dumnezeu. Nu s-a plâns nici măcar o dată când absența mea era îndelungată. Niciun cuvânt răutăcios nu am schimbat între noi pe tot

“Obstacolele sunt cele care îi fac pe oameni puternici. Nu ajutoarele, ci dificultățile, conflictele, refuzurile sunt cele care îi fac pe oameni să aibă forță morală.”

— *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 495

DIN CUPRINS:

A-46

Făcând sacrificii pentru adevăr

Hotărâtă să evadeze

Momente de aur

Nu din întâmplare: Găinile

parcursul căsătoriei noastre. În inimile noastre nu a sălășluit niciun sentiment de supărare. — *The Review and Herald*, 2 aprilie 1872

Rămânând părinte singur, Andrews s-a luptat să împace timpul dedicat familiei cu lecturile, scrisul și responsabilitățile administrative din sânul bisericii. Satana a încercat să-l descurajeze pe Andrews, săgetându-i pe cei dragi lui, însă a fost învins. În același articol de mai sus, Andrews a scris cu convingere următoarele:

De azi înainte, este de datoria mea să-i conduc pe dragii noștri copii spre cetatea cerească și să mă străduiesc să-L predic cu mai multă demnitate pe Hristos oamenilor pieritori, recomandând religia Lui prin exemplul pe care îl dau eu.

Dușmanul adevărului nu poate să facă nimic ca să-i rănească pe cei care se încred în întregime în Isus. Indiferent de problemele cu care s-a confruntat, cât timp și-a menținut credința în Hristos, Andrews a

“În aparență, nimic nu este mai neajutorat, și totuși mai invincibil, decât un om care își simte nimicnicia și se bazează în întregime pe Dumnezeu.”

— *Profeți și regi*, p. 175

fost invincibil. Acest apărător al adevărului se poate alătura lui Pavel, care a declarat cu bucurie:

2 Corinteni 4:8-10: Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prizoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.

Cu o astfel de dedicare din partea pionierilor, lucrarea lui Dumnezeu s-a răspândit cu rapiditate.

SECȚIUNEA 2

În 1859, un cititor al revistei *Review* a întrebat: „Solia celor trei îngeri este dată tuturor sau trebuie dată doar în Statele Unite”? Uriah Smith, editorul, s-a gândit și a răspuns că acest lucru poate fi tot ce este necesar, „ținând cont că țara noastră este locuită de oameni din aproape fiecare neam”.

Cu toate că astăzi respingem această declarație zâmbind, într-un mod surprinzător, primul pas important pentru răspândirea ultimei solii a lui Dumnezeu în întreaga lume a fost ca aceasta să ajungă la imigranți.

Dacă discernem cu rapiditate înțelepciunea deschiderii lui Dumnezeu, ar trebui să vedem în numeroasele oportunități de a ajunge la multitudinea de străini din America mijloace atribuite divin de a răspândi cu rapiditate solia celor trei îngeri la toate popoarele pământului. — *Lucrarea de evanghelizare*, p. 570

Iată cum au ajuns în Europa primele raze ale luminii advente: M.B. Czechowski, un preot catolic polonez, a contribuit la activitățile revoluționare care au cuprins Europa în „Primăvara popoarelor” din 1848. În parohia lui, el a susținut reforma abstenenței. Mai târziu, s-a mutat în Anglia, s-a convertit la protestantism și a devenit pastor. După aceea, a plecat în Statele Unite, unde a aflat și a acceptat solia celor trei îngeri.

Speranța adventă îi ardea în inimă, iar Czechowski de-abia aștepta să se întoarcă în Europa ca misionar. Cum Conferința Generală, care avea doar un an vechime, nu putea să-l finanțeze, el a acceptat fonduri de la adventiștii care păzeau duminica. Întors pe continentul european, a călătorit dintr-un oraș în altul, ridicând mici biserici ai păzitorilor Sabatului și pregătind calea pentru alți misionari.

Având nevoie de mai multe indicații, convertiții din Europa au cerut tot mai mult ajutor. După rugăciuni și dezbateri profunde, Conferința Generală a luat o decizie de sacrificiu și l-a trimis pe J.N. Andrews. Despre aceasta, Ellen White a scris:

Vă trimitem pe cel mai capabil om dintre rândurile noastre... Aveam nevoie de fratele Andrews aici. Dar ne-am gândit că marea lui prudență, experiența lui, demnitatea lui de slujitor cu teamă de Dumnezeu va fi ceea ce aveți nevoie. — *Manuscrise*, vol. 16, p. 324

Pe 15 septembrie 1874, Andrews s-a imbarcat la bordul vasului *Atlas* și a devenit primul misionar străin trimis de adventiștii de ziua a șaptea. Andrews a călătorit împreună cu fiul lui, Charles, în vârstă de 16 ani, și fiica lui, Mary, în vârstă de 12 ani. Andrews iubea să fie cu ei în fiecare zi.

În Europa, Andrews a pus bazele lucrării editoriale. Obiceiurile și limbile îi erau noi. Lucrarea era dificilă, condițiile primitive. Deseori, când Andrews ținea o cuvântare, traducătorul lui nu traducea exact ceea ce spunea, ci lucrurile dure care credea el că trebuie să fie spuse. Puținii credincioși aveau o înțelegere limitată a gramaticii proprii limbi și nu-l puteau ajuta pe Andrews să editeze publicații în limba franceză. Prin urmare, Andrews, simțind nevoia urgentă de a învăța limba franceză, a căzut de acord cu copiii lui ca în casa lor să nu vorbească în limba engleză decât o oră pe zi.

Ce-l făcea pe Andrews să meargă înainte? Aceeași motivație care-l împingea pe Pavel să insiste.

2 Corinteni 5:14: Căci dragostea lui Hristos ne constrânge. (NTR)

În *Review*, Andrews a scris că marea lui dorință era să fie capabil „să-L predice pe Hristos în limba franceză

cu ușurință”. Dorința lui de a răspândi solia îngerului al treilea era atât de mare, încât în loc să cumpere alimentele necesare, își dădea resursele financiare limitate pentru a progresa cu publicațiile și lucrarea de evanghelizare. Neavând o soție care să se asigure că urma dieta potrivită, Andrews a ajuns într-o stare de semi-înfometare. În aceste condiții dure, sănătatea lui Andrews s-a șubrezit și a făcut pneumonie.

În timpul acestei perioade dificile, fiica lui a făcut tuberculoză. Andrews a dus-o înapoi în Statele Unite, ca să poată fi tratată la sanatoriul Battle Creek, însă ea a murit. Avea doar 16 ani. Chiar dacă avea inima zdrobită în urma pierderii, Andrews, la fel ca alți eroi ai credinței, a rămas credincios.

Evrei 11:36-38: Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare, au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți, au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți – ei, de care lumea nu era vrednică –, au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.

SECȚIUNEA 3

În timp ce John Andrews era în Statele Unite, și-a invitat o nepoată mai tânără, Edith Andrews, să se alăture micuței echipe care lucra în Europa. Chiar dacă era inspirată de dedicarea lui, ea trebuie să fi fost și încântată de oportunitatea de a călători dincolo de ocean. Așadar, alături de unchiul ei, s-a imbarcat în vasul care mergea în Europa.

Curând după sosirea lor la Basel, în Elveția, John Andrews a început să dea semne de tuberculoză, boala care tocmai îi luase viața lui Mary. În ciuda slăbiciunii crescute, el și-a continuat lucrarea.

În ultimele ore de viață, și-a dat toate posesiunile rămase. La fel ca Iov, putea spune și el:

Iov 1:21: Domnul a dat și Domnul a luat. Binecuvântat fie Numele Domnului!

Cu toate că Edith a călătorit peste ocean ca să fie misionară, ea nu a trăit o convertire adevărată. Ea avea o înfățișare plăcută și era foarte frumoasă; mulți considerau că se descurcă. Însă Dumnezeu, care citește inimile noastre, știa de ce avea Edith nevoie mai mult, și în dragostea Lui, i-a dat o viziune lui Ellen White privind situația lui Edith. Ellen White o iubea mult pe Edith și i-a scris

imediat o scrisoare personală, împărtășindu-i pericolele cu care se confrunta. Problemele lui Edith sunt probleme obișnuite cu care se confruntă tinerii în ziua de azi. Scrisoarea scrisă de Ellen White conține sfaturi înțelepte, nu doar pentru Edith, ci și pentru tinerii de astăzi.

Tinerii și tinerele sunt proverbial de neglijenți în privința sănătății lor. Sute mor timpuriu, nu din cauza Providenței, ci din cauza nepăsării. – Manuscrise, vol. 10, pp. 56-57

Ea a detaliat apoi două moduri prin care unele fete sunt nepăsătoare vizavi de sănătatea lor.

Multe fete ies pe jumătate îmbrăcate când vremea este rece. Altele aleg să-și petreacă timpul citind sau scriind, când ar trebui să facă exerciții fizice.

Deoarece munca lui Edith era sedentară, Ellen White a sfătuit-o despre cât de important este efortul fizic pentru sănătate.

În Basel, Elveția, în 1885 erau numeroase oportunități de a face efort fizic. Trebuia ca apa să fie scoasă din fântână, hainele să fie spălate manual, să fie aduse lemne și cărbuni, să fie spălate vase, să fie călcate haine, să se gătească, să fie curățate podelele și să fie spălate geamurile. În acele zile nu existau dispozitive care să te ajute la muncă. Însă lui Edith nu-i plăcea să depună asemenea eforturi. După o zi de lucru se simțea prea obosită. Iar atunci când lua parte la o astfel de muncă manuală, se plângea că îi dă dureri musculare. Așa că evita chiar lucrul de care avea nevoie: efortul fizic.

La fel ca unchiului ei, lui Edith îi plăcea să studieze și să scrie. Când își termina munca, în loc să se angajeze în acțiuni fizice, ajutând cu plăcere și voioșie la muncile necesare, ea se retrăgea în camera ei și scria scrisori acasă prietenilor ei despre oportunități și viața în misiune. Ellen White i-a adresat aceste întrebări serioase și preocupate:

Prin neglijarea îndatoririlor pe care trebuie să le facă o persoană, prin retragerea în camera ta pentru a așeza pe hârtie cu un limbaj strălucitor dedicarea ta față de Dumnezeu și față de adevăr, sau pentru a relata vreun incident care a avut loc, nu îți satisfaci eul?... Nu este datoria ta să-i ajuți pe cei care fac pași osteniți pentru a adăuga la confortul general și comoditatea familiei? – *Manuscrise*, vol. 10, p. 55

Prin acest apel sincer, Ellen White a avertizat-o că dacă nu își va schimba practicile egoiste și sedentare, va suferi consecințe fizice serioase și, din cauza propriei indolențe, își va scurta viața de slujire.

Din nefericire, Edith nu a luat aminte la acest sfat. Câteva luni mai târziu, și ea a contractat tuberculoză, murind până la sfârșitul anului.

Totuși, suferința ei a trezit-o în cele din urmă la nevoia profundă de Isus. Înainte să moară, această tânără misionară s-a predat necondiționat lui Hristos.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Citește citatul din căsuța neagră de la pagina 2. Enumeră câteva personaje din Biblie și spune cum au ilustrat ei acest adevăr. _____
2. Unii oameni de credință au trăit momente de descurajare și de eșec. De ce li s-au întâmplat aceste lucruri oamenilor care ar fi trebuit să fie invincibili? _____

SECȚIUNEA 2

3. Care este problema dacă nu avem nicio dorință de a-L împărtăși pe Hristos altora? 2 Corinteni 5:9-11, 14-21 _____

SECȚIUNEA 3

4. Tinerii din ziua de azi, asemenea lui Edith Andrews în 1885, în loc să-și facă îndatoririle casnice, își petrec timpul pe Facebook, scriind e-mailuri și vorbind la telefon? _____ Este aceasta o manifestare a egoismului, chiar și când scriu lucruri spirituale? _____ Ce scuze egoiste ai găsit ca să nu-ți faci partea ta din sarcinile vieții? _____
5. În cunoscuta parabolă a bunului samaritean, un om este jefuit, bătut și lăsat să moară la marginea drumului. Un preot și un levit îi văd nevoile, dar nu îi oferă ajutor. În ce fel a semănat Edith cu preotul și levitul, atunci când nu a ajutat la îndatoririle de pe lângă casă? _____

Capitole de credință

Hotărâtă să evadeze

Aesun¹ era disperată să-și câștige libertatea și să scape din Coreea de Nord. După ce tatăl și fratele ei mai mare au murit, ea a lucrat ore lungi în mina de cărbuni. Cu toate acestea, în timpul foametei din acea perioadă, Aesun a suferit teribil din cauza lipsei hranei.

După multe dezbateri și planuri, familia lui Aesun s-a hotărât să încerce să scape. Ea a încercat să facă o călătorie periculoasă și să traverseze râul Tumen, care se găsește la granița cu China. Spre marea ei bucurie, a reușit cu succes să se ferească de proiectoare și de patrulare și a ajuns în China. După aceea, a fost primită în interiorul unui grup de coreeni care locuiau în China.

Fără să aibă vreun act de identitate, Aesun era incapabilă să lucreze undeva. Dacă autoritățile chineze ar fi descoperit-o, ar fi trimis-o înapoi în Coreea de Nord. Prin urmare, avea parte de o existență limitată.

S-a întâmplat ca Aesun să prindă o emisiune **AWR** transmisă pe unde scurte direct în Coreea de Nord. Singurele programe de radio și televiziune care sunt produse în Coreea de Nord au frecvența setată dinainte de către posturile oficiale și este ilegal să asculți emisiuni neoficiale. Oamenii care folosesc radiouri de contrabandă, cu frecvență pe unde scurte, sunt supuși unui risc extrem de real de a fi trimiși în unul dintre numeroasele lagăre din țară. Aesun a scris la adresa studioului **AWR** din Coreea de Sud, folosind un pseudonim, iar personalul de acolo i-a trimis material scris pe adresa cuplului de protestanți cu care locuia.

Însă nu a trecut mult și a fost descoperită de serviciul de securitate chinezesc. Aesun a fost trimisă înapoi în Coreea de Nord, unde a fost băgată imediat la închisoare. După un timp, a fost eliberată și s-a dus să trăiască cu mama și sora ei. Aesun le-a spus despre **AWR**, dar le era frică să caute emisiunile postului la radio.

Aesun se simțea frustrată că ajunsese înapoi. Tânjea după libertate – libertatea de a lucra și de a avea o hrană potrivită, libertatea de a-și ajuta cumva familia, dar cel mai mult dintre toate, dorea să aibă libertatea

de a afla mai multe despre Isus, pentru a-L urma. Așa că și-a mai adunat o dată curajul și a evadat, traversând același râu. A găsit familia care o primise cu bunăvoință anterior și și-a reluat viața secretă. Din nefericire însă, după un timp, autoritățile chineze au descoperit-o din nou. A fost trimisă iar în Coreea de Nord și, de data aceasta, a petrecut o perioadă mai lungă la închisoare, în condiții dure.

Fie din hotărâre, fie din disperare, după ce a fost eliberată, Aesun a traversat din nou râul, evadând miraculos a treia oară. După ce a continuat să fie în contact cu echipa **AWR** din Coreea de Sud, a fost vizitată de pastorul Lee, directorul studioului. Spre încântarea ei, el i-a adus un computer cu memoria plină de cărți ale Spiritului Profetic și de studii biblice.

Aesun a contactat un cuplu de adventiști din Mongolia, care s-au oferit să o ajute să ajungă în acea țară, unde avea să fie în siguranță. (Mongolia nu repatriază cetățenii nord-coreeni.) Chiar înainte să plece în Mongolia, a fost planificat un botez special, secret pentru Aesun. Acum, ea este plină de bucurie trăind credința proaspăt descoperită ca adventistă de ziua a șaptea. Continuă să locuiască în Mongolia, dar se gândește să se mute în Coreea de Sud. Oricum, de-a lungul anilor tumultuoși prin care a trecut, un singur lucru a rămas constant pentru Aesun: emisiunile **AWR** care i-au adus o voce a speranței.

¹ Pseudonim

Notă: Organizațiile misionare consideră Coreea de Nord ca fiind cea mai dificilă țară din lume în care se poate intra. Aici sunt desfășurate persecuțiile cele mai sistematice și mai severe ale creștinilor. Totuși, **AWR** are dovada că merită să continue să transmită cu credincioșie emisiuni acolo. Roagă-te pentru o breșă care va permite oamenilor din această țară să se bucure în număr mare de speranța Evangheliei.

Conexiune istorică

Momente de aur

Cum îți petreci momentele tale prețioase? Umpli perioada de probă, pe care Dumnezeu ți-a alocat-o aici, studiind Cuvântul Lui, pentru a afla ce poți face mai bine ca să primești aprobarea Lui? Mintea ta este îndreptată spre o slujire perfectă a Domnului și spre păzirea poruncilor Lui, sau este ocupată cu povestiri captivante și povești nefolositoare?

Oare nu abuzezi și nu irosești momentele de aur pe care Dumnezeu ți le-a dat ca să te pregătești pentru cer, dacă îți preocupi mintea cu istorisiri nefolositoare, ce nici nu te sfințesc mai mult, nici nu te fac curat ca pe Mântuitorul tău, ci servesc mai degrabă să corupă mintea și să o umple cu gânduri de mândrie, vanitate și egoism?

Dragi prieteni, oare nu a fost Cuvântul lui Dumnezeu desconsiderat, adevărul neglijat și chiar tratat cu ușurință de unii dintre voi? Gândiți-vă serios la drumul pe care îl urmați, trăind o viață de vanitate în timp ce ar trebui să suferiți pentru Mântuitorul care a murit pentru ca voi să puteți trăi.

Cum vă puteți odihni, știind că nu sunteți acoperiți de zâmbetul lui Isus și că nu primiți din partea Lui nicio privire blândă de înțelegere, deoarece respingeți mila oferită și păcătuiți împotriva Lui în fiecare oră?

Vă aflați în mare pericol dacă Îl desconsiderați prea mult timp. Vă ocupați timpul cu vanitățile lumii și de-abia vă mai gândiți că aveți un suflet de salvat sau de pierdut. Ați uitat că există Cineva care a fost rănit pentru nelegiuirile voastre și lovit pentru fărădelegile făcute? Cineva care pledează acum pe lângă Tatăl, arătându-I mâinile și picioarele rănite, coapsa străpunsă și sângele vărsat, rugându-L să vă mai cruțe puțin timp; căci El a fost atârnat de cruce pentru a vă răscumpăra. Oh, ce dragoste, de câtă iubire și bunăvoință fără limite a dat dovadă Fiul lui Dumnezeu pentru noi! El a murit ca să dea viață celor care erau dușmanii Lui!

Chemarea scumpă a milei răsună acum, dar se va stinge degrabă. Timpul de probă se va încheia în

curând. Cele șapte plăgi vor cădea, și atunci cei care au ales plăcerile lumii și s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu vor striga după milă, dar nu va mai fi nimeni care să răspundă rugăciunilor lor. În schimb, se va auzi o voce care va declara: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor.” Și în timp ce își vor da seama că nu au niciun loc unde să se adăpostească de furtuna teribilă a mâniei lui Dumnezeu, ei se vor ruga pentru încă o oră de probă, pentru a putea auzi din nou vocea scumpă care îi invită: „Voi, toți cei însetați, veniți la ape.” După aceea, în acea oră teribilă, vor auzi: „Prea târziu! Prea târziu!” „Fiindcă eu chem, și voi vă împotriviți, fiindcă îmi întind mâna, și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile mele și nu vă plac muștrările mele, de aceea și eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire, îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza.”

Dragi prieteni tineri, situația voastră nu este acum lipsită de speranță. Isus vă iubește atât de mult încât a murit pentru păcatele voastre și, în schimb, vă cere să-L iubiți pentru acest sacrificiu imens. El este întot-

“Trăiți-vă credința, urmând cu blândețe Modelul iubit; și, printr-o viață bine ordonată, puteți fi mijloacele prin care oamenii sunt câștigați pentru Hristos.”

deauna gata să vă asculte rugăciunile, să accepte darul inimilor frânte și al sufletelor smerite și să vă primească în turma Lui.

Și ce dacă tovarășii voștri vă batjocoresc? Amintiți-vă că nu sunt decât muritori slabi la fel ca voi, și moartea poate pune stăpânire pe ei în doar câteva clipe. Oh, nu vă mai opuneți Duhului scump al lui Dumnezeu pentru asemenea tovarăși. Ei nu vă pot salva atunci când mânia lui Dumnezeu va veni peste toți cei nelegiuiți.

Dacă veți părăsi căile păcătoșilor și alegeți calea strâmtă care duce la ceruri, v-ați putea convinge tovarășii de greșelile lor și de pericolul în care se află neavându-L pe Mântuitor. La început, ar putea să râdă de voi, dar fiți răbdători. Îndreptați-i cu blândețe spre Cuvântul lui Dumnezeu. Spuneți-le, făcând din asta scopul vostru, că sunteți convinși că Acesta vă va judeca în ultimele zile. Aceasta este fundația pe care v-ați construit speranțele ca să ajungeți în cer și, prin studiul paginilor lui cu o inimă rugătoare, ați constatat cum puteți avea

parte de comoara pe care nu o mănâncă moliile. Trăiți-vă credința, urmând cu blândețe Modelul iubit; și, printr-o viață bine ordonată, puteți fi mijloacele prin care oamenii sunt câștigați pentru Hristos.

În timp ce Se pregătea să-Și părăsească ucenicii și să Se înalțe la Tatăl, Isus i-a liniștit cu asigurarea că în casa Tatălui Său sunt multe locașuri și că El Se duce să le pregătească un loc, după care va veni din nou și îi va lua la El, pentru ca acolo unde Se află El să fie și ei. Vrei să ai o casă cu Isus? Un locaș în slava Sa? Vrei să fii un copil smerit al lui Dumnezeu astfel încât să ai la sfârșit o parte din moștenirea veșnică a sfinților?

Dacă Îl iubești pe Dumnezeu și păzești poruncile Lui, atunci când Isus îi va lua acasă pe copiii Lui credincioși, El îți va oferi o coroană care nu va rugini niciodată. Atunci vei putea mânca din fructul nemuritor al pomului vieții și vei fi vindecat de frunzele lui. Nu vei mai cunoaște niciodată boala sau tristețea; fericirea ta va fi completă în timp ce vei cânta cântecul izbăvirii. – *The Youth's Instructor*, 1 ianuarie 1854

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Descrie cu propriile cuvinte durata scurtă a timpului și pericolul de a aștepta prea mult. _____

2. De ce nu este situația ta lipsită de speranță în prezent? _____

3. În articol apare fraza „tovarășii voștri vă batjocoresc”. Caută „a batjocori” în dicționar și scrie ce sens are. _____

4. Te-a batjocorit vreodată cineva pentru că faci ce este corect? _____ Ce trebuie să faci când se întâmplă asta? _____

5. Dacă alegem să facem rău ca urmare a bătaii de joc la care suntem supuși, ce anume iubim noi mai mult decât să-l aducem laude lui Dumnezeu? Ioan 12:42,43 _____

6. Ce metodă este eficientă pentru a-i convinge pe alții de pericolul în care se află? _____

7. Descrie viitorul celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui. _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Găinile

Numărul estimat de găini din lume este de 24 de miliarde. Specia nu este considerată în pericol de dispariție. Pe străzile din Key West, alergând în jurul parării unui centru comercial din Big Pine Key, este ceva obișnuit să vedeți astfel de creaturi. Cu mai mult timp în urmă, au fost adoptate legi prin care sunt protejate legal în Key West, contribuind la o parte din atracțiile turistice și fundalul sonor al acelei insule de 3,2 pe 6,4 kilometri.

Găinile merită să fie observate, chiar dacă sunt niște creaturi atât de obișnuite. De exemplu, în vârful capului au acea creastă (ca un pieptene) carnoasă. Sub cioc au, de asemenea, o altă bucată carnoasă de piele care atârna (numită gușă). Aceste anexe, cu siguranță, nu sunt **deloc întâmplătoare**.

Creatorul a proiectat pieptenele și gușa pentru a ajuta găinile să-și redirecționeze fluxul sanguin spre piele. Designul lor este fix cum trebuie.

Înainte ca găinile să ouă, au fost planificate cu atenție pentru asta. Oul se învârtă constant în oviductul găinii. În acest timp, în interiorul cojii se formează două „funii” albe (șalaze) care păstrează gălbenușul în zona centrală. În acest fel, embrionul se dezvoltă liber, fără să se atingă vreodată de o parte sau alta a cojii.

Odată ce oul este depus, mai durează 21 de zile până ce eclozează, perioadă în care trebuie să fie întors în continuare. Cum se întâmplă asta? Urmărește o cloșcă. Aceasta se ridică de la trei până la cinci ori pe zi și întoarce ouăle cu ciocul. Această acțiune nu este **deloc întâmplătoare**. Oamenii au construit incubatoare, aparate cu ajutorul cărora țin ouăle la cald, acestea fiind programate cu atenție să le și întoarcă de trei-cinci ori pe zi. De unde au știut inventatorii de câte ori trebuie să facă asta? Au învățat urmărind cloștile. Acestea însă nu au învățat acest aspect de la nimeni, ci au

fost programate în mod intenționat astfel de către Creatorul lor, care nu a lăsat nimic la întâmplare. Apropo, dacă ouăle nu ar fi întoarse, puișorii dinăuntru ar rămâne lipiți de coajă și după eclozare ar ieși cu defecte fizice. În mod cert, acest lucru nu a intrat în planul Creatorului.

Găinile, la fel ca toate păsările, nu au dinți. Așadar, cum digeră lucrurile pe care le răzuiesc de pe sol și le iau cu ciocul? **Deloc întâmplător**, și pentru asta a existat un plan. Găinile au fost prevăzute cu o gușă, ca un fel de săculeț, chiar în partea de jos a esofagului, unde își depozitează o vreme hrana culeasă. Scopul este cel de a o înmuia. Apoi, mâncarea trece în pipotă – adevăratul stomac al găinii – care are rol de măcinare a hranei în bucăți mai mici. Această mașinărie este pusă în funcțiune cu ajutorul pietricelelor sau al altor granule ciugulite. Designul pipotei include un

strat dur de cheratină proteică, al cărui rol este de a proteja pereții mușchiului pipotei, astfel încât acesta să nu se deterioreze în timp ce semințele de care are nevoie găina în dietă sunt măcinate și făcute digerabile.

Găina nu este conștientă de Creatorul ei. Dar noi, oamenii, am primit o minte,

deloc întâmplător, prin care să fim conștienți de Dumnezeu nostru Creator, pentru a fi gata să ne închinăm Lui în persoană, în curând.

Articol folosit cu permisiunea autoarei, Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

25 noiembrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

LECȚII DE LA 1888 PARTEA 1

Text de memorat | 2 Timotei 2:24,25

Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici.

SECȚIUNEA 1

Când se va sfârși lumea? Unii oameni cred că pot răspunde la această întrebare folosind calcule matematice mereu schimbătoare și interpretând speculativ profețiile. Bineînțeles, se înșală. Biblia nu mai conține niciun mesaj profetic bazat pe trecerea timpului, după încheierea celor 2.300 de zile în data de 22 octombrie 1844 (Vezi Apocalipsa 10:6).

Hristos nu mai așteaptă îndeplinirea vreunei alte profeții. Așadar, ce așteaptă și de ce nu a revenit încă? El așteaptă ca secerișul să fie copt.

Apocalipsa 14:15: Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri și secerișul pământului este copt.”

Când va fi însă secerișul copt? Va fi copt atunci când Evanghelia va fi predicată cu exactitate tuturor, alături de mărturia de necombătut a puterii ei – o viață schimbată la care toți să fie martori.

Matei 24:14: Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.

Care este dovada unei vieți schimbate? Aceasta are loc atunci când inimile noastre sunt atât de pline de acea dragoste a lui Isus ce sacrifică sinele, încât ajungem să-i ajutăm pe toți cei nevoiași din jurul nostru. Această dragoste neegoistă este plantată, hrănită și secerată pe măsură ce petrecem timpul cu Isus și primim puterea Duhului Sfânt. El dă putere mesajului Evangheliei, transformându-ne viețile.

“Haideți să învățăm de la Hristos cum să combinăm un simț înalt al purității și al integrității cu cea mai luminoasă dispoziție. Cel mai puternic argument oferit în favoarea Evangheliei este un creștin blând și amabil.”

— *In Heavenly Places*, p. 181

DIN CUPRINS:

A-47

Lecții de la 1888 (Partea 1)

Miracolul călăuzirii lui Dumnezeu

Spiritul unui creștin (I)

Nu din întâmplare: Uliganul pescar

Deoarece predicarea sinceră a Evangheliei și trăirea ei cu autenticitate va pune capăt regatului Satanei, vrăjmașul lucrează cu sârguință să ne distragă atenția de la cunoașterea lui Hristos și a milei Lui salvatoare. În loc de aceasta, Satana încearcă să aducă o „corectitudine” doctrinală, adesea numită „ortodoxie” teologică, în privința căreia ne vom certa după aceea.

Aceasta este exact ceea ce s-a întâmplat în 1888. Duhul Sfânt încerca să atragă toate privirile spre Isus, dar, din nefericire, Satana a reușit să distragă cu succes atenția oamenilor de la Hristos.

În primul rând, pastorii s-au certat despre sensul unui verset din Galateni 3. În al doilea rând, s-au contrazis în privința regatului reprezentat de unul dintre cele zece coarne ale fiarei a patra din Daniel 7.

Aceste discuții au creat inevitabil două facțiuni opuse. Numeroși indivizi au devenit competitivi și combativi. În inimile unora și-a făcut loc neîncrederea și chiar ura. Iar atunci când Dumnezeu a trimis un mesaj nou despre Isus, prea mulți au ajuns să se poarte ca frații din Tesalonic și prea puțini precum cei din Bereea.

Faptele apostolilor 17:11: Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa.

Ellen White făcea parte din grupul celor din Bereea. Ea a ascultat cu atenție. Chiar dacă nu era sigură că putea fi de acord cu fiecare punct discutat, ea a comparat cu atenție textele din Scriptură și s-a bucurat să-L vadă predicat cu asemenea putere pe iubitul ei Isus. Deoarece a simpatizat cu prezentarea biblică axată pe Hristos, a fost evitată și batjocorită în secret de cei care au refuzat

până și să asculte. Câteodată, Dumnezeu folosește disputele pentru împlinirea scopului Său. Atunci când oamenii se luptă împotriva unor adevăruri frumoase, Dumnezeu trece peste asta pentru totdeauna.

Dumnezeu intenționează ca adevărul supus testării să fie adus în față și să devină un subiect de examinare și discuție, chiar dacă o face prin disprețul cu care este privit adevărul. Mințile oamenilor trebuie să fie stârnite. Fiecare controversă, fiecare reproș, fiecare calomnie Îi vor servi lui Dumnezeu ca mijloc de a-i provoca pe oameni să cerceze și să-și trezească mințile care, în caz contrar, vor dormi. – Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 453

Însă argumentele despre idei secundare și puncte minore îi servesc și lui Satana. Iar în 1888, oamenii s-au lansat în discuții despre lucruri neimportante, când ar fi trebuit să-L studieze cu atenție pe Hristos și solia celor trei îngeri. Dacă solia ar fi fost ascultată, această lucrare timpurie ca roua dimineții a Duhului Sfânt s-ar fi transformat în revărsarea ploii târzii și Isus ar fi venit.

Doar că au fost mult prea mulți oameni care nu au apreciat mesajul. Acum, avem oportunitatea de a evita greșeala părinților noștri spirituali.

2 Cronici 30:8: Nu vă înțepeniți grumazul ca părinții voștri; dați mâna Domnului, veniți la Sfântul Lui Locaș, pe care l-a sfințit pe vecie, și slujiți Domnului Dumnezeului vostru, pentru ca mânia Lui aprinsă să se abată de la voi.

SECȚIUNEA 2

Unele lucruri sunt mai importante decât altele. De exemplu, este mai important să ajungi în rai decât la casa bunicii pentru cina de Crăciun. Iar unele lucruri sunt mai importante de înțeles decât altele. Înțelegerea Evangheliei este mai importantă decât înțelegerea chimiei sau a unei limbi străine.

În 1888, Dumnezeu a început să dea un dar special bisericii: o înțelegere mai completă a Evangheliei.

Tit 3:5: El ne-a mântuit nu pentru fapte făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.

Dumnezeu a ales doi bărbați pentru această lucrare. Amândoi erau plini de energie și iubeau adevărul. Iar Dumnezeu le-a dat capacitatea să predea bine adevărul. Aceștia erau bărbați cu o bună reputație în viața lor de familie și în lucrarea bisericii. Aceștia sunt acel tip de oameni pe care Dumnezeu îi alege de obicei să fie lideri.

1 Timotei 3:2-4: Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătauș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința.

Numele lor erau Alonzo T. Jones și Ellet J. Waggoner. Jones își făcuse singur educația, iar Waggoner era doctor. În viața lui Waggoner a avut loc un moment de răscruce într-o zi ploioasă, mohorâtă, la o întâlnire de închinare. Amintindu-și momentul, a scris:

Dintr-odată, a strălucit o lumină asupra mea, iar cortul s-a iluminat de parcă strălucea soarele; L-am văzut pe Hristos crucificat pentru mine și pentru prima dată în viață am avut revelația că Dumnezeu mă iubește și că Hristos Și-a dat viața pentru mine personal. Făcuse totul pentru mine.

Waggoner descoperise adevărata credință.

Adevărata credință este aceea care Îl primește pe Hristos ca Mântuitor personal. Dumnezeu Și-a dat singurul Lui Fiu, pentru ca eu, crezând în El, „să nu pier, ci să am viața veșnică”. Ioan 3:16. Atunci când vin la Hristos, în conformitate cu Cuvântul Său, trebuie să cred că am primit harul Său salvator. Viața pe care o trăiesc acum trebuie să „o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”. Galateni 2:20. – *Divina vindecare*, p. 62

Mulți ani după această experiență, mesajul evanghelic simplu al lui Waggoner prezenta din Scriptură realitatea sacrificiului lui Hristos pentru fiecare dintre ascultătorii Lui. Scriind despre Galateni 1:4, în care se specifică faptul că Isus S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, s-a adresat celor care se simt prea lipsiți de merite ca să vină la Hristos.

Nu aveți nimic de-a face cu problema meritelor. Când Hristos era pe pământ câștigând oamenii, „n-avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre niciun om, fiindcă El Însuși știa ce este în om”. Ioan 2:25. El îi câștiga pe oameni cu ochii deschși și cunoștea valoarea exactă a ceea ce cumpăra. Hristos nu este deloc dezamăgit când vii la El și descoperă că ești lipsit de valoare. Nu trebuie să-ți faci griji pentru meritele tale; dacă El, cunoscându-ți perfect cazul, a făcut satisfăcut tranzacția, ar trebui să fii ultimul om care se plânge.

Căci cel mai frumos adevăr dintre toate este că te-a cumpărat chiar pentru motivul că nu ai valoare. Ochiul Lui exersat a văzut în tine mari posibilități și te-a cumpărat, nu pentru ce erai atunci sau pentru valoarea ta de acum, ci pentru ceea ce El poate să facă din tine. El spune: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale.” Isaia 43:25.

Meritul nostru nu este cântărit prin valoarea pe care ne-o dăm, ci prin prețul pe care Isus a fost dispus să-l plătească pentru noi. Într-adevăr, suntem valoroși.

SECȚIUNEA 3

Zvonurile neîntemeiate au fost cele care au declanșat un lanț de evenimente ce au dus la pierderea multor suflete. Acesta este un motiv pentru care, în opinia lui Dumnezeu, bârfele și zvonurile sunt păcate mari. De aceea, El ne-a avertizat să nu bârfim pe nimeni.

Leviticul 19:16: Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău.

1 Timotei 5:13: Sunt și limbute și iscoditoare și vorbesc ce nu trebuie vorbit.

Iată cum s-a întâmplat. Un bărbat care locuia în apropiere de Ellen White a observat-o vorbind cu

Jones și Waggoner, doi pastori despre care unii credeau că predică o erezie periculoasă.

Acest bărbat i-a permis lui Satana să lucreze cu imaginația lui. El s-a gândit că Ellen White, fiind îmbătrânită de-acum, era influențată de acești bărbați. În capul lui și-a spus că „dacă ea poate să fie

influențată, atunci mărturiile ei nu pot fi de încredere. Dacă ea nu mai este de încredere, biserica trebuie să fie avertizată să nu se încreadă în ea la următoarea întâlnire a Conferinței Generale.”

Prin urmare, a scris o scrisoare fratelui Butler, președintele Conferinței Generale. Butler a primit scrisoarea și, din păcate, i-a acceptat ideile de parcă ar fi fost adevărate. Care a fost rezultatul? Butler și-a avertizat participanții să se păzească și să nu fie amăgiți de acești doi pastori tineri. Așa că mulți oameni și-au baricadat mintea.

Ei nu știau că Dumnezeu îi trimisese pe acești tineri, pe frații Jones și Waggoner, să le prezinte un mesaj special, pe care l-au tratat în zeflema și cu dispreț, fără să-și dea seama că erau urmăriți de ființe cerești inteligente, care le înregistrau cuvintele în cartea cerească. – Manuscrise, vol. 15, p. 83

Astfel s-a făcut că întâlnirea care ar fi putut avea ca urmare o mare renaștere spirituală a fost compromisă

“ Spiritul bârfelor și al zvonurilor este o modalitate specială folosită de Satana pentru a semăna discordie și vrajbă, pentru a despărți prietenii și pentru a submina credința multora în veridicitatea pozițiilor noastre. ”

— Mărturii pentru comunitate, vol. 4, p. 195

de zvonuri și de oameni aflați la conducere ce s-au îndoit de mesagerii lui Dumnezeu. Chiar dacă unii au primit o mare binecuvântare, mulți au rămas cuprinși de întuneric.

Haideți să nu repetăm greșelile lor teribile.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Cum descrie Ioan dovada unei vieți schimbate? 1 Ioan 2:4,9-11 _____

Cu ce fel de spirit critic s-au prezentat pastorii care au participat la dezbatere? _____

Gândește-te acum la atitudinea ta față de alții. Tu cum te prezinți? _____

2. Dacă Dumnezeu trimite pe cineva la biserica ta locală cu un mesaj special, cum poți evita să-l batjocorești, fiind astfel păcălit de Satana? Faptele apostolilor 17:11 _____

Dacă Satana trimite pe cineva la biserica ta locală cu un mesaj special, cum poți evita să fii amăgit? Faptele apostolilor 17:11 _____

SECȚIUNEA 2

3. După ce criterii ar trebui să-și aleagă o biserică locală prezbiterii și diaconii? 1 Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9 _____

SECȚIUNEA 3

4. Ce spune Biblia despre bârfe și zvonuri? Exodul 23:1; Leviticul 19:16; Iacov 4:11; Psalmii 15:1-3; 101:5-8 _____

5. Dedică-ți timp să meditezi la lucrurile pe care le gândești și spui despre alții. Cuvintele tale se ridică la standardul din Filipeni 4:8? _____

Capitole de credință

Miracolul călăuzirii lui Dumnezeu

Vietnam, țara în care a avut loc această poveste, este o țară comunistă, care limitează libertatea credincioșilor creștini. Cu toate acestea, este unul dintre locurile care are cel mai mare număr de reacții la emisiunile AWR.

Într-o zi, studioul AWR a primit o scrisoare de la o doamnă care menționa că ea și alți oameni din zona unde locuia ascultau cu credincioșie programele AWR. Ei voiau să afle mai multe informații despre învățăturile Bibliei.

În zonă a fost trimis un lucrător pe nume Dao¹, pentru a vedea dacă poate găsi această femeie. El se deplasa cu un mic moped, așa cum fac numeroși oameni din această țară. Nu i-a fost însă ușor să găsească acea casă anume, deoarece străzile din orașele și zonele rurale din Vietnam nu au nume, iar casele nu sunt numerotate.

Dao a petrecut mai multe zile căutând-o pe femeia care a scris scrisoarea. Trebuia să fie foarte atent și să evite să fie arestat. Cu cât dura mai mult, cu atât mai tare se descuraja. L-a întrebat pe Domnul dacă să renunțe și să se întoarcă acasă. Simțea că își irosea timpul și fondurile prețioase.

După ce s-a rugat în ziua aceea, a mai luat-o o dată de la capăt, deplasându-se cu mopedul pentru a încerca să găsească o altă pistă. A căutat toată ziua și, cu puțin timp înainte să se întunece, pe când se deplasa pe un drum de țară, a început să plouă. Dintr-odată, i

s-a oprit mopedul. L-a verificat cu atenție. Avea benzină și toate furtunurile erau conectate. Ar fi trebuit să funcționeze.

Dao văzu o casă pe un deal mic din apropiere și se hotărî să vadă dacă își putea lăsa mopedul acolo până când putea găsi un ajutor. A bătut la ușa și i-a deschis o doamnă. Neștiind cine era, aceasta nu avea încredere să-l lase să intre. El i-a explicat însă problema și a întrebat dacă poate sta până se oprește ploaia. În casă mai erau șapte oameni. Aceștia l-au invitat pe Dao să rămână să ia cu ei o cină simplă, dar niciunul dintre ei nu a dezvăluit ce planuri aveau pentru seară.

La ora când începe AWR să transmită, acești bărbați au deschis radioul și au ascultat programul cu multă atenție. Ei chiar au luat notițe despre materialul prezentat. Dao era uimit și foarte bucuros. Când transmisia s-a încheiat, și-a mărturisit legătura cu programul radio. Ceilalți din casă nu l-au crezut și le-a fost teamă că era un polițist sub acoperire.

Astfel că Dao a căutat în geantă și a scos o carte mică tipărită de studioul AWR vietnamez și le-a arătat-o. După ce s-au uitat la ea cu atenție, au început să zâmbească larg cu toții și s-au umplut de bucurie. Ei au explicat că posteau și se rugau de câteva zile ca Domnul să-i călăuzească pentru a afla mai multe despre învățăturile pe care le-au auzit la programul radio. De fapt, ei începuseră deja să se închine în Sabat și voiau să afle mai multe.

Dao și acești oameni au trăit o experiență minunată împreună. Când a venit timpul să plece, Dao a încercat mopedul din nou. Acesta a pornit imediat, iar restul călătoriei a fost parcurs fără alte probleme!

Acești oameni erau siguri că Dumnezeu a făcut posibil ca ei să se întâlnească, printr-un miracol, răspunzând rugăciunilor ambelor părți. În ziua de azi, în această zonă sunt peste 10.000 de membri care ascultă cu credincioșie transmisiunile radiofonice.

¹Pseudonim. Pentru a afla mai multe despre Radioul Adventist Mondial (AWR) sau pentru a descoperi cum poți ajuta la promovarea lucrării lui Dumnezeu prin intermediul transmisiunilor radiofonice, vizitează awr.org sau sună la 1-301-680-6304.

**Ajutați AWR
să intre în
contact cu
oameni la
care se
ajunge greu.**

Conexiune istorică

Spiritul unui creștin (I)

Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” Fiecare moment din timpul nostru de probă este prețios; căci este timpul nostru ca să ne construim caracterul. Trebuie să ascultăm cu mai multă sârguință de cultivarea naturii noastre spirituale. Trebuie să ne veghem inimile și să ne păzim gândurile pentru a nu avea sufletul murdar. Trebuie să căutăm să ne menținem fiecare facultate mintală în cea mai bună stare, astfel încât să-I slujim lui Dumnezeu în măsura abilităților noastre.

Nimic nu ar trebui să ne întreru-
pă comuniunea cu Dumnezeu. Dacă
gândurile imorale sunt întreținute, ele
vor duce la acțiuni imorale. Oh, fie ca
îngerii purității să ne păzească, astfel
ca nicio pată de imoralitate să nu se
găsească asupra noastră! Fiecare om care
lucrează pentru Dumnezeu trebuie să
aibă gânduri curate. Fiind un copil al
lui Dumnezeu, el trebuie să se gândeas-
că la cele mai mari teme, să aibă impul-
surile cele mai nobile, iar concepțiile lui
să fie cele mai pure.

Avem o lucrare de făcut în lumea aceasta și nu trebu-
ie să ne permitem să devenim absorbiți de sine, și astfel
să uităm de așteptările lui Dumnezeu și ale umanității.
Dacă Îl căutăm pe Dumnezeu cu seriozitate, El ne va in-
fluența prin Duhul Său Sfânt. El știe de ce anume avem
nevoie, căci ne cunoaște fiecare slăbiciune; El ne va face
să renunțăm la sine, pentru a ajunge să avem gânduri, cu-
vinte și fapte mai bune. Trebuie să încetăm să ne gândim
și să vorbim constant despre noi; să încetăm să facem din
nevoile și dorințele noastre singurul obiectiv al gânduri-
lor noastre. Dumnezeu vrea ca noi să cultivăm însușirile
cerești. Să fii creștin înseamnă să fii asemenea lui Hristos.
Dacă dorim să avem succes în câștigarea sufletelor, trebu-
ie să fim plini de acea înțelegere care se naște din bună-
tate, simpatie și dragoste. Unii au dorința de a fi de folos
altora, dar eșuează din cauza manierelor defectuoase. Ei
nu realizează că înainte să caute reformarea altora, ei înșiși
au nevoie să se reformeze. Cei care lucrează pentru alții ar
trebui să-și amintească faptul că lucrează pentru micuții

“Cea mai mare
dovadă a nobileții unui
creștin este stăpânirea
de sine.”

lui Hristos, pentru membrii care for-
mează trupul Său.

Ar trebui să ne gândim cu atenție
care este relația noastră cu Dumne-
zeu și cu cei de lângă noi. Păcătui-
m continuu împotriva lui Dumnezeu,
dar mila Sa ne urmează; din dragoste,
El ne suportă perversitățile, neglijența,
necunoștința și neascultarea. El nu-Și
pierde niciodată răbdarea cu noi. Noi
Îi insultăm mila și întristăm Duhul Său
Sfânt, Îl dezonorăm în fața oamenilor

și a îngerilor și, totuși, bunăvoința Lui nu ne trădează.
Gândul îndelungatei suferințe a lui Dumnezeu pen-
tru noi ar trebui să ne facă să fim îngăduitori între noi.
Cu câtă răbdare ar trebui să îndurăm greșelile și erorile
fraților noștri când ne amintim cât de mari sunt propriile
noastre eșecuri în ochii lui Dumnezeu. Cum putem să
ne rugăm Tatălui nostru Ceresc: „Iartă greșelile noastre,
așa cum și noi îi iertăm pe cei care ne-au greșit”, dacă
noi suntem denunțatori, plini de resentimente și severi
în felul cum îi tratăm pe alții? Dumnezeu vrea să fim
mai blânzi, mai iubitori și drăguți și mai puțin critici și
suspicioși. Oh, de-am avea cu toții spiritul lui Hristos, ca
să știm cum să ne purtăm cu frații și apropiații noștri!

Trebuie să dăm dovadă de înțelepciune atunci când
avem de-a face cu cineva care greșește. În spiritul iubirii
și al blândității, trebuie să căutăm să-l facem să se întoarcă
în turma lui Hristos; însă, în loc de înțelegere față de
pribeag, mult prea adesea manifestăm un spirit critic. Cei
care nu au făcut greșeala pe care o condamnă la alții se țin
de-o parte cu o atitudine inabordabilă, de parcă ei sunt

în siguranță și nu ar putea face vreo gafă asemănătoare. Astfel, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă. Dacă persoanele care condamnă pe alții ar iubi, așa cum a iubit Hristos omenirea, atunci ar căuta prin orice mijloc să-l recupereze pe cel care greșeste. Ei nu ar găsi plăcere în a-i face cazul public și a-i prezenta greșeala în cea mai rea lumină posibilă, ci ar lua aminte la porunca din Scriptură: „Voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții.” Dacă faceți astfel, probabil că veți avea succes în a-l aduce pe fratele care a greșit la părtășie cu biserica, fără să-i faceți greșeala publică sau să faceți ca greșeala lui să fie cunoscută altora în alt mod.

Sunt prea mulți printre cei ce pretind că-L urmează pe Hristos care caută să-și scuze propriile defecte exagerând erorile altora. Cea mai mare dovadă a nobleței unui creștin este stăpânirea de sine. Ar trebui să copiem exemplul lui Isus; căci atunci când a fost jignit, El nu a jignit înapoi, ci S-a încredințat Celui care judecă cu dreptate.

Răscumpărătorul nostru a întâmpinat insultele și bătăile de joc cu o tăcere neclintită. Toate batjocurile crude adresate de mulțimea criminală, ce se bucura de umilirea și judecata la care era supus în sala de judecată, n-au putut scoate din partea Lui nicio privire sau cuvânt de resentiment ori de nerăbdare. El era suveranul cerului, iar în pieptul Lui curat nu se găsea loc pentru spiritul revanșei, ci numai pentru milă și dragoste. Există un moment când tăcerea este de aur. Ar trebui să copiem întotdeauna viața lui Isus, căci noi trebuie să fim ca El. Isus ne iubește în ciuda defectelor și a slăbiciunilor noastre. Să nu avem impresia că harul lui Hristos nu este zugrăvit ca o lecție în sine. Dragostea adevărată nu gândește răul. Când ne gândim constant că nu suntem apreciați și urmărim minusculele, ne facem nouă înșine și altora un mare rău. Când slujba noastră este să-i iubim pe alții, trebuie să uităm de sinele nostru. — *The Review and Herald*, 31 octombrie și 7 noiembrie 1912

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. În conformitate cu primele două paragrafe, care sunt acele câteva lucruri pe care ar trebui să le facem? _____
2. Ce vom face dacă întreținem gândurile imorale? _____
3. Ce trebuie să nu mai facem? _____
4. Ce înseamnă să fii creștin? _____
5. Cum putem să câștigăm cu succes sufletul oamenilor? _____
6. Ce ar trebui să facem înainte să încercăm să-i reformăm pe alții? _____
7. Ce ar trebui să ne facă să fim îngăduitori unul cu altul? _____
8. Să presupunem că ai devenit conștient de păcatul comis de o persoană. Ce ai putea face astfel încât să ai succes în rezolvarea problemei, fără să fie necesar să mai afle cineva? _____
9. Prin ce mijloace caută prea mulți oameni să-și scuze propriile defecte? _____
10. Care este cea mai mare dovadă a nobleței unui creștin? _____
11. Cum ne facem un mare rău nouă înșine și altora? _____
12. Cum putem uita de sinele nostru? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Uliganul pescar

Uliganul pescar, numit și vulturul pescar, este o pasăre de pradă care vânează în timpul zilei și se hrănește exclusiv cu pește viu. Uliganul pescar își construiește cuibul la înălțime, adesea pe platforme, nu foarte departe de ape, pentru a fi în apropierea sursei de hrană.

În Statele Unite, uliganul pescar care trăiește în partea nordică începe să cuibărească în luna aprilie. Toamna, migrează tocmai până în America de Sud. Însă uligani pescari care și-au petrecut viața în părțile mai călduroase din partea sudică par să știe că în locurile unde trăiesc nu se va face niciodată prea frig, așa că ei nu trebuie să-și schimbe locația. Această cunoaștere nu este implementată **deloc întâmplător** în uligani. Creatorul, care a avut grijă ca aceștia să se regăsească pe tot globul, le-a dat tuturor uliganilor un simț al locului unde trebuie să se afle într-un anumit moment pentru a supraviețui.

Pentru a vâna, uligani plonează deasupra apei, cercetând suprafața acesteia în căutare de pește. Îndată ce și-au ochit prada, acești scafandri spectaculoși își pliază strâns aripile, coboară cu rapiditate și plonjează mai întâi cu picioarele în apă, iar câteodată se scufundă cu totul.

Uliganii își înhață prada alunecoasă cu ajutorul ghearelor lungi, ascuțite și curbate și al pernuțelor spinoase de la picioare, după care se folosesc de o altă caracteristică **deloc întâmplătoare**. Deoarece această pasăre a fost creată cu un deget exterior reversibil unic, uliganul este capabil să manevreze peștele prins astfel încât să fie orientat înainte – un

aranjament, desigur, mai aerodinamic. După ce și-a prins prada, zboară într-un loc înalt sau la cuib, unde începe să-și consume masa, începând întotdeauna cu capul.

Îndată ce începe sezonul de împerechere, părinții lucrează împreună mai multe luni de zile ca să-și crească familia. De obicei, femela incubează ouăle și apără cuibul, în timp ce masculul prinde pește pentru ea și pui. Așadar, când el își ia zborul pentru a pescui, femela, înfometată și în mod considerabil mai grea decât el, așteaptă să-i fie adusă mâncarea. Îndată ce se întoarce la cuib, lasă prada în grija femelei, care o împarte cu puii.

Deloc întâmplător, uliganul mai dispune de două caracteristici aparte: această pasăre care, câteodată, se scufundă cu totul în apă a primit nu doar un penaj dens și uleios, dar și valve nazale eficiente, care se închid când se scufundă, astfel încât apa nu îi intră în nări. Creatorul și Designerul lor s-a gândit la toate lucrurile de care au nevoie uligani și i-a înzestrat cu tot echipamentul necesar pentru pescuit, hrănit și zburat.

Oare Creatorul a făcut mai puțin pentru noi când ne-a creat?

Articol folosit cu permisiunea autoarei,
Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

2 decembrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

LECTII DE LA 1888 PARTEA A 2-A

Text de memorat | 1 Corinteni 10:11,12

Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să
ne slujească drept pilde și au fost
scrise pentru învățătura noastră, peste
care au venit sfârșiturile veacurilor.
Astfel, dar, cine crede că stă în picioa-
re să ia seama să nu cadă.

SECȚIUNEA 1

În anul 1888, în istoria bisericii au fost înregistrate câteva episoade plăcute. Dar în cea mai mare parte este o poveste tristă. Când Ellen White a sosit la Minneapolis pentru întâlnirea Conferinței Generale, era nerăbdătoare să se vadă cu prieteni și cunoștințe vechi de la Battle Creek, unde locuise mai demult. A fost surprinsă însă să vadă că prietenia lor părea să se fi evaporat.

Din numeroasele încercări trăite, a considerat-o pe aceasta ca fiind cea mai mare. A suferit nu atât pentru respingerea personală pe care a resimțit-o, cât pentru calea periculoasă pe care mulți o urmau. În loc ca delegații să primească indicațiile cerești, mulți le-au respins. Ei își puneau încrederea în oameni, nu în Cuvântul lui Dumnezeu.

Văd că ei nu-L aleg întotdeauna pe Dumnezeu ca Sfătător al lor, ci privesc în mare parte spre oamenii puși în fața lor în locul lui Dumnezeu –
Manuscrise, vol. 11, p. 229

“Tema care atrage inima păcătosului este Hristos, și încă El crucificat. Pe crucea de pe Golgota, Isus este descoperit lumii cu o dragoste de neegalat.” — *Maranatha*, p. 99

Ea a suferit din cauza eșecului unor lideri ai bisericii cu multă experiență de a recunoaște și a accepta lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii aceștia erau orbi și nu știau. Cu toate că respingeau soliile cerești, ei credeau că resping erori umane sau chiar pe Satana. Ellen White a suferit și pentru că unii dintre ei nu și-au recăpătat niciodată puterea spirituală.

În timpul acestei perioade decisive, Dumnezeu a întărit-o pe Ellen White ca să-i mustre pe unii dintre cei ce au respins adevărul. Solia trimisă din dragoste de Dumnezeu a întâlnit o împotrivire

DIN CUPRINS: **A-48**
Lecții de la 1888 (Partea a 2-a)
Însetat după Dumnezeu
Spiritul unui creștin (II)
Nu din întâmplare: Leneșii

dărză, fiind privită ca un produs uman influențat de „agenda” lui Jones și Waggoner. Conducători importanți ai bisericii credeau că apărau adevărul, când, de fapt, respingeau lumina.

Din nefericire, această greșeală a fost repetată de multe ori. Atunci când profeții mustră, ei sunt respinși; iar cei care îi duc pe oamenii lui Dumnezeu să creadă o eroare ajung să fie lăudați. De exemplu, după ce Însuși Dumnezeu a făcut ca pământul să se surpe și să-i înghită pe Core, Datan și Abiram (Numeri 16), oamenii înfuriați l-au învinuit pe Moise pentru moartea acestor rebeli.

Numeri 16:41: A doua zi, toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, zicând:

SECȚIUNEA 2

Care a fost mai exact mesajul pe care l-a trimis Dumnezeu poporului Său la întâlnirea Conferinței Generale? Ce adevăr era atât de important încât Satana a lucrat cu toată dârzenia să distragă atenția oamenilor cu chestiuni minore? Ellen White a rezumat totul astfel:

Domnul, în marea Lui milă, a trimis un mesaj extrem de prețios poporului Său, prin frații Waggoner și Jones. Acest mesaj trebuia să-L facă și mai clar în ochii lumii pe Mântuitorul înălțat și sacrificiul pentru păcatele întregii lumii. Solia prezenta îndreptățirea prin credință în Chezașie și îi chema pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultarea față de toate poruncile lui Dumnezeu. – *Evenimintele ultimelor zile*, p. 200

În Biblie este folosit cuvântul „chezașie” pentru a-L descrie pe Isus (Vezi Evrei 7:22). Chezaș este acel om care își ia angajamentul, își asumă responsabilitatea pentru acțiunea altei persoane. Ce gând minunat este acesta, să știi că Isus este Chezașul tău! Atunci când Îl primim, El poate să ne garanteze îndreptățirea, dându-ne nouă îndreptățirea Lui perfectă.

Oamenii au mai auzit vorbindu-se de neprihănirea lui Isus. Ei pot crede în neprihănirea Lui și să tânjească după ea. Însă această solie ne invită să o primim pentru noi, să facem îndreptățirea Lui a noastră. Iar atunci când primim personal îndreptățirea Lui, Hristos ne dă minunatul dar al ascultării. Ceea ce nu putem obține nici prin cele mai susținute eforturi,

„Voi ați omorât pe poporul Domnului!”

Pavel a trebuit să-i confrunte pe galateni și să-i întrebe:

Galateni 4:16: M-am făcut oare vrăjmașul vostru pentru că v-am spus adevărul?

Singura poveste tristă din biserica lui Dumnezeu este atunci când oamenii refuză să asculte de profeții Lui. Aceasta este o lecție valabilă în orice moment pentru noi și pentru biserică. Cât de diferită ar fi fost istoria noastră dacă ar fi fost ascultate indicațiile lui Dumnezeu de la 1888!

2 Cronici 20:20: Încredeți-vă în Domnul Dumnezeu vostru și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți izbuti.

Dumnezeu Se oferă să ne dea în dar! Citește din nou versetul menționat săptămâna trecută:

Galateni 2:20: Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.

După ce s-a încheiat întâlnirea de la Minneapolis, Dumnezeu le-a dat timp oamenilor să se gândească. Unii care la început s-au îndoit de mesaj au început să-și vadă greșeala. Alții au continuat să se afunde în întuneric și amărăciune.

Câțiva adventiști renumiți, precum Uriah Smith și nepotul lui Ellen White, Frank Belden (care a scris multe dintre imnurile noastre), au fost atât de amăgiți la întâlnire, încât au ajuns să i se opună lui Ellen White ani de zile după aceea. Unii au făcut-o în ascuns, iar alții și-au manifestat opoziția pe față. În cele din urmă, Smith s-a căit, dar a rămas pentru totdeauna slăbit. Belden nu s-a pocăit niciodată.

După ce liderii au avut parte de o primă oportunitate de a auzi și de a sprijini solia cerească, Ellen White a transmis solia direct membrilor bisericii. În viețile multora dintre ei a existat o renaștere.

Observați ce a spus Ellen White despre următoarea întâlnire a Conferinței Generale.

Întâlnirile sunt de cea mai bună calitate. Spiritul de la Minneapolis nu mai este prezent aici. Toate se întâmplă armonios. Participă numeroși delegați. Se adună mulți la întâlnirea noastră de la cinci dimineața. Întâlnirea este benefică. Toate mărturiile pe care le-am ascultat au avut un caracter elevat. Participanții spun că anul trecut a fost cel mai bun din viața lor; lumina Cuvântului lui Dumnezeu a fost limpede și distinctă – îndreptățirea prin credință; Hristos, neprihănirea noastră. Experiența a fost foarte interesantă. – *Solii alese*, cartea 1, p. 361

Numai că în viețile unor lideri importanți, care au părut să accepte mesajul neprihănirii prin credință, schimbarea a fost doar superficială. Ei nu au lăsat niciodată ca mesajul să le transforme cu adevărat viețile. Îndoiala și opoziția au rămas. Totuși, Dumnezeu a fost binevoitor cu poporul Său, cum a fost și cu Israelul

din vechime.

Neemia 9:17: N-au vrut să asculte și au dat uitării minunile pe care le făcuseși pentru ei. Și-au înțepenit grumazul și, în răzvrătirea lor, și-au pus o căpetenie ca să se întoarcă în robia lor. Dar Tu, Tu ești un Dumnezeu gata să ierți, îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate. Și nu i-ai părăsit.

Trebuie să cădem de acord asupra unui lucru: nu este vina lui Dumnezeu că venirea lui Isus a fost amânată. El așteaptă cu dragoste și bunătate ca poporul Său să fie pregătit.

Putem să mai rămânem pe pământ pentru încă mulți ani din cauza neascultării, cum au pățit și copiii lui Israel; însă de dragul lui Hristos, poporul Său nu trebuie să adauge păcat după păcat, acu-

zându-L pe Dumnezeu de consecința acțiunii propriului lor curs. – *Lucrarea de evanghelizare*, p. 696

Nu ar trebui să ne hotărâm să ascultăm de indicațiile lui Dumnezeu și, fără întârziere, să căutăm neprihănirea Domnului?

“Când Isus trăiește în inimile noastre și ne dă victorii asupra păcatului, Diavolul ne ispitește să credem că acum suntem puternici.”

SECȚIUNEA 3

Probabil că cea mai tristă parte a istoriei lui Waggoner și Jones este eșecul lor de a-I rămâne credincioși lui Isus până la sfârșitul vieții lor. Și nu este surprinzător că inamicii lor s-au folosit de apostazia lor pentru a submina adevărul soliei lor anterioare.

La începutul anilor 1900, Waggoner a trebuit să fie exclus pentru că și-a părăsit soția și s-a căsătorit cu secretara lui. Jones a trebuit să fie exclus din cauza înverșunării manifestate față de conducerea bisericii.

Cum s-au putut întâmpla acestea?

Mai întâi, trebuie să recunoaștem că și noi ne confruntăm cu același pericol.

1 Corinteni 10:12: Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă.

În al doilea rând, trebuie să recunoaștem că atunci când Isus trăiește în inimile noastre și ne dă victorii asupra păcatului, Diavolul ne ispitește să credem că acum suntem puternici. Ajungem să ne încredem în

noi înșine și ne rugăm tot mai puțin pentru a beneficia de puterea și ajutorul lui Dumnezeu.

Ezechiel 33:13: Când zic celui neprihănit că va trăi negreșit, dacă se încrede în neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, atunci toată neprihănirea lui se va uita și el va muri din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o.

În al treilea rând, nu trebuie să uităm niciodată că dușmanii noștri nu pot să facă la fel de mult pentru a ne amuți mesajul cât facem noi prin lipsa credincioșiei noastre. Rugăciunea noastră zilnică ar trebui să fie:

Psalmii 17:5: Pașii mei stau neclintiți pe cărările Tale și nu mi se clatină picioarele.

Chiar dacă ne întristează declinul lui Jones și Waggoner, nu suntem surprinși. Umanitatea este slabă. Când ne luăm privirea de la Isus, suntem lipsiți de harul lui Dumnezeu (Vezi Evrei 12:2,15).

Ellen White a văzut că Jones și Waggoner, la fel ca orice alt om, pot părăsi cărarea.

Este foarte posibil ca frații Jones și Waggoner să fie înfrânți de ispitele dușmanului; dar chiar dacă așa vor sta lucrurile, asta nu înseamnă că nu au avut o solie de la Dumnezeu, sau că lucrarea pe care

au făcut-o a fost în totalitate o greșală. Dacă așa se va întâmpla, câți vor lua această poziție și vor crede o amăgire fatală pentru că nu se află sub controlul Duhului lui Dumnezeu. – Manuscrise, vol. 3, p. 201

Dumnezeu Își dorește să ne folosească așa cum a lucrat și cu alții din trecut. Să învățăm de la Jones și Waggoner cât de fragili și slabi suntem și cât de mult avem nevoie de îndreptățirea lui Hristos. Noi înșine avem nevoie de mesajul pe care îl împărtășim altora.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Ce a făcut Pavel de s-au gândit galatenii la el ca la un dușman? Galateni 1:1-10; 4:16 _____

Și David l-ar fi putut privi pe Natan ca dușmanul lui. Ce a făcut însă în loc de aceasta? 2 Samuel 12:7-13 _____

Există în viața ta oameni pe care îi vezi ca dușmani, dar cărora s-ar putea să le pese de fapt foarte mult de tine? Cum va răspunde un înțelept la muștrări și indicații? Psalmii 141:5; Proverbele 15:5; 27:6; Evrei 12:5-11; Apocalipsa 3:19-21 _____

SECȚIUNEA 2

2. Rezumă cu propriile cuvinte solia trimisă de Dumnezeu bisericii la 1888. _____

3. Se spune că oamenii cu o vedere bună văd 20/20. În Vechiul Testament, profeții erau numiți „văzători” câteodată. Poate că aceste două idei te pot ajuta să-ți amintești referința din 2 Cronici 20:20. Cum ar fi putut acel verset să scutească biserica de multe necazuri în 1888? Ia în considerare și 2 Cronici 36:15,16. _____

SECȚIUNEA 3

4. Conform versetelor din Ezechiel 18:24; 33:13, ce pericol ne așteaptă după ce devenim creștini victorioși? _____

5. Jones și Waggoner au fost învinși de dușman. Ce nu ne spune asta despre solia pe care Dumnezeu le-a dat-o în 1888? _____

6. Citește istoria lui Ioas în 2 Cronici 24. Compară experiența lui cu cea a lui Jones și Waggoner. Ce asemănări observi? _____

Capitole de credință

Însetat după Dumnezeu

Scrisorile și apelurile telefonice primite în fiecare zi de **Radioul Adventist Mondial** ne vorbesc despre minunata lucrare făcută prin intermediul radioului pentru a schimba mii de vieți. Mai jos, producătorul Gemechis Jafe își împărtășește bucuria de a fi martorul rezultatelor lucrării **AWR** într-o zonă foarte îndepărtată din Etiopia.

„Vreau să împărtășesc cu voi un apel telefonic special pe care l-am primit recent. M-a sunat liderul unui district din zona Ambo pentru a împărtăși câteva vești încântătoare. El m-a informat că într-un loc numit Meta Robi erau două grupuri de oameni pregătiți să primească botezul; într-un loc erau unsprezece oameni, iar în alt loc, două persoane. Mi-a adus la cunoștință că cei mai mulți dintre aceștia au ajuns la credință prin intermediul **AWR** și m-a invitat să mă alătur lor la botez.

Fiind încântat de a fi martor la acest serviciu, m-am hotărât să particip din toată inima. Am luat un autobuz până în locul unde trebuia să mă întâlnesc cu un grup de oameni care călătoreau până la locația unde avea să se desfășoare botezul. După ce am coborât din autobuz, mi s-a spus că distanța rămasă trebuie să o parcurgem pe jos. Cum nu aveam nicio idee ce înseamnă distanța rămasă, am luat-o la pas cu aceeași încântare care mă dusesese până acolo.

Nu exista nicio șosea și nimeni nu se gândea la vreun mijloc de transport modern. Nu puteau fi folosiți nici măcar caii, care, de obicei, sunt mijlocul de transport pe care îl folosesc oamenii acolo unde vehiculele nu pot merge. Am mers mai mult de trei ore și jumătate. În timp ce coboram un deal, am observat că peisajul, deși spectaculos, nu părea să fie un loc ospitalier unde oamenii să poată trăi. Nu exista niciun drum, niciun mijloc modern de comunicație, niciun semn de dotări moderne. Locul era retras și complet izolat.

Oricum, în ciuda acestor lucruri, Domnul a folosit **AWR** pentru a transmite cuvântul speranței acolo unde, altfel, nimeni nu ar fi putut ajunge la oamenii dintr-un loc atât de izolat.

Am ajuns la destinație și, după o scurtă odihnă, ne-am adunat pentru oficierea serviciului într-un cort închiriat. Cortul fusese pregătit chiar de către candidații pentru botez, deoarece nu era nicio biserică în vecinătate. În cort nu se găseau scaune și toată lumea

stătea confortabil pe iarba verde. Oamenii ascultau cu multă atenție Cuvântul lui Dumnezeu și oricine putea să-și dea seama cât de însetați erau după Cuvânt.

A doua zi, a avut loc un serviciu de botez de neuitat. Oamenii care urmau să se boteze au coborât spre râu cântând. Mulți oameni au ieșit din case și i-au urmat. Aceștia erau cu adevărat uimiți de ceremonie. Cei care știau despre creștinism aveau puține cunoștințe despre ce reprezintă acesta și nimeni dintre ei nu auzise despre botezul prin scufundare, așa că urmăreau ce se întâmpla cu o atenție deosebită.”

În timp ce Jafe vorbea cu membrii proaspăt botezați, a aflat că mulți dintre ei se închinaseră la idoli și nu au știut nimic de Dumnezeu până când nu au auzit vorbindu-se despre El la radio. Câțiva dintre noii membri mai participaseră însă și la serviciile altei biserici protestante.

Într-un anumit caz, un tânăr care ascultase **AWR** a căpătat o broșură în care se vorbea despre Sabat. După ce a citit-o, a vrut ca și tatăl lui să primească adevărul, așa că a pus broșura în Biblia tatălui lui. Atunci când acesta a citit-o, s-a supărat și a fost confuz.

Odată cu trecerea timpului, tatăl lui a continuat să exploreze adevărul despre Sabat, până într-o zi când a ascultat un fragment despre acest subiect la un program **AWR**. Fiul său luase mai dinainte decizia de a se face adventist; acum însă, tatăl a cerut tuturor membrilor familiei să se adune și să discute adevărul proaspăt primit.

După ce a prezentat subiectul, tatăl a anunțat că a primit această nouă lumină, și anume că sâmbăta este adevărata zi de închinare. Astăzi, întreaga familie este adventistă de ziua a șaptea.

Jafe a tras concluzia că „așa izolați cum sunt, Evanghelia nu ar fi putut ajunge prin niciun alt mijloc la acest grup de oameni decât prin intermediul **AWR**”.

Conexiune istorică

Spiritul unui creștin (II)

Dacă consideri că fratele tău te-a rănit, du-te la el cu bunătate și dragoste și poți astfel ajunge la înțelegere și împăcare. Când ne confruntăm cu un păcătos, trebuie să fim mereu conștienți că avem de-a face cu Hristos în persoana sfinților Lui.

Du-te la fratele tău despre care crezi că greșește și vorbește-i cu dragoste în particular; dacă reușești să rezolvi problema, l-ai câștigat pe fratele tău fără să-i expui slăbiciunile morale, iar înțelegerea dintre voi a acoperit o mulțime de păcate de privirile altora. Nu este nevoie ca alții să știe despre dificultățile voastre și, astfel, să fie vigilenți și să urmărească cu neîncredere tot ce poate face cel despre care consideri că păcătuiește și să-i judece motivele dintr-o perspectivă greșită.

„Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât

“Dacă ideile noastre sunt superioare față de ale altora, acest lucru se va arăta fără să depunem vreun efort special.”

pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți, care n-au nevoie de pocăință.” Dacă păcătosul se pocăiește datorită bunătății și mustrării tale iubitoare, a fost îndeplinită o lucrare pentru eternitate. Este mare nevoie să ducem la bun sfârșit indicațiile lui Hristos, acționând conform cuvântului Stăpânului nostru. Asta înseamnă să trăiești legea lui Dumnezeu.

Comportându-ne astfel cu frații noștri, putem lăsa o impresie asupra altora care nu li se va șterge niciodată din minte. Poate că nu ne putem aminti toate actele de bunătate pe care le-am făcut. Ele pot să dispară din memoria noastră, dar eternitatea va scoate

la iveală, în toată strălucirea lor, fiecare acțiune făcută pentru salvarea unui suflet, fiecare cuvânt adresat pentru a-i mângâia pe copiii lui Dumnezeu. Aceste fapte făcute de dragul lui Hristos vor face parte din bucuria noastră pentru veșnicie. Atunci când urmăm față de frații noștri un traseu care nu implică bunătate și amabilitate, urmăm un traseu necreștin. Trebuie să dăm dovadă de amabilitate acasă, la biserică și în interacțiunile noastre cu toți oamenii. Dar în special trebuie să dăm dovadă de înțelegere și respect față de cei care își dau viața pentru cauza lui Dumnezeu. Trebuie să exercităm acea dragoste prețioasă care suferă îndelung și este blândă, nu invidiază și nu se laudă, nu se îngâmă și nu manifestă indecență, nu caută să-și satisfacă propriul interes, nu răspunde cu ușurință la provocări și nu gândește niciun rău.

Dumnezeu vrea ca slujitorii lui să manifeste cea mai bună variantă a lor atât acasă, cât și în societate; iar acolo unde Isus domnește în inimă, acolo va fi și dragostea scumpă, și noi vom fi blânzi și sinceri unul cu altul. Este nevoie de o veghere specială pentru a păstra iubirea vie și inimile sensibile față de binele care există în inimile altora. Dacă nu veghem asupra acestui lucru, Satana ne va infecta sufletul cu gelozie; ne va pune ochelarii lui la ochi, ajungând să vedem acțiunile fraților noștri într-o lumină distorsionată. În loc să ne privim critic frații, ar trebui să ne întoarcem privirea asupra noastră și să fim gata să descoperim trăsăturile neplăcute ale propriului caracter. Pe măsură ce avem o înțelegere reală a propriilor greșeli și eșecuri, greșelile altora vor deveni ne semnificative.

Satana este acuzatorul fraților. El stă cu ochii după fiecare greșală, indiferent cât de mică, astfel încât să aibă ceva ca să formuleze o acuzație. Stați departe de Satana! Este adevărat că nu trebuie să

dăm nicio ocazie pentru critici. O izbucnire iritată de moment, un singur răspuns arțăgos, lipsa politeții și amabilității unui creștin manifestată în chestiuni minore poate avea ca rezultat pierderea prietenilor și a influenței.

Dumnezeu vrea să manifeste cea mai bună variantă a ta indiferent de circumstanțe, în prezența celor care îți sunt inferiori, precum și de față cu cei care îți sunt egali sau superiori. Trebuie să fim urmașii lui Hristos tot timpul, căutând onoarea Lui, căutând să-L reprezentăm corect în orice fel, astfel încât să fim o lumină în lume, aducându-I laude Celui care ne-a chemat din întuneric pentru a ne bucura de lumina Lui minunată. Nu trebuie să ne înălțăm propriile opinii mai presus de ale altora. Dacă ideile noastre sunt superioare față de ale altora, acest lucru se va arăta fără să depunem vreun efort special. Oamenii cu discernământ își vor da seama și vor aprecia asta, și vom primi creditul la care avem dreptul. Dumnezeu ne

invită să venim la El pentru înțelepciune, astfel încât să poată fi revărsată influența rapidă a Duhului Sfânt și asupra altora, nu influența opiniilor noastre înalte.

Trebuie să venim la Dumnezeu ca să primim harul Lui, pentru a-L preamări și onora, nu ca să ne lăudăm pe noi, ci ca să fim capabili să împărtășim cu cei din jur imbolduri noi și nobile. Dumnezeu ține cont de tot ce facem și spunem atunci când căutăm să educăm oamenii să-și înalțe inimile spre El, cu recunoștință și laude. Renunță la sine și lasă-L pe Isus să apară ca fiind Singurul cu totul minunat. Trebuie să căutăm să trăim doar pentru slava Lui, nu ca să ne laude oamenii. Trebuie să căutăm să facem lucrarea lui Dumnezeu cu toată smerenia, cu blândețea și umilința inimii, să lucrăm cum a lucrat și Hristos, iar îngerii vor veghea asupra noastră și vor purta veștile credințioșiei noastre față de Dumnezeu și oameni, până la curțile luminii. – *The Review and Herald*, 7 noiembrie 1912

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce trebuie să faci dacă cineva te-a rănit? _____
 2. Ce se întâmplă când știm (sau bănuim) că cineva are o problemă anume? _____
- De ce este mai bine, dacă este posibil, să nu cunoaștem greșelile (reale sau imaginate) ale altor oameni? _____
3. Ce înseamnă să trăiești Legea lui Dumnezeu? _____
 4. Este posibil să nu ne amintim actele de bunătate pe care le facem. Ce se va întâmpla însă mai târziu? _____
 5. Față de cine trebuie să dăm dovadă de amabilitate? _____
Cine este îndreptățit să primească înțelegere și respect? _____
 6. Ce trebuie să facem în loc să ne criticăm frații? _____
 7. De ce vrea Dumnezeu să fim în cea mai bună formă tot timpul? _____
 8. Cum ar trebui să ne prezentăm ideile dacă sunt superioare față de ale altora? Vezi Proverbele 27:2. _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Leneșii

Dumnezeu a proiectat mecanisme de susținere a vieții pentru toate creaturile Sale – chiar și pentru leneș, mamiferul care se mișcă cel mai încet dintre toate. Creatorul le-a dat tuturor acestor leneși, locuitori ai copacilor, abilitatea **deloc întâmplătoare** de a trăi cu succes până la treizeci de ani în timp ce atârnă cu capul în jos, agățați de crengile copacilor din pădurea tropicală a Americii Centrale și de Sud.

Leneșii abordează copacii „cu câte o mână pe rând”, mișcându-se printre crengi în timp ce își caută hrana favorită. Toți leneșii au trei degete cu gheare lungi la capătul membrelor din spate. Leneșii se împart în două familii, în funcție de numărul degetelor, două sau trei, de la fiecare membru din față. Cei care aparțin de familia celor cu două degete sunt cu un pic mai mari decât ceilalți. Ei nu au coadă și nici păr mai lung și se deplasează doar un pic mai repede decât leneșii cu trei degete, care în schimb au o coadă scurtă.

Și pot să-și trăiască viața cu capul în jos. Asta include să mănânce, să doarmă, să se împerecheze, să fete pui și chiar să moară – toate acestea în timp ce atârnă cu capul în jos. Iar designul lor **deloc întâmplător** pentru o viață cu susul în jos include până și direcția în care le crește părul, în sens opus față de al celorlalte mamifere. Părul de pe abdomen crește către spate, protejându-i de intemperii. Astfel, ploaia alunecă cu succes.

Leneșii însă au primit un dispozitiv unic de protecție din partea Creatorului. Aceste animale care atârnă cu capul în jos se camuflează. **Deloc întâmplător**, în părul translucid al leneșilor și-au făcut casă alge verzi. Iar acestea, în amestec cu gri-maroniul blănii leneșilor, care de-abia se mișcă pe tot parcursul zilei, îi face imposibil de localizat pentru prădători. Astfel, ei pot lua aspectul unei bile gri-verzui, care arată ca o parte dintr-un copac.

Leneșii au un metabolism foarte încet. Poate dura chiar și o lună ca sistemul lor digestiv să proceseze frunzele și celelalte materii vegetale pe care le mănâncă

© Brian Grawick; License—<http://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>

că. Creatorul lor le-a proiectat să facă o călătorie lentă, dar **deloc întâmplătoare**, în jos pe pământ, în partea de jos a copacului, pentru a urina și defeca. Un motiv pentru care Creatorul s-a asigurat că nu este necesar să facă această călătorie prea des este datorită faptului că sunt atât de vulnerabili pentru prădători. În afară de protecția de moment a tăierii atacatorului cu o gheară fio-

roasă, singura lor apărare este să stea ascunși. Așadar, pe cât de repede posibil, leneșul se cațără din nou în copac, ajutându-se de ghearele lungi și curbate pentru a se agăța de crengi, în timp ce își reia procesul de căutare a hranei preferate.

Mișcările lente ale leneșului sunt o binecuvântare pentru alte creaturi, de la gândaci la molii, care își fac casă în părul acestuia. De exemplu, ciclul vieții moliei leneșului este în întregime dependent de leneș. Aceasta locuiește în părul lui și se hrănește cu alge. Apoi, când leneșul își face călătoria ocazională jos pe pământ, molia leneșului își depozitează ouăle în fecalele pe care le lasă acesta în urmă. După ce oul moliei eclozează și devine pupă, aceasta își va lua zborul pentru a găsi un alt leneș ca să-și facă casă.

Nimic nu motivează un leneș să se grăbească, ținând cont că dieta lor le dă puțină energie. Așadar, Dumnezeu a programat mișcările lente ale leneșului păros să-i fie în sine protecție. Este planul Lui pentru aceste animale.

Noi, oamenii, avem dreptul să alegem planul Creatorului și Mântuitorului nostru. Acesta include pace interioară acum și protecție din afara acestei lumi.

CONTRA CURENTULUI

9 decembrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

Înainte de TOATE

Text de memorat | Psalmii 5:3

Doamne, auzi-mi glasul dimineața!
Dimineața eu îmi îndrept rugăciunea
spre Tine și aștept.

SECȚIUNEA 1

În obiceiurile Lui devoționale, Isus a urmat un model concret. El studia Biblia la o oră anume – dimineața devreme. Primul lucru pe care îl făcea după ce Se trezea era să petreacă timp cu Tatăl Său. Pentru aceasta, se ducea într-un loc unde era singur.

Marcu 1:35: A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo.

Isus Și-a construit acest obicei când era tânăr.

El S-a dedicat cu sârguință studiului Scripturilor, deoarece știa că ele sunt pline de învățături de neprețuit. Își îndeplinea cu credincioșie îndatoririle casnice, iar dimineața devreme, în loc să Și-o petreacă în pat, Se retrăgea

adesea într-un loc izolat, studiind Scripturile și rugându-Se Tatălui Său ceresc. – *Lift Him Up*, p. 166

Isus nu Și-a folosit timpul dedicat studiului ca o scuză pentru a nu ajuta pe lângă casă sau ca să întârzie la lucrul Său. El Se dedica acestei activități foarte devreme, astfel încât să poată ajuta la treburile de dimineață. David a profetizat că Isus Își va cultiva acest obicei.

Psalmii 5:3: Doamne, auzi-mi glasul dimineața! Dimineața eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine și aștept.

“Prima respirație a zilei trebuie să fie dedicată prezenței lui Isus.”

— *Semnele timpului*,
8 februarie 1892

DIN CUPRINS:

A-49

Înainte de toate
Iubind un terorist
Putere din cer
Nu din întâmplare: Gâștele canadiene

Isus Și-a modelat obiceiul de a studia după rutina poporului Israel în timpul rătăcirii prin pustiu.

1 Corinteni 10:11: Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

Ce ai fi văzut dacă ai fi vizitat tabăra israelită într-o dimineață obișnuită din timpul săptămânii? Dimineața devreme, ai fi văzut familiile israelite în fața cortului, îngenunchind la pământ și adunând mana proaspătă. Cum aceasta nu era întotdeauna mâncată pur și simplu crudă, în curând ai fi văzut sute de mii de fuioare de fum ridicându-se peste tot în tabără, în timp ce mana era gătită prin coacere sau fierbere pentru micul dejun.

Noi ne amintim de mana zilnică de fiecare dată când rostim aceste cuvinte din rugăciunea Domnului: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi.” În această cerere sunt cuprinse mai multe informații. De exemplu, ne sugerează că ar trebui să ne rugăm dimineața înainte de micul dejun. În timp ce cererea include pâinea noastră zilnică, se referă, de

asemenea, la hrana spirituală din fiecare zi. Aceasta trebuie adunată dimineața devreme înainte să se evaporeze repede din cauza căldurii activităților de peste zi.

Numeroasele lecții pe care le aflăm de la mană erau atât de importante, încât chiar și după ce s-a încheiat perioada de rătăcire prin pustiu, israeliții trebuiau să-și amintească de mana zilnică în fiecare an de ziua ispășirii.

Exodul 16:33: Și Moise a zis lui Aaron: „Ia un vas, pune în el un omer plin cu mană și așază-l înaintea Domnului, ca să fie păstrat pentru urmașii voștri.”

O dată pe an, de ziua ispășirii, marele-preot intra în Locul Preasfânt. În chivotul legământului era depozitat un vas de aur care conținea o provizie de mană pentru o zi, alături de Cele Zece Porunci și toiagul înmugurit al lui Aaron (Vezi Evrei 9:4).

Ar fi bine să păstrăm proaspete în minte numeroasele lecții pe care Dumnezeu ni le-a dat folosindu-Se de mană.

SECȚIUNEA 2

Lucrul la care ne gândim prima dată dimineața ne poate spune ce este cel mai important pentru noi în viață. Ne poate spune cine sau ce este cu adevărat dumnezeul nostru. Dumnezeu este singurul motiv pentru care ne putem trezi dimineața. Iar El trebuie să fie primul nostru gând, din moment ce ni s-a poruncit:

Exodul 20:3: Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.

Isus ne-a sfătuit cum ar trebui să ne planificăm ziua.

Matei 6:33: Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Să cauți ceva „mai întâi” înseamnă să faci din acel lucru prioritatea principală. Iar când vine vorba de planificare, ne îngrijim prima dată de lucrurile care sunt cu adevărat prioritatea noastră principală. Așadar, are sens ca primul lucru pe care îl facem zilnic să fie căutarea Împărăției lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.

În fiecare dimineață simțeam că prima noastră lucrare era să ne asigurăm că ducem o viață dreaptă înaintea lui Dumnezeu. – Mărturii pentru comunitate, vol. 1, p. 55

Erau înălțate rugăciuni sincere, Biblia era studiată cu atenție, iar păcatele erau mărturisite în amănunt. Aceasta este și cea mai mare nevoie a noastră.

Primul lucru pe care trebuie să-l facă cei care au cunoștință despre adevăr este să deschidă Biblia cu scopul hotărât de a se conforma cerințelor Cuvântului lui Dumnezeu, instituindu-și credința pe „Stă scris”. – The Review and Herald, 25 martie 1902

Ce anume îi făcea pe israeliți să se trezească dimineața devreme pentru a culege mană? Foamea. Iar Dumnezeu vrea să ne dea apetit spiritual, astfel încât să ne trezim în fiecare dimineață înfomețați după hrană spirituală.

Matei 5:6: Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!

Dumnezeu ne dă foamea fizică, astfel ca noi să fim satisfăcuți de mesele bune pe care El ni le oferă. Un mic dejun sănătos este baza unei zile pline de succes, oferind energia necesară ca să îndeplinim lucrări folositoare. Iar exercițiul fizic de care beneficiem în timp ce lucrăm ne ajută să ne păstrăm puternici.

La fel stau lucrurile și în viața noastră spirituală. Rugăciunile de dimineață ne dau energie spirituală pentru zi. Pe măsură ce căutăm să facem ce putem mai bine în diversele activități zilnice, inimile noastre se înalță spre Dumnezeu prin rugăciune.

Atunci când avem ocazia să împărtășim un gând câștigat în urma studiului Bibliei dimineața, nu doar cealaltă persoană este binecuvântată, dar și memoria noastră este trezită în timp ce-l împărtășim. Să ne trezim memoria în acest fel este ceva ce ar trebui să facem desori. Ne ajută să fim atenți la ceea ce spune Dumnezeu.

2 Petru 3:1-2: Caut să vă trezesc mintea sănătoasă prin înștiințări, ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proroci și de porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri.

Astfel, creștinii înțelepți din întreaga lume au învățat să-L imite atât pe Isus, cât și pe David, psalmistul. Ei au învățat să se trezească suficient de devreme pentru a beneficia de un timp liniștit, personal cu Dumnezeu, prin rugăciune și studiul Bibliei. Ei sunt înfomețați după neprihănire și caută asta în primul rând.

Doar cei care caută mai întâi neprihănirea lui Dumnezeu vor primi și celelalte lucruri pe deasupra. Și doar cei înfomețați vor fi saturați.

SECȚIUNEA 3

Dumnezeu vrea ca timpul pe care îl dedicăm rugăciunii și studiului Bibliei să fie important și să ne schimbe viețile. Ai observat însă că acest timp nu ne schimbă întotdeauna viața? Care ar putea să fie problema?

Mai întâi, dacă studiul Bibliei și rugăciunea sunt doar un ritual mecanic, nu o să ne aducă niciun beneficiu.

Cititul Bibliei de la un capăt la altul sau explicarea fiecărui verset în parte nu o să ne aducă niciun beneficiu... decât dacă încorporăm adevărurile Bibliei în experiența noastră individuală. – Divina vindecare, p. 514

În al doilea rând, Cuvântul lui Dumnezeu nu ne va schimba dacă îl vom citi ca pe o carte de povești sau ca pe un document istoric. Trebuie să ne dorim în întregime să ne supunem sfaturilor din Biblie. Înainte să-i deschidem paginile, trebuie să ne rugăm astfel: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42). La fel ca Pavel pe drumul spre Damasc, în timp ce citim cu venerație Biblia, trebuie să-L întrebăm pe Dumnezeu: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele apostolilor 9:6)

Trebuie să ne supunem înțelegerea, voința și sentimentele conducerii Cuvântului lui Dumnezeu. – Divina vindecare, p. 514

În al treilea rând, atunci când ne apropiem de Biblie, trebuie să ne predăm păcatele și să ne supunem viețile în totalitate pentru a fi conduse de Dumnezeu. De exemplu, poate că simțim că cineva ne-a rănit și ne place să întreținem supărarea, gândindu-ne că o pedepsim, cumva, pe acea persoană. Nu vrem cu adevărat să renunțăm la supărarea aceasta, deoarece considerăm că persoana nu a fost pedepsită

destul. Însă până când nu ne supunem voința lui Isus, având credința că El va face toate lucrurile corecte în felul Lui și când consideră El că trebuie făcute, nu-L vom auzi pe Dumnezeu vorbindu-ne prin Biblie, iar Dumnezeu nu ne va asculta rugăciunile.

Psalzii 66:18: Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi

ascultat Domnul.

În al patrulea rând, dacă ne dedicăm timpul activităților adictive și care ne dau o încântare artificială, cum ar fi jocurile video, literatura de ficțiune și filmele, acestea ne absorb atenția și ne reduc foamea

“Leneșul dorește mult, și totuși, n-are nimic, dar cei harnici se satură.”

— Proverbele 13:4

după lucruri spirituale. Prin urmare, Pavel ne avertizează să nu fim

2 Timotei 3:4: Iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.

În al cincilea rând, păzește-te de lene. Amintește-ți că pentru a căpăta înțelepciune din Biblie, trebuie să lucrezi din greu, ca un miner care sapă după metale prețioase.

Proverbele 2:4-5: Dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu.

Căutarea sârguincioasă ne întărește în sine capacitatea mintală, iar supunerea noastră față de instrucțiunile ei ne îmbunătățește chiar și sănătatea fizică.

Marele mijloc prin care ne transformăm caracterul implică să primim, să credem și să ne supunem. Acesta este marele stimulent, forța care ne obligă, care ne însuflețește puterile fizice, mintale și

spirituale și ne direcționează viața pe căile corecte. – *Divina vindecare*, p. 458

Iată patru recomandări pentru cine vrea să petreacă dimineața un timp de calitate cu Dumnezeu:

1. Găsește un loc personal liniștit pentru a te ruga și a citi. Trebuie să fii capabil să te exprimi în fața lui Dumnezeu fără să simți rușine și fără să fii observat.

2. Începe cu o carte din Biblie pe care o înțelegi parțial, cum ar fi Iacov sau 1 Ioan.

3. Ia notițe în timp ce studiezi.

4. Fă-ți timp. Cinci minute nu o să rezolve mare lucru. Cei mai mulți oameni descoperă că au nevoie de jumătate de oră sau de o oră.

Experimentează și vezi cum ți se schimbă viața atunci când Îl pui pe Dumnezeu pe primul loc în viața ta.

Psalmii 34:8: Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Gândește-te la sintagma „mai întâi”. Enumeră câteva moduri diferite care să te facă să cauți mai întâi neprihănirea lui Dumnezeu. _____

SECȚIUNEA 2

2. În Matei 5:6 stă scris că cei care sunt înfometați după neprihănire vor fi săturați. Dar dacă nu ești înfometat după neprihănire? Dacă nu vrei să fii cu adevărat ca Isus? Dumnezeu știe că nu poate crea dorința în noi înșine, prin urmare Se folosește de câteva mijloace ca să ne facă foame.

Cum a procedat cu Nero? Vezi cartea *Faptele apostolilor*, pp. 494-496 _____

Prin care altă modalitate o face? Psalmii 107:10-16 _____

Îndată ce suntem măcar puțin înfometați, cum putem face această foame să crească? *Cugetări de pe Muntele Feriștilor*, p. 19 _____

SECȚIUNEA 3

3. În această secțiune sunt subliniate cinci lucruri care ne împiedică să avem un timp dedicat studiului și rugăciunii care să ne dea tărie și să ne schimbe viețile. Care dintre acestea ți se aplică cel mai mult? _____

Ce ai putea face pentru a te îmbunătăți în aceste domenii? _____

Studiu suplimentar: *Cugetări de pe Muntele Feriștilor*, pp. 18-21; *Tragedia veacurilor*, p. 94

Capitole de credință

Jubind un terorist

Era sigur că planul lui va funcționa. Câteva batoane de dinamită plasate chibzuit vor arunca în aer clădirea, făcând-o bucăți. Un baton sub fereastra din spate, un altul sub streșina din partea sudică, încă unul în partea laterală a ușii din față. Va fi de-ajuns. Și dacă nu, rămânea valabilă întotdeauna varianta folosirii aruncătorului de grenade.

„Magnum” Benavides își analiza cu atenție ultima misiune de demolare. Fiind terorist profesionist, primea multe solicitări. La urma urmelor, în timpul acelor ani în America Centrală, se găseau oameni care câștigau mulți bani lucrând pentru organizații clandestine – câteodată pentru guvern, câteodată împotriva acestuia. Studioul de radio pe care se pregătea acum să-l arunce în aer era un studio de propagandă pentru guvern.

Însă nu a fost să fie. Magnum era cunoscut ca fiind un terorist care lucra cu „contract”. Poliția îl avea trecut pe lista celor mai căutați oameni. Era urmărit și, chiar când era gata să-și ducă la capăt misiunea, a fost arestat de poliție.

La sediul poliției, a fost identificat ca fiind autorul a numeroase acte de violență. Urma să stea la închisoare mulți ani, poate chiar pentru restul vieții.

În timp ce stătea în celula lui cu capul în mâini, a simțit că viața i-a ajuns la capăt. Habar n-avea ce îi pregătise Dumnezeu.

Săptămânile s-au transformat în luni îngrozitoare, iar Magnum ura totul. Ura viața, ura oamenii și Îl ura

pe Dumnezeu. Ca dovadă, îi trata rău pe ceilalți prizonieri de fiecare dată când avea ocazia. S-a asigurat și că Dumnezeu știe ceea ce credea despre El, dând foc unei Biblii sub privirile colegilor de celulă.

Însă când s-a găsit în cel mai jos punct în care putea ajunge, Dumnezeu l-a căutat. Într-o zi, a auzit o emisiune radiofonică dintr-o celulă alăturată. Prezantatorul își invita ascultătorii să-și adreseze întrebările și comentariile postului **AWR**.

Dintr-un impuls, Magnum s-a hotărât să scrie ce crede el despre viață și despre Dumnezeu. Apoi, a început să asculte emisiunea ca să vadă dacă îi va fi menționată scrisoarea. Și a fost.

Prezantatorul nu doar că a citit fragmente din ea în timpul transmisiunii directe, ci i-a și încurajat pe ascultătorii de peste tot să-i scrie acestui bărbat din pușcărie, care avea o nevoie disperată de prieteni.

Magnum a fost copleșit cu sute de scrisori ce au sosit de la oameni cărora le păsa, spunând că se rugau pentru el și îndemnându-l să nu renunțe la speranță. Magnum, cu lacrimile brăzdându-i fața, s-a hotărât să înceapă o viață nouă.

După aceea a fost uimit să descopere că studioul pe care aproape că-l aruncase în aer îi era acum „cel mai bun prieten” – **AWR**, deoarece guvernul vânduse clădirea studioului de radio **AWR**.

Magnum a fost botezat ca adventist de ziua a șaptea și a ajuns lider al unui grup de studiu al Bibliei în capela închisorii. Acum, cea mai mare bucurie a lui era noua slujbă pe care i-o dăduse Dumnezeu: să aducă și alți prizonieri la picioarele crucii.

**În timp ce
stătea în
celulă cu capul
în mâini, a
simțit că viața
lui s-a încheiat.**

**Ajutați AWR
să vestească
Evangelia
într-o limbă
pe care el
o înțelege.**

Conexiune istorică

Putere din cer

Cel care cheamă Numele Domnului cu smerenie, cu rugăciuni aprinse, va primi puterea și harul de care are nevoie pentru a se lupta cu ispitele și ca să îndure necazurile. Venind la Dumnezeu, cel care se roagă trebuie să-L recunoască pe Hristos ca stăpân, precum și meritele Lui; iar când aceste condiții sunt împlinite, Dumnezeu Își dă cuvântul făgăduit, și cerul se deschide pentru strigătele sufletului smerit și pocăit.

Isus ne-a învățat că este esențial ca toți copiii Lui să se roage, deoarece sunt neajutorați, plini de păcate și dependenți și pentru că există un dușman malefic care caută continuu să ruineze viețile oamenilor. Satana și îngerii lui sunt mereu pe urma celor ce fac voia lui Dumnezeu, ispitindu-i să facă rău, astfel încât să fie nefericiți în această viață și să piardă, de asemenea, viața veșnică pe care Isus, murind, a câștigat-o pentru urmașii Lui. Satana caută întotdeauna să-i conducă pe oameni să facă ei înșiși rău, determinându-i și pe alții să cadă în capcana dușmanului, astfel încât să-și ruineze sufletele și să facă acele lucruri care nu-I sunt plăcute lui Hristos. Conducându-i în așa fel încât să cedeze ispitelor lui, Satana îi jefuiește de fericirea de aici și, în cele din urmă, de viața veșnică.

Este necesar să ne rugăm pentru a primi putere de sus, pentru a vedea și a rezista ispitelor dușmanului; însă Satana caută mereu să împiedice oamenii să se roage, umplându-le timpul cu afaceri sau plăceri sau conducându-i să facă așa niște nelegiuiri, încât își pierd dorința să se roage. Domnul Isus a făcut cerul accesibil tuturor celor care vin la El, invitându-i și pe copii, și pe tineri. El a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.” Isus vrea ca tinerii și copilașii să vină la El cu aceeași încredere cu care se duc la părinții lor. Așa cum un copil cere pâine de la mama sau tatăl lui atunci când îi este foame, la fel și Domnul vrea să-I ceri lucrurile de care ai nevoie. Dacă păcatele îți îngreunează amarnic inima, trebuie să vii în fața lui Dumnezeu și să spui: „De dragul lui Hristos, iartă-mi păcatele.” Fiecare rugăciune sinceră va fi auzită în cer și fiecare cerere onestă pentru har și putere va primi răspuns.

Isus cunoaște nevoile copiilor și le ascultă cu plăcere rugăciunile. Copiii trebuie să respingă lumea și tot ceea ce le-ar distra gândurile de la Dumnezeu. Lăsați-i să simtă că sunt singuri cu Dumnezeu, astfel încât să poată vorbi cu El. Cu o credință smerită, poți să-I ceri împlinirea făgăduințelor Lui, simțind că în ciuda faptului că nu ai nimic în tine prin care să pretinzi favoarea lui Dumnezeu, datorită meritelor și

“Roagă-L pe Dumnezeu să facă pentru tine acele lucruri pe care nu le poți face pentru tine. Spune-I lui Isus totul.”

neprihănirii lui Hristos, poți veni cu curaj la tronul harului pentru a găsi ajutor la vreme de nevoie. Nimic nu poate întări mai mult sufletul pentru a rezista ispitelor Satanei în marele conflict al vieții decât o face căutarea lui Dumnezeu, prezentându-ți cu smerenie sufletul complet neajutorat dinaintea Lui, așteptându-te ca El să fie ajutorul și apărătorul tău.

Apoi, copii, rugați-L pe Dumnezeu să facă pentru voi acele lucruri pe care voi nu le puteți face. Spuneți-I totul lui Isus. Deschideți-vă inimile și împărtășiți-I secretele, căci ochiul Său cercetează adâncul sufletului vostru și vă citește gândurile ca pe o carte deschisă. Atunci când cereți lucruri necesare pentru binele sufletului vostru, credeți că o să le primiți și o să le și aveți.

Acceptați-I darurile din toată inima; căci Isus a murit pentru ca voi să primiți lucrurile prețioase din cer ca fiind ale voastre și pentru ca, în cele din urmă, să găsiți o casă alături de îngerii cerești în Împărăția lui Dumnezeu. – *The Youth's Instructor*, 7 iulie 1982

Îmi doresc să fiți capabili să înțelegeți într-o oarecare măsură posibilitățile pe care le putem obține în viața noastră de creștini. Noi trebuie să facem aceleași lucruri ca Hristos, sau cuvintele inspirate nu vor fi prezente în traseul urmașului lui Hristos: „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El.”

Pentru a ajunge la această chemare înaltă a lui Dumnezeu în Isus Hristos, trebuie să vă începeți ziua cu Mântuitorul vostru. Dimineața, prima respirație a sufletului trebuie să fie dedicată prezenței lui Isus. El a spus: „Fără Mine, nu puteți face nimic.” Isus este Cel de care avem nevoie. Trebuie să avem mereu lumina Lui, viața Lui și Duhul Său. Avem nevoie de El în fiecare oră. Dimineața ar trebui să ne rugăm ca, pe măsură ce soarele luminează peisajul și umple lumea cu lumină, la fel și Soarele Neprihănirii trebuie să stră-

lucească în încăperile minții și ale inimii, făcându-ne o lumină în Domnul. Nu trebuie să petrecem niciun moment fără prezența Lui. Dușmanul știe când ne hotărâm să ne descurcăm fără Domnul și este gata să ne umple mințile cu sugestii rele, astfel încât să ne distrugem fermitatea; dar dorința Domnului este ca în fiecare moment să rămânem în El, și astfel să fim întregiți în El și acceptați în Cel Preaiubit. Dumnezeu plănuiește ca fiecare dintre noi să fim perfecți în El, astfel încât să prezentăm lumii perfecțiunea caracterului Său. El vrea să ne eliberăm de păcat, astfel încât să nu dezamăgim înțelepciunea cerească și să-L întristăm pe Răscumpărătorul nostru divin. El nu dorește ca noi să practicăm creștinismul, și totuși să nu ne folosim de acel har capabil să ne perfecționeze, astfel încât să fim găsiți cu lipsă în balanță, dar fără vină înaintea Lui, în dragoste și sfințenie...

Și cine este El? El este Cel care a făcut un sacrificiu infinit de dragul nostru, Cel care ne-a adus în fața ochilor izbăvirea eternă; trebuie să vedem în El tot ce este pentru noi, și cu mare bucurie să ne predăm inimile Lui, să-L iubim și să-L ascultăm! Putem să o facem acum? – *Semnele timpului*, 8 februarie 1892

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. De ce este esențial să te rogi? _____
2. De ce ne ispitește Satana să facem rău? Enumeră câteva motive. _____
3. De ce caută Satana să ne împiedice să ne rugăm? _____
Cum face asta? _____
4. Care este cel mai eficient mijloc de a întări sufletul pentru a rezista ispitei? _____
5. Ce trebuie să-l cerem lui Dumnezeu când ne rugăm? _____
Ce trebuie să facem după ce ne-am prezentat cerințele? _____
6. Cum trebuie să ne începem ziua? _____
7. Cât de mult timp ne putem descurca fără prezența lui Dumnezeu? _____
8. Ce anume ar face posibil să fie mai ușor pentru noi să-L iubim pe Isus și să-L ne supunem? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Gâștele canadiene

Având o costumație alb-negru, e imposibil să nu le identifiți pe cele mai mari dintre gâște, și anume gâștele canadiene. Aceste păsări, care la maturitate cântăresc până la nouă kilograme, au pete albe distinctive pe obraz, ce scot în evidență coloritul negru al capului, cununii, ciocului, gâtului lung, picioarelor și labelor cu membrană.

Gâștele canadiene își duc viața în zbor, bălăcindu-se în zone mocirloase sau deplasându-se legănat spre cuibul pe care și l-au construit lângă pista unui aeroport. Ele se adaptează cu ușurință la prezența umană, însă avioanele nu se adaptează la ele. Poate că îți amintești de ciocnirea dintre o astfel de gâscă și un avion deasupra orașului New York, când mâna lui Dumnezeu l-a ghidat pe abilul pilot să aterizeze cu avionul pe fluviul Hudson, din fericire, fără pierderi umane.

Gâștele canadiene se reproduc la începutul anului, mai devreme decât majoritatea păsărilor, iar momentul nu este **deloc întâmplător**, deoarece puii eclozează în mod convenabil când hrana lor pe bază de plante, compusă din vegetație acvatică, ierburi, rădăcini și lăstari, de abia apare. Imediat după împerechere, tatăl își asumă fișa postului de protector al singurei perechi de pe parcursul vieții și al puilor pe care o să-i aibă. Între timp, mama gâscă trebuie să se ocupe de îndatorirea ei serioasă de depunere a ouălor, ținând cont că trebuie să construiască un cuib, să depună de la cinci la șapte ouă și să le clocească până când puișorii eclozează o lună mai târziu.

Când bobocii eclozează, sunt conduși de unul dintre părinți la cel mai apropiat ochi de apă, în timp ce celălalt încheie coloana în „marș”. Gâștele canadiene se numără printre păsările de apă care sunt cel mai orientate spre familie și ambii părinți sâsâie agresiv în fața pericolului.

Până să împlinescă două săptămâni, bobocii arată ca niște păsări gri pufoase, sunt neîndemânaticе și mănâncă aproape continuu pentru a lua în greutate, ca să-și dezvolte penajul și pentru a căpăta forța necesară ca să facă față primei lor migrații către zonele sudice. În timpul verii, gâștele adulte năpârlesc, înlocuindu-și astfel penele ponosite de zbor. Timpul pentru năpârlire nu este **deloc întâmplător**. Până în a noua săptămână

de viață a bobocilor, exact când aceștia și-au dezvoltat primul set de pene de zbor, ce îi face să arate exact ca părinții lor, cresc înapoi și penele părinților.

Acum, familia este gata să-și înceapă zborul în formă de V, parcurgând 1.000 de kilometri într-o zi. În timpul migrării, ele se vor poziționa astfel încât curenții de aer să le fie cât mai avantajoși. Păsările din frunte își ocupă locul prin rotație, iar țipătul lor anunță schimbarea anotimpurilor.

Puțini oameni știu ce sistem dezvoltat de comunicare au aceste păsări. Cercetătorii au descoperit că, pentru a comunica între ele, gâștele canadiene folosesc treisprezece sunete diferite. Pentru ele, comunicarea începe când bobocii de gâscă se află încă în ouă – poate în timpul acelor ultime zile, când bobocul trebuie să-și scobească traseul afară cu ajutorul dintelului de ou, pe care, **deloc întâmplător**, Creatorul l-a poziționat în capătul ciocului. Cine știe? Poate că-și exprimă încântarea că în curând vor fi capabili să iasă liberi afară, și nici prin vis nu le trece că în chiar acea primă zi din viața lor, părinții o să-i ducă la înot!

Îi așteaptă atât de multe aventuri în zbor! Și pe noi ne așteaptă. Ne face bine să devenim încântați și să începem să vorbim despre surprizele minunate pe care Creatorul și Tatăl nostru ceresc ni le-a promis. El nu a uitat. Facem parte din gândurile Lui.

Articol folosit cu permisiunea autoarei, Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

16 decembrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

Pâine DIN CER

Text de memorat | Ioan 6:35

Isus le-a zis: „Eu sunt Pâinea vie-
ții. Cine vine la Mine nu va flămânzi
niciodată și cine crede în Mine nu va
înseta niciodată.”

SECȚIUNEA 1

Pâinea fost numită „ajutorul vieții”. Este atât de importantă, încât în Biblie este folosită pentru a ilustra adevăruri cruciale, fiind menționată în numeroase pasaje. De exemplu, făcând referire la o perioadă de foamete severă, psalmistul precizează că „toiagul pâinii” a fost frânt (traducerea în engleză a versetului de la Psalmii 105:16), de parcă poporul ar fi fost un om bătrân care se sprijinea cu putere pe rezerva acestui aliment de bază. Iar Isus ne-a spus să ne rugăm astfel: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi.”

Pâinea este soluția la foame. Ne oferă energie ca să trăim. Atunci când Isus a fost extrem de înfometat, Diavolul l-a ispitit să creeze în mod miraculos pâine.

Matei 4:3: Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.”

Drept răspuns, Isus a citat un verset despre pâine din Vechiul Testament.

Matei 4:4: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

Indiferent că Isus hrănea mii de oameni sau doar câțiva, pâinea era partea principală a mesei. Până și mana, pe care îngerii o trimiteau din cer, este numită „pâine”.

Psalmii 105:40: La cererea lor... i-a săturat cu pâine din cer.

“În ceremoniile și ritualurile evreiești, Dumnezeu ilustra adevăruri spiri-
tuale esențiale, valabile nu doar
pentru israeliți, ci și pentru noi.”

DIN CUPRINS:

A-50

Pâine din cer

Ajutând populația huichol

Valoarea Scripturilor

Nu din întâmplare:

Marlinul albastru

Pâinea este o ilustrație atât de importantă, încât Dumnezeu i-a învățat pe israeliți să pună pâine atât în Locul Sfânt, cât și în Locul Preasfânt. Pâinea din Locul Sfânt era numită pâinea pentru punerea înaintea și era așezată pe o masă de aur. Mana din Locul Preasfânt, o mostră a „pâinii din cer”, se găsea în interiorul chivotului legământului. Isus a explicat adevărul important pe care Dumnezeu îl ilustra prin mană:

Ioan 6:31-33: Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris:

„Le-a dat să mănânce pâine din cer.”

Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer, căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viață.”

Pâinea este un simbol pentru Isus. Grâul trebuie să fie făcut făină și copt în cuptor pentru a face pâine. Apoi, bucata de pâine trebuie să fie ruptă ca să o

mâncăm. Noi sfărâmăm pâinea cu dinții și o mestecăm. Toate acestea trebuie să ne slujească de amintire de zdrobirea, rănirea și cuptorul suferințelor îndurate de Isus pentru a ne da viață.

Atât mana personală, cât și pâinea publică de pus înaintea ne amintesc că hrana noastră zilnică este un dar de la Dumnezeu.

Pâinea pe care o mâncăm a fost cumpărată cu trupul Lui frânt. Apa pe care o bem a fost cumpărată cu sângele Lui vărsat. Nimeni, sfânt sau păcătos, nu-și mănâncă pâinea zilnică, ci este hrănit de trupul și sângele lui Hristos. Crucea de pe Golgota este imprimată pe fiecare bucată de pâine. – *Viața lui Isus*, p. 660

Te ajută acest adevăr minunat să vezi de ce trebuie să-I mulțumim cu sinceritate lui Dumnezeu înaintea să mâncăm?

SECȚIUNEA 2

Cuvântul evreiesc pentru pâinea de pus înaintea înseamnă „mâncarea prezenței”. Aceasta reprezenta un timp social petrecut cu Dumnezeu și cu alții, în care masa era luată cu Dumnezeu și familia Lui. De asemenea, cuvântul poate fi tradus și prin „mâncarea feței”. Asta înseamnă să mănânci față în față cu Dumnezeu.

Dumnezeu le-a dat indicații preoților să mănânce din pâinea de pus înaintea doar în sanctuar (Vezi Leviticul 24:9). Astfel, Dumnezeu i-a învățat pe israeliți că nu trebuie să-și negligeze închinarea publică din casa lui Dumnezeu, arătându-le că există binecuvântări spirituale pe care El le dă poporului Său doar în adunările sfinte.

Unii pot alege să meargă la plajă în loc să meargă la biserică, dar ratează astfel binecuvântarea de Sabat a pâinii puse înaintea. Alții pot face drumetii pe munte, considerând că asta le aduce o mai mare binecuvântare decât dacă ar merge la biserică; dar pâinea prezenței este disponibilă doar în sanctuar.

Leviticul 23:3: Șase zile să lucrați, dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfântă. Să nu faceți nicio lucrare în timpul ei: este Sabatul Domnului în toate locuințele voastre.

Pavel ne amintește:

Evrei 10:25: Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei.

Pâinea pentru punerea înaintea avea alte nume în evreiește. Mai era numită pâinea necurmată, ținând cont că avem nevoie continuu să ne hrănim cu ea, nu doar când și când. Cele douăsprezece bucăți ale pâinii de pus înaintea erau dispuse pe două rânduri, ea fiind numită și pâinea rândului. Cele două rânduri de pâine de pus înaintea erau așezate pe „masa prezenței” Domnului. Și acest lucru era semnificativ, fiind o mare onoare să stai în prezența Împăratului la masa Împăratului.

David l-a onorat astfel pe Mefiboșet, fiul prietenului său, Ionatan, care trebuia să mănânce întotdeauna la masa împăratului (Vezi 2 Samuel 9:10).

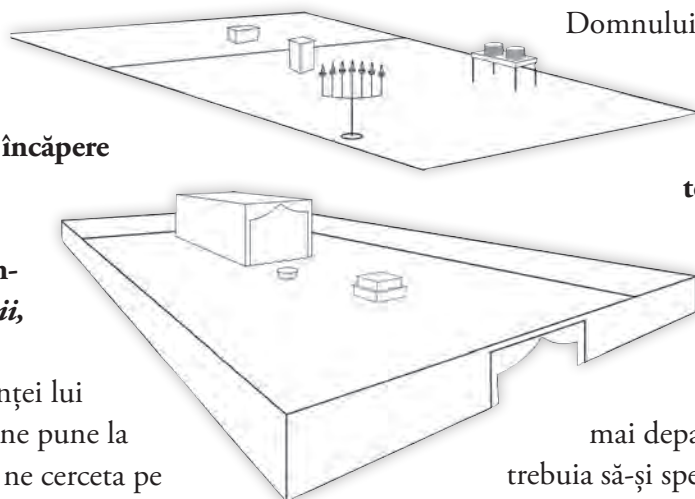
David s-a referit la aceasta în bine-cunoscutul Psalm 23: „Tu îmi întinzi masa.” În fiecare Sabat, Dumnezeu ne pregătește masa și ne invită să ne bucurăm de masa Lui festivă.

Mai mult, această masă de aur are și rol de oglindă.

Toate piesele de mobilier din această încăpere erau din aur curat și reflectau imaginea celui care intra înăuntru. – *Scrieri timpurii*, p. 251

Când stăm la masa prezenței lui Dumnezeu, suprafața de aur ne pune la dispoziție o oglindă pentru a ne cerceta pe noi înșine în lumina sfeșnicelor. Dumnezeu a plănuțit ca timpul în care pastorul împarte pâinea vieții pentru adunare să fie unul de reflecție și de cercetare a sinelui.

Iar într-un anume sens, această smerenie și cercetare de sine atentă trebuie să fie făcute înainte de cina

Domnului, în timpul serviciului de spălare a picioarelor.

1 Corinteni 11:28:
Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.

Acest adevăr este ilustrat

mai departe prin faptul că preotul trebuia să-și spele întotdeauna picioarele în ligheanul din curte, înainte să meargă la masa cu pâinea de pus înainte din Locul Sfânt. Vezi cum ceremoniile pe care Dumnezeu le-a dat copiilor lui Israel, asemenea ceremoniilor date creștinilor, au fost plănuite pentru a-i învăța adevăruri esențiale?

SECȚIUNEA 3

Stii că în Biblie sunt menționate rețete? Dumnezeu le-a spus israeliților exact cum să facă pâinea pentru punerea înainte. Iată mai jos rețeta din Biblia modernă:

Leviticul 24:5: Să iei floare de făină și să faci din ea douăsprezece turte; fiecare turtă să fie făcută din două zecimi de efă.

Iată aceeași rețetă tradusă în ediția englezească modernă:

Ia zece kilograme de făină și coace douăsprezece turte.

Poți să-ți faci o idee despre mărimea fiecărei turte. În Exodul 29 și Leviticul 2 sunt date indicații suplimentare. Turtele trebuiau să fie sărate și date cu ulei, apoi coapte fără drojdie.

Urmând aceste indicații, vinerea, leviții pregăteau cu atenție cele douăsprezece turte de pus înainte pentru fiecare Sabat (Vezi 1 Cronici 9:32). După aceea, în fiecare Sabat, preoții duceau turtele proaspete în Locul Sfânt și le puneau pe masa de aur, înlocuindu-le pe cele din săptămâna anterioară. Lor li se spusese:

Leviticul 24:6: Să le pui în două șiruri, câte șase în fiecare șir, pe masa de aur curat, înaintea Domnului.

Nimic nu era lăsat la întâmplare pentru închinarea la Dumnezeu. Și nici nu trebuiau să inoveze ca să nu pară de modă veche.

Prin ceremoniile și ritualurile evreiești, Dumnezeu ilustra adevăruri spirituale esențiale, valabile nu doar pentru israeliți, ci și pentru noi. Să ne gândim la câteva dintre aceste lecții importante.

În timpul celor patruzeci de ani petrecuți în pustiu, mana le reamintea israeliților despre importanța Sabatului. Dumnezeu i-a învățat să pregătească de vineri mana pe care aveau să o mănânce în Sabat.

Și pâinea de pus înainte îi învăța despre importanța Sabatului, arătând că Sabatul este un timp special, când pastorii lui Dumnezeu oferă solii proaspete (pâine) din Cuvântul lui Dumnezeu pentru a hrăni enoriașii.

De asemenea, indicațiile detaliate privind pâinea de pus înainte arată importanța pregătirii pentru a merge în locul public de închinare la Dumnezeu. Pastorul pregătește cu grijă predica în timpul săptămânii; instructorii pregătesc cu atenție lecția pentru Școala de Sabat și fiecare elev se pregătește studiind grijuliu lecția.

Un alt adevăr spiritual practic este ilustrat de sfaturile suplimentare privind pâinea de pus înainte:

Leviticul 24:7: Peste fiecare șir să pui tămâie curată.

Ce reprezintă aceasta?

Psalmii 141:2: Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta.

Studiul nostru biblic trebuie să fie mereu însoțit de rugăciune. Înainte să deschidem Biblia, trebuie să-I cerem smeriți lui Dumnezeu să ne fie Învățător. Apoi, în timp ce citim și medităm asupra unui verset din Scriptură, Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să înțelegem gândul pe care El l-a pus în acesta pentru noi.

Tămâia mirositoare a rugăciunii va urma în mod natural acestei modalități de studiu al Bibliei. Suntem dornici să pretindem pentru noi înșine făgăduințele bogate ale lui Dumnezeu, fiind hotărâți să luăm aminte la avertizările Lui și nerăbdători să-I cerem să ne ajute să ne supunem poruncilor Sale.

Isus ne-a făcut această făgăduință minunată:

Marcu 11:24: De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.

Dacă îndeplinim condițiile, putem fi încrezători că Isus Își va ține promisiunea.

Cerința noastră trebuie să fie în conformitate cu voința lui Dumnezeu; trebuie să cerem lucrurile pe care El le-a promis și orice vom primi trebuie să fie folosit pentru a face voia Lui. Odată împlinite condițiile, promisiunea este clară. – Educație, p. 258

Pe măsură ce ne hrănim astfel din Cuvântul Lui, vom primi putere și viață spirituală.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Dedică-ți un timp ca să te gândești la paragraful care începe cu „Pâinea pe care o mâncăm...” și fă un rezumat cu propriile cuvinte. _____

Cum îți afectează acest lucru rugăciunile înainte să mănânci? _____

SECȚIUNEA 2

2. Scrie câteva modalități prin care adevărurile ce strălucesc de pe masa de aur din sanctuar, pe care era așezată pâinea de pus înainte, au fost continuate și dezvoltate mai departe de serviciul de comuniune creștină. _____

Studiu suplimentar: *Viața lui Iisus*, pp. 642-661

SECȚIUNEA 3

3. Voința lui Dumnezeu pentru noi ne-a fost descoperită în Biblie. Așadar, oricând citim o poruncă sau o avertizare din Biblie, ne putem ruga cu încredere că Dumnezeu ne va ajuta să ne supunem poruncii de a evita lucrurile despre care ne-a avertizat. Fă un exercițiu practic, scriind despre ce ai putea să te rogi după ce citești următoarele fragmente.

Exodul 20:12 _____

Psalmul 15 _____

Filipeni 4:8 _____

Matei 5:5 _____

Studiu suplimentar: *Viața lui Iisus*, pp. 388-391; *Educație*, pp. 257-258

Capitole de credință

Ajutând populația huichol

Pastorul Dagoberto Cirilo Sanchez, un pilot misionar care slujea populația huichol din munții Mexicului, este bine cunoscut acestora pentru bunătatea și dorința de a-i transporta în zbor pe cei bolnavi dintre rândurile lor la spitalul din Guadalajara sau pentru a le duce provizii necesare. Acest lucru îi scutește pe cei din poporul huichol de o călătorie cu autobuzul de 10 ore.

Populația huichol este unul dintre grupurile de oameni care încă și-au păstrat foarte bine felul de a fi și tradițiile ancestrale. Populația huichol este răspândită pe teritorii vaste din zona vest-centrală a Mexicului, trăind în comunități mici formate din clanuri de familie ce sunt în mare parte la distanță unele de altele. Aceste zone sunt accesibile doar cu avionul, din cauza terenului abrupt și stâncos.

Ei nu permit străinilor și nici măcar altor huicholi să li se alăture sau să trăiască pe pământul lor, din cauza resurselor puține de apă și de teren arabil sau potrivit pentru pășunat. Huicholii sunt în mare parte animiști, considerând căprioarele, scorpionii și alte animale ca fiind creaturi sfinte. De asemenea, ca să-și vindece bolile sau rănilor, se adresează unui șaman sau vindecător.

Într-o zi, pastorul Sanchez a contactat **Adventist World Radio**, căutând ajutor pentru a distribui dispozitive audio MegaVoice Ambassador (Godpods) în rândurile populației huichol. **AWR** a făcut rost de 120 de Godpods programate cu Noul Testament și seria de studii biblice Credința lui Isus în limba huichol, precum și o carte de cântări în limba spaniolă.

Președintele **AWR**, Dowell Chow, a zburat în Mexic pentru a-l ajuta pe pastorul Sanchez să distribuie Godpods populației huichol. La sosirea pe teritoriul acestora, au întâlnit un grup de bărbați huichol conduși de căpetenia lor, Porfirio. Cei doi i-au spus acestuia cum aveau să-i ajute aceste Godpods pe oamenii lui. Porfirio a pornit un Godpod, iar fața i s-a luminat auzind Biblia în limba lui nativă. După aceea, a acceptat trei dispozitive pentru satul lui. Un altul i-a fost dat unui bărbat din grup, care a promis să-l pună la dispoziția familiei lui.

Dispozitivele Godpod sunt playere audio compacte, digitale, alimentate solar, care conțin 160 de ore de programe AWR. Aceste playere sunt încărcate în permanență cu diverse materiale, cum ar fi *Calea către Hristos*, studii biblice, Scriptura și lecturi despre sănătate, ce pot fi ascultate în mod repetat. Acestea pot fi auzite de populația numeroasă a unui sat. Pornește un astfel de dispozitiv și imediat se adună o mulțime!

Fiecare dispozitiv costă 40 \$. Câte poți să furnizezi tu, familia ta și prietenii tăi?

Într-o altă zi, cei doi s-au oprit la casa unei femei pe nume Angelina, care făcea cărămizi din noroi și bălegar de măgar. Pastorul Sanchez i-a oferit un Godpod, dar ea l-a refuzat, deoarece soțul ei nu era acasă și el era cel care trebuia să-l accepte. Dacă l-ar fi acceptat ea, el ar fi bătut-o. Pastorul Sanchez a promis să revină când acesta era acasă, ca să-i dea lui un dispozitiv. Cei doi s-au dus și au vizitat multe alte sate. Pastorul Sanchez le-a spus celor cărora le dădeau Godpods că se va întoarce în două luni pentru a le evalua experiența și pentru a răspunde la întrebările pe care urmau să le aibă din Biblie.

Guvernul Mexicului nu permite organizațiilor religioase să obțină licență de transmisie în numele unei biserici. Din cauza acestui obstacol, momentan, **AWR** nu transmite niciun program în Mexic. Cu toate acestea, dispozitivele Godpod permit unei culturi extrem de izolate și ferite să poată să audă despre vestea bună pe care o reprezintă Isus.

Conexiune istorică

Valoarea Scripturilor

Îndemnul „cercetați Scripturile” nu a fost niciodată mai potrivit decât este în prezent. Trăim într-o epocă de neliniște, iar tinerii își astâmpără setea din spiritul ei. Pot ei să fie făcuți să-și dea seama de importanța și pericolul poziției pe care o ocupă? Pot fi părinții și instructorii Școlii de Sabat conduși astfel încât să vadă că-i de datoria lor să-i îndrume cu înțelepciune?

Niciodată nu au mai fost atât de multe interese importante la mijloc. Niciodată nu s-a confruntat vreo generație cu asemenea probleme importante cum sunt cele care o așteaptă pe cea care intră în acțiune acum. Niciodată nu au mai fost tinerii, indiferent de vârstă sau țară, observați cu atâta sinceritate de îngerii lui Dumnezeu cum sunt tinerii din ziua de azi. Tot cerul privește cu interes mărit orice semn al caracterelor pe care le formează aceștia și dacă, atunci când vor fi supuși încercărilor, ei vor sta fermi pentru Dumnezeu și dreptate sau vor fi abătuți de influențele lumesti.

Sunt atât de mulți oameni care se declară urmași ai lui Hristos, dar nu sunt familiarizați cu El. Aceștia nu Îl slujesc pe Isus, nu iubesc cerințele Lui. Satana este mulțumit de asta, deoarece îi poate folosi ca să-i momească pe alții de la calea dreaptă. Însă cei care sunt cu adevărat convertiți, ale căror inimi sunt în întregime hotărâte să facă ce este drept și să se opună puternicului curent al indulgenței de sine și al căutării de plăceri sunt obiectivele urii lui amare, iar el îi va face să îndure toate influențele adverse pe care le poate manevra.

Dumnezeu are o mare lucrare care trebuie făcută într-un timp scurt. El a încredințat tinerii intelectuali talentați cu timp și mijloace și îi consideră responsabili pentru felul în care își folosesc aceste daruri bune. El îi cheamă să iasă în față, să reziste influențelor fermecătoare și corupătoare ale acestei epoci rapide și să se califice în a lucra pentru cauza Lui. Ei nu pot ajunge potriviți ca să fie de folos fără să-și dedice inima și energia lucrării de pregătire. Principiile creștine trebuie să fie dezvoltate prin prețuirea lor și manifestarea lor activă. Autocontrolul trebuie să fie câștigat printr-un efort sincer, sprijinit de harul lui Dumne-

zeu. Influența de acasă și a Școlii de Sabat trebuie să se combine pentru a ajuta la această lucrare.

Când cei tineri aleg să-I slujească lui Hristos și dovedesc că prin sprijin divin au dobândit principiile morale necesare ca să-și conducă sinele, atunci sunt o putere pentru bine și manifestă o influență care îi conduce și pe alții să-I aducă slavă lui Dumnezeu. Satana știe aceasta și caută să obțină controlul talenților tinerilor, ca să le folosească în serviciul lui. Cursele lui fermecătoare sunt peste tot în jurul acestora. El incită tendința naturală spre egoism, îngăduința de sine și nerăbdarea față de înfrânare. El îi ispitește să se ruineze, absorbindu-le timpul, distrăgându-le atenția, astfel încât să nu mai aibă timp și nici înclinația să se roage și să studieze Scripturile. El încearcă să-i facă să creadă că cerințele lui Hristos le limitează libertatea și le afectează bucuria. N-ar fi bine să devenim înțelepți în privința șiretlicurilor lui?

Să-I slujești lui Hristos nu este atât de greu cum vrea Satana să pară că ar fi. Este adevărat că libertatea de a păcătui este restricționată și trebuie să învățăm să suferim reproșuri de dragul lui Hristos. Însă cerințele lui Dumnezeu vin din înțelepciune și bunătate. Supunându-ne lor, mintea noastră se dezvoltă, caracterul se îmbunătățește și sufletul găsește o pace și o odihnă pe care lumea nici nu le poate da, nici nu le poate lua. Atunci când inima îți este în întregime predată lui Isus, căile Lui se vor dovedi a fi căi de plăcere și pace.

Este o lege divină că binecuvântările vin cu un oarecare preț pentru cei ce le primesc. Cei care ajung să fie înțelepți în privința științei trebuie să studieze, iar cei care ajung înțelepți în privința adevărului biblic, astfel încât să-și împărtășească și cu alții cunoștințele, trebuie să fie studenți sârguincioși ai Cuvântului sfânt

al lui Dumnezeu. Nu există o altă cale; ei trebuie să cerceteze Scripturile cu dedicare, interes și rugăciune. Acolo se găsesc prețioasele cuvinte ale făgăduințelor și ale încurajărilor, cele de avertizare, de mustrare și de învățătură. Ei vor învăța despre dragostea lui Hristos, despre valoarea sângelui Lui și despre minunatele privilegii oferite prin harul Său.

Oh, de și-ar da seama părinții și instructorii Școlii de Sabat câtă responsabilitate au să-i educe pe acești tineri dragi să iubească și să înțeleagă Biblia! Cunoașterea voinței descoperite a lui Dumnezeu, în privința căreia oamenii nu trebuie să greșescă, și îndeplinirea cu credincioșie și bucurie a îndatoririlor le vor solicita puterile mintale la maximum și le vor dezvolta puterea morală necesară pentru a face față cerințelor timpului cu energie

și fidelitate; și după tot studiul lor, îi așteaptă doar înțelepciune, dragoste și putere.

Biblia trebuie să fie manualul creștinilor; dintre toate cărțile, ea trebuie să fie prezentată tinerilor ca

fiind cea mai atractivă. Dacă își vor astâmpăra setea din profunzimea spiritului ei, vor fi pregătiți să se împotrivescă vicleniilor Satanei și să reziste tentațiilor acestei epoci păgâne. Prin frumusețea simplă a limbajului ei, prin sentimentele înalte prezentate în paginile ei, prin adevărul infailibil, prin sensibilitate și emoție, Cuvântul lui Dumnezeu este gândit să impresioneze

mintea și să împărtășească lecții bogate; iar dacă instructorii dau indicații cu înțelepciune, ei pot face ca adevărurile ei sacre să fie de un interes continuu. —
The Youth's Instructor, 7 mai 1884

“Să-l slujești lui
Hristos nu este atât de
greu cum vrea Satana
să pară că ar fi.”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. În al doilea paragraf se găsesc trei lucruri care în prezent sunt mai adevărate decât oricând. Care sunt acestea?

Observă data la care a fost publicat acest articol. În ce fel sunt aceste lucruri și mai adevărate acum?

2. De cine este mulțumit Satana și de ce?

3. Care sunt două lucruri ce pot părea grele în privința slujirii lui Hristos?

Care sunt însă beneficiile ascultării de cerințele lui Dumnezeu?

4. Ce anume este o lege divină în privința binecuvântărilor?

Care este singura modalitate de a deveni înțelept în privința adevărului biblic?

5. Ce face ca Biblia să fie bine gândită pentru a impresiona mintea și a împărtăși lecții bogate?

Bazele creației

Nu din întâmplare: Marlinul albastru

Mărimea impresionantă a marlinului albastru – o femelă poate atinge aproape o tonă, cam de patru ori mai mult decât un mascul – și capacitățile lui înnăscute îl situează pe acest pește într-o categorie aproape singulară. Marlinul albastru trăiește în zona mai caldă a oceanului și este un pește remarcabil de puternic și de rapid, cu abilități excepționale de vânatoare.

Creatorul lor le-a dat un instinct care îi face foarte conștienți de căldura apei. Acești pești se găsesc cel mai adesea în zone unde apa are o temperatură mai mare de 24 °C. Ei își dau seama bine ce anotimp este în funcție de temperatura apei. În timpul verii, aria lor de răspândire se întinde în apele mai nordice, iar în timpul iernii, își limitează teritoriul de vânatoare în zone apropiate de Ecuator.

Fiind însă atât de mari, au nevoie de spațiu ca să înoate. **Deloc întâmplător**, Maestrul Proiectant

i-a programat să fie „născuți liberi” în ceea ce privește teritoriul pe care îl explorează. Ei preferă „apele albastre” – apele adânci din larg sau pe cele din zonele de coastă. Habitatul lor preferat este un teren de vânatoare perfect pentru acest pește splendid, lung de 4 metri, de un albastru cobalt în părțile laterale și pe suprafața dorsală și argintiu în partea de dedesubt.

Macroul, tonul și delfinii sunt ușor localizați în zona de suprafață a oceanului, ei fiind preferații marlinului albastru. Câteodată, ei sacrifică până și căldura pentru o scufundare rapidă în adâncimile reci ale oceanului, unde vânează calamari.

Cercetătorii care au însemnat marlinii albaștri în apele insulelor Caraibe ale Americii de Nord au fost uimiți să descopere că unii dintre aceștia fac călătorii transatlantice către coasta vestică a Africii. Poate că aceste migrații ce îi duc tocmai până în Africa le aduc o anumită bucurie a descoperirii.

Acest pește puternic are o viteză și o rezistență incredibile. Înotătoarele lui pectorale sunt lungi și înguste și pot fi ținute aproape de părțile laterale ale trunchiului. Câteva dintre celelalte înotătoare pot fi adunate în striații create pentru acest scop. Tot acest design uimitor și **deloc întâmplător** simplifică mișcările peștelui, reducând pedicile și îmbunătățind imens hidrodinamica.

Femela de marlin albastru depune șapte milioane de ouă mici odată – de patru ori pe an. Însă nu toate ajung la maturitate. Multe dintre larve sunt hrană pentru alte creaturi mai mici.

Falca superioară uriașă a marlinului este dotată astfel încât să le consolideze reputația de prădători formidabili. Marlinul își folosește sulița din vârf pentru a-și croi drum prin bancurile de pești, întorcându-se apoi ca să se hrănească cu prada rănită.

Într-o zi, Dumnezeu ne va dezvălui mai multe despre planul Lui original pentru acești cei mai mari pești-spadă. Între timp, ei sunt un adevărat model trofeu al Creatorului nostru.

CONTRA CURENTULUI

23 decembrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

Timpul pentru JUDECATĂ

Text de memorat | 2 Corinteni 5:10

Căci toți trebuie să ne înfățișăm
înaintea scaunului de judecată al lui
Hristos, pentru ca fiecare să-și pri-
mească răsplata după binele sau răul
pe care-l va fi făcut când trăia în trup.

SECȚIUNEA 1

Când ne gândim la judecată, ne gândim că mergem la tribunal, poate pentru o amendă pentru viteză sau altă contravenție. Deseori nu ne gândim că este o veste bună să stăm în fața unui judecător sau a juriului.

De obicei, ne gândim la Evanghelie ca fiind vestea cea bună. De fapt, chiar cuvântul „evanghelie” înseamnă „veste bună”. Prin urmare, ar trebui să fie interesant studiul prezentării de către înger a Evangheliei ca o solie uimitoare a judecății.

În această lecție, vom lua mai întâi în considerație ora judecății, apoi cum trebuie să trăim în timpul acesteia și, în final, cum să ne asigurăm că primim un verdict favorabil în urma judecății.

Apocalipsa 14:6-7: Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului,

oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

Acest fragment este numit solia primului înger. Îngerul anunță că ora judecății a sosit. Cum știm că este timpul anunțării acestei solii?

Răspunsul implică profețiile biblice și calculele matematice. O altă lecție se va ocupa de acest subiect mai în detaliu, însă în această săptămână vom face prezentarea cât mai simplă posibil.

“ Fiecare trebuie să se întâlnească cu marele Judecător față în față. Cât de important este așadar ca fiecare om să se gândească adesea la solemnitatea acestei scene, când Judecătorul va sta pe tron, și cărțile vor fi deschise. ”

— *Tragedia veacurilor*, p. 488

DIN CUPRINS:

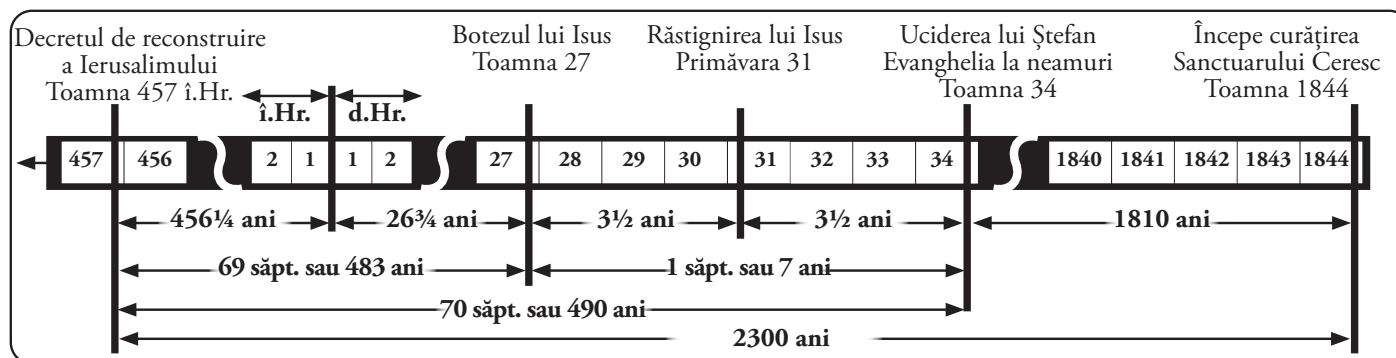
A-51

Timpul pentru judecată

Forța de înaintare a lui Dumnezeu

Prietenul nostru ceresc

Nu din întâmplare: Papagalii amorezi

În anul 457 î.Hr., un împărat persan a poruncit reconstruirea Ierusalimului și reluarea serviciului în templu. Acest moment reprezintă începutul unei lungi profeții, cea a celor șaptezeci de săptămâni din Daniel 9, în care era prevestit botezul lui Isus în anul 27 d.Hr.

Perioada de șaptezeci de săptămâni era prima parte dintr-o perioadă profetică mult mai lungă, de 2.300 de ani, menționată în Daniel 8:14. Dacă adăugăm 2.300 de ani din toamna anului 457 î.Hr., ajungem în toamna anului 1844 d.Hr.

În figura de mai sus poți vedea cronologic perioada profeției. Să ne uităm acum la Daniel 8:14.

Daniel 8:14: Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!

În Biblie, cuvântul „curățit”, sau „purificat” simbolizează procesul îndepărtării păcatului (vezi Isaia 6:7; Ieremia 33:8; 1 Ioan 1:9).

Evrei 9:22: Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare.

Curățirea însă cere o judecată.

Isaia 4:4: După ce va spăla Domnul murdăriile ficelor Sionului și va curăți Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și cu duhul nimicirii.

Timpul curățirii sanctuarului este același cu timpul judecății. De fapt, evreii se refereau la ritualul anual al curățirii sanctuarului cu denumirea de „Yom Kippur”, adică ziua judecății.

Sanctuarul evreiesc ne îndreaptă atenția spre ziua judecății din ceruri, care, în conformitate cu profeția din Daniel 7-9, a început pe 22 octombrie 1844.

SECȚIUNEA 2

De obicei, oamenii se îmbracă frumos când merg la tribunal. Infractorii, care înaintea de arestare purtau pantaloni cu turul lăsat și aveau părul neîngrijit, vin la tribunal cu părul tuns și îmbrăcați la costum. De ce?

Pentru că un juriu poate fi influențat de astfel de lucruri. Este greu să ne imaginăm că un tânăr arătos și bine îmbrăcat este un infractor violent.

Noi suntem ușor influențați de apariția exterioară a unei persoane, deoarece asta este tot ceea ce putem vedea. În schimb, Dumnezeu vede ce este dedesubt – gândurile, motivele și intențiile noastre.

1 Samuel 16:7: Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă.

În Biblie, îmbrăcămintea este folosită ca un simbol pentru gândurile și sentimentele noastre obișnuite

(caracterul nostru), pe care doar Dumnezeu le poate vedea. Din fire, sentimentele și gândurile noastre obișnuite sunt necurate, fiind reprezentate printr-o „haină mânjită” (Isaia 64:6). Judecata este ilustrată prin imaginea lui Dumnezeu, care ne cercetează hainele. Doar o singură haină este acceptată la judecată (Vezi Matei 22:1-14). Această haină necesară este mantia perfectă a neprihănirii lui Isus. El a țesut-o de mână, fir cu fir, moment cu moment, prin ascultarea Sa perfectă de Legea lui Dumnezeu, indiferent de motivele, intențiile, gândurile, deciziile și acțiunile din viața trăită de El pe pământ.

El oferă haina Sa perfectă tuturor celor care acceptă invitația Lui de salvare. Noi o primim atunci când ne predăm necondiționat lui Hristos, pocăindu-ne prin renunțarea la căile și obiceiurile noastre rele, pentru a urma călăuzirea Lui. Noi suntem plini de păcate, dar Isus „S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat” (1 Ioan 3:5). Chiar numele Lui, Isus, ne amintește că El a venit pentru a „mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21).

Prin ascultarea Lui perfectă, El a făcut posibil ca fiecare om să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne predăm lui Hristos, inima noastră se unește cu inima Lui, voința noastră este cuprinsă în voința

Lui, mintea noastră devine una cu mintea Lui, gândurile noastre Îi sunt predate Lui; noi trăim viața Lui. Asta înseamnă să fii îmbrăcat cu mantia neprihănirii Lui. – Ferestre spre cer, p. 312

La judecata din cer se hotărăște dacă ne-am schimbat hainele mănjite ale îndreptățirii de sine cu mantia perfectă a neprihănirii adevărate a lui Hristos.

Cei care, asemenea fariseilor și saducheilor mândri, refuză să-și predea hainele mănjite și aleg să nu accepte mantia perfectă a lui Hristos pot fi oameni care vin la biserică. Ei pot fi foarte religioși, dar vor fi respinși la judecata de curățire. Ei nu sunt „curați” deloc (Vezi Matei 5:20).

SECȚIUNEA 3

Păcatul nu te răsplătește niciodată. De ce este așa? Din cauza judecății. Cum toată lumea va fi judecată, fiecare om care a trăit de-a lungul istoriei ar fi trebuit să poarte acest gând în minte.

Dacă un soldat care a trăit cu cinci sute de ani în urmă a înșelat un om pentru un cal, atunci când va fi judecat, o să-și dorească să nu o fi făcut. Toată plăcerea și folosul obținute de pe urma calului furat vor fi pedepsite cu dreptate; așadar, indiferent cât de mult s-a bucurat de cal în viața aceasta, el va regreta că a luat acea decizie.

Judecata are loc în cer de la data de 22 octombrie 1844. Cu toate că la ora aceasta morții sunt judecați, în curând, va începe judecata celor ce sunt în viață. Acest lucru ne face să ne gândim la două lucruri:

1. Toată lumea trebuie să trăiască neprihănit, ținând cont că toți vor fi judecați.
2. Cei care trăiesc în timp ce are loc judecata trebuie să se pregătească pentru verdictul primit înainte să moară.

Ținând cont că vei primi un verdict din cer, vei vrea ca acest verdict să fie „nevinovat”. Așadar, ai nevoie de milă, deoarece ești vinovat. Vestea bună este că mila lui Dumnezeu ne poate declara nevinovați și că El este dispus să ne ierte păcatele (Vezi Ezechiel 18:21,22; 1 Ioan 1:9). Există însă niște condiții pentru a avea parte de mila și iertarea lui Dumnezeu:

1. Trebuie să-i iertăm de bunăvoie pe alții.
2. Nu trebuie să ne comportăm noi înșine ca niște

judecători, condamându-i pe cei din jurul nostru pentru greșelile și păcatele lor.

Atunci când găsim greșeli la alții, ne putem aștepta ca Dumnezeu să găsească greșeli și la noi.

Matei 7:1-5: Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau cum poți zice fratelui tău: „Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău” și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

Când păstrăm resentimente, când disprețuim persoanele vinovate sau tratăm oamenii de parcă nu sunt importanți pentru noi, demonstrăm că nu ne gândim la judecata din cer.

Romani 14:10: Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Când interacționăm cu oamenii, cuvintele noastre

trebuie să arate că gândim bine despre alții. Isus ne tratează mai bine decât merităm. Și dacă apreciem cu adevărat mila Lui, vom fi bucuroși să o manifestăm și noi față de alții. Trebuie să ne bucurăm că este privilegiul nostru să-i tratăm pe alți oameni mai bine decât merită.

Iacov 2:12-13: Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o Lege a slobozeniei: căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata.

În predica Sa cea mai cunoscută, Isus ne spune cum ne putem aștepta să beneficiem de milă.

Matei 5:7: Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!

Toată lumea va fi judecată. Nu putem evita asta. Cu siguranță, vom culege ce am semănat.

2 Corinteni 5:10: Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.

Ținând cont că lucrurile stau astfel, ar fi bine să nu trăim doar pentru ziua de azi. Mai bine să păstrăm în minte gândul solemn al judecății și să ne pregătim pentru aceasta în fiecare zi.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Desenează pe o foaie separată de hârtie propria cronologie profetică. Marchează datele importante și scrie din Scriptură de unde provin aceste date. Poate dorești să revezi *Tragedia veacurilor*, pp. 325-329.

Folosește schema ta pentru a explica cuiva profeția de 2.300 de ani și relația ei cu judecata.

SECȚIUNEA 2

2. Citește Isaia 26:10. Isus a plătit deja pentru păcatele nelegiuitorilor. De ce nu poate Dumnezeu să-i ierte pur și simplu și să-i ia în cer? _____
3. Răspundeți la următoarele întrebări după ce citiți Zaharia 3:1-7 și Matei 22:1-14. La fel de folositoare sunt paginile 582-592 din *Profeți și regi* și paginile 307-319 din *Ferestre spre cer*. _____
Care este haina neprihănirii lui Hristos? _____
Cât costă și cum o poți obține? _____
Ce se va întâmpla cu tine dacă refuzi să primești haina neprihănirii lui Hristos? _____

SECȚIUNEA 3

4. Cine va sta în fața scaunului judecății lui Hristos? 2 Corinteni 5:10; Ecclesiastul 12:13,14; Romani 14:10-13 _____
5. Citește pilda lui Isus despre robul nemilos. Matei 18:21-35.
Față de cine trebuie să dăm dovadă de milă? _____
De ce este atât de important să fii iertător? Matei 6:14 _____

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, pp. 479-491

Capitole de credință

Forța de înaintare a lui Dumnezeu

Nigeria este cea mai populată țară din Africa și este compusă din mai mult de 250 de grupuri etnice. Adventiștii reprezintă un pic mai mult de 0,001% din populație. **AWR** lucrează să răspândească mesajul Evangheliei oamenilor din această țară nevoiașă.

Președintele uniunii, fratele Owolabi, a auzit rapoarte venind din satucul Lomordu, aflat în îndepărtatul stat Taraba. Din cei aproximativ 100 de locuitori ai satului, 16 au început să asculte transmisiunile pe unde scurte ale **AWR** în limba hausa. Tot mai mulți oameni li s-au alăturat treptat și au început și ei să asculte, numărul ascultătorilor frecvenți ajungând la 38.

Oamenii din această zonă formează un amestec de creștini și musulmani tradiționaliști. Pe măsură ce ascultau programele, ei au verificat ceea ce auzeau cu Bibliile lor. Convingându-se, s-au hotărât din proprie inițiativă să păzească Sabatul.

În curând, au vrut să meargă să caute biserica aceasta la care voiau să adere, așa că au călătorit în capitala statului, unde, în cele din urmă, au găsit o biserică adventistă de ziua a șaptea. Prezintăndu-se membrilor bisericii, sătenii din Lomordu au întrebat: „Voi sunteți cei care fac programele **AWR**? Noi suntem cu voi.”

Fratele lui Owolabi este membru al acelei biserici, așa că i-a telefonat și i-a spus președintelui de vizita neașteptată. Fratele Owolabi și-a spus: „Vreau să văd cu propriii ochi dacă este adevărat!” L-a luat pe trezorerul uniunii cu el, și cei doi bărbați au început lunga călătorie spre Lomordu.

Când au ajuns în cele din urmă în sat, au descoperit că noul grup de păzitori ai Sabatului construise o structură simplă care să slujească drept biserică, folosind bețe de bambus și paie, pe un teren donat de liderul lor, un fermier cu mult pământ.

Fratele Owolabi a declarat: „Vă spun că a fost cea mai frumoasă biserică în care m-am închinat vreodată, în cel mai bun Sabat pe care l-am trăit vreodată ca lider de biserică!”

Optzeci și cinci de oameni au fost prezenți în biserică, inclusiv liderul laic al zonei. „Regatul” lui era

compus din 20 de sate. Fratele Owolabi a spus: „Ușa este deschisă acum pentru a relaționa cu alți oameni din regiune. Vrem să ajungem și la celelalte 19 sate. Noi trebuie să lucrăm ca biserică și ca lideri ai acesteia acolo unde Dumnezeu lucrează.”

Liderii bisericii au căzut de acord să sponsorizeze salariul unui misionar, care și-a petrecut următorul an lucrând cu oamenii din Lomordu și din împrejurimi; de asemenea, au contribuit cu niște bani la construirea unei biserici din cărămizi de beton. Mai mult, uniunea a dedicat 30% din bugetul anual pentru evanghelizare pentru răspândirea Evangheliei în regiunea aceasta.

„Apreciam foarte mult lucrarea pe care o face **AWR** în Nigeria”, spune fratele Owolabi. „Transmisiunile radiofonice pe unde FM nu pot ajunge atât de departe; dar cu transmisiunile radiofonice pe unde scurte, Evanghelia poate fi auzită la mare distanță. Anul trecut, am primit o scrisoare cu fonduri de la un donator anonim pentru achiziționarea de radiouri de la un producător local. Dacă putem pune la dispoziția oamenilor mai multe radiouri, vom fi uimiți de ce anume se va întâmpla în nordul Nigeriei. Îi mulțumim Dumnezeu-lui atotputernic pentru lucrarea Sa și mulțumim **AWR** pentru munca depusă pe teren.”

Directorul studioului **AWR** din Nigeria spune: „Nu o să vă vină să credeți ce răspuns primim. Studioul primește apeluri telefonice de la ascultători la fiecare cinci minute, precum și numeroase mesaje scrise. De fapt, un raport arată că programele **AWR** au a doua rată de reacție din statul Taraba. Acest lucru este miraculos, ținând cont că nordul Nigeriei este un teritoriu dominat de musulmani.”

Fratele Owolabi spune că acum înțelege că **AWR** este o forță de înaintare, iar lucrătorii bisericii doar merg să culegă sufletele.

Conexiune istorică

Prietenul nostru ceresc

Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei. Când este El la dreapta mea, nu mă clatin.” ... „Pe cine Altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine.”

Trebuie să ne educăm și să ne antrenăm mintea, astfel încât să avem o credință inteligentă și o prietenie strânsă cu Isus. În cazul în care nu prețuim continuu prietenia dintre Dumnezeu și sufletele noastre, vom ajunge să ne separăm și să mergem despărțiți de El. Dacă ne facem prieteni dintre cei din jurul nostru și ne punem încrederea în umanitate, sentimentele noastre vor fi deturnate de la Cel care merită închinarea adevărată. Nu trebuie să permitem indiferenței să ne răcească dragostea pentru Răscumpărătorul nostru. Dacă avem părtășie cu El, trebuie să-L avem pe Domnul mereu înaintea noastră și să-L tratăm ca pe un Prieten onorat, dându-I întâietate în sentimentele noastre. Trebuie să vorbim despre farmecul Lui fără pereche și să cultivăm constant dorința de a avea o cunoaștere mai bună a lui Isus Hristos. Atunci, Duhul Său va avea putere dominantă asupra vieții și caracterului nostru. Dar cât de des este Domnul neglijat în favoarea companiei altora și pentru lucruri lipsite de valoare!

Isus a spus: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va prefăce în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” Nu lăsați niciodată ca distracțiile sau compania altora să intervină între voi și Isus, cel mai bun Prieten al vostru. Puneți-L pe Domnul întotdeauna înaintea voastră. Atunci când înclinațiile naturale vă atrag spre îndeplinirea vreunei dorințe egoiste, puneți-L pe Domnul înaintea voastră ca sfătuitor și întrebați-vă dacă ceea ce vreți să faceți L-ar mulțumi pe Isus. Acest lucru o să-mi crească dragostea pentru cel mai bun Prieten al meu? Dacă o să urmez această cale, o să-L întristez pe Mântuitorul meu drag? Mă va îndepărta de compania Lui? Mă va însoți

Isus la această petrecere plină de plăceri, unde toate lucrurile vor fi ușuratic și exuberante, unde nu Se va găsi nimic de natură religioasă, nimic serios, niciun gând despre lucrurile lui Dumnezeu? Dacă Isus mă trimite acolo ca

misionar, ca să avertizez pe cineva despre pericolul în care se află, atunci voi fi sigur că Isus nu Se va separa de mine, dar dacă mă duc doar ca să caut propria satisfacție, nu mai pot fi sigur de prezența Mântuitorului. Dacă aleg să merg acolo unde Isus nu poate intra, acolo unde nu-Și poate face locaș, unde inimile celor prezenți spun: „Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui

Israel!”, atunci voi alege un alt sfătuitor decât Isus.

Marele obiectiv și scop al acestei vieți este să formeze caractere, astfel încât să fim considerați merituoși pentru viața veșnică. Trebuie să acționăm ca ființe raționale și să facem din religie o chestiune practică. Trebuie să-L punem pe Mântuitorul nostru mereu înaintea noastră și să ne educăm astfel încât dorințele noastre să se îndrepte continuu spre El, să medităm continuu la făgăduințele Lui și să ne adresăm Lui cu o credință încrezătoare. Înainte să începeți orice lucrare importantă, amintiți-vă că Isus este Sfătuitorul vostru și că este privilegiul vostru să vă aruncați toate grijile asupra Lui; căci El Însuși vă invită să faceți asta, și va sta la dreapta voastră, ca să nu vă clătinați. Fiți hotărâți în fiecare zi să stați aproape de Dumnezeu, privind la Isus, autorul și desăvârșitorul credinței voastre. Să nu-L tratați cu superficialitate pe Isus; căci nu ați face asta niciunui dintre prietenii voștri dragi. Să nu-L țineți pe Isus ascuns și să nu-L menționați numele pentru a nu atrage atenția prietenilor voștri spre El, Cel care este la dreapta voastră ca să vă fie sfătuitor. Dacă prietenii voștri ar sta lângă voi, și voi nu ați vorbi cu ei sau despre ei, nu v-ar considera ei lipsiți de respect? „Un fiu cinstește pe

“Stați aproape de
partea Lui; căci aveți nevoie
de prezența Lui cu voi.”

tatăl său și o slugă, pe stăpânul său. Dacă sunt Tată, unde este cineva care Mi se cuvine? Dacă sunt Stăpân, unde este teama de Mine?», zice Domnul oștirilor.”

Sunt mulți care se plâng că Isus pare departe. Dar cine L-a pus la mare distanță? Oare nu e vorba de propriile voastre acțiuni, care v-au separat de Isus? El nu v-a uitat, dar voi L-ați uitat pentru alți iubii. Dar Domnul spune: „Întoarceți-vă, copiii răzvrătiți, și vă voi ierta abaterile.” – „Iată-ne, venim la Tine, căci Tu ești Domnul Dumnezeu nostru.” „Căutați pe Domnul câtă vreme Se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând.”

Rugați-vă cu credință și încredeți-vă în Mântuitorul vostru. Faceți toate eforturile necesare pentru a păstra un canal de comunicare deschis între Hristos și sufletul vostru. Căutați orice oportunitate de a fi prezenți unde sunt înălțate rugăciuni, decât să mergeți în locuri unde tendința este de așa natură încât să vă facă să uitați de Dumnezeu. Vrem religia Bibliei și o evlavie practică, eliberată de orice pretenție și sofisticărie. Dacă nu vă păstrați religia Bibliei, o să descoperiți că sunteți separați de Isus Hristos. Din cauza necredinței și a neglijenței, vă veți frânge relația sensibilă de prietenie cu Isus. De ce vă jucați atât de mult cu Prietenul vostru ceresc? De ce simțiți că aveți libertatea să-I slujiți lui Dumnezeu după bunul plac

și să neglijați să vă închinați Lui cu bucurie? Aceasta se întâmplă când vă îndepărtați de El, vă lăsați fermecați de vocea seducătorului și vă legați sentimentele de vreun lucru ușuratic, astfel încât ajungeți să fiți în pericol să vă pierdeți pacea, încrederea în Dumnezeu. După aceea, va părea că nu veți mai avea înțelepciunea de a ști cum să-L găsiți pe Isus. Atunci Satana vă va prezenta gândul că Isus v-a uitat; dar, de fapt, nu voi L-ați uitat pe Isus?...

Iată, Isus a fost crucificat pentru voi. Iată-L îndurerat de păcatele voastre; când vă rugați, pocăiți-vă și doriți-vă cu sinceritate să-L vedeți ca pe Răscumpărătorul care v-a iertat păcatele, gata să vă binecuvânteze și să vă audă recunoștința. Stați aproape de El căci aveți nevoie de prezența Lui cu voi...

Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Ziua lui Dumnezeu se grăbește cu pași repezi. Lumea este plină de crime, de suferință și de jale. Au loc dezastre pe continent și pe mare. Furtunile și vijeliile fac să nu fie sigur pentru noi să fim separați de Dumnezeu nici măcar un singur moment. Doar cei care trăiesc prin credință în această viață de probă vor fi capabili să stea drepti în ziua încercărilor, când tot ce poate fi cutremurat va fi cutremurat; însă ei vor locui în siguranță și vor fi de neclintit. Copiii lui Dumnezeu trebuie să se plaseze cu încredere și în liniște în mâinile lui Dumnezeu și să-I încredințeze Lui păzirea sufletelor lor, ca unui Creator credincios. – *The Youth's Instructor*, 19 iulie 1894

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Care este urmarea eșecului de a plăti constant prietenia cu Dumnezeu? _____
2. Ce anume nu trebuie să lăsăm să intervină între noi și Isus? _____
3. Articolul ne pune la dispoziție mai multe întrebări pe care le putem pune pentru a face din Domnul sfătuitorul nostru. Exersați și folosiți aceste întrebări pentru a analiza câteva dintre activitățile și obiceiurile voastre. _____
4. Care este cea singură condiție sigură pentru a merge într-un loc unde nu există niciun gând pentru Dumnezeu? _____
5. Care este marele nostru obiectiv și scop în această viață? _____
6. Pare Isus departe de tine câteodată? ____ De ce crezi că poate fi așa? _____
7. Ce putem face pentru a păstra un canal deschis de comunicare între Dumnezeu și noi? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Papagalii amorezi

Denumirea de „papagal amarez” este o excelentă descriere a acestor papagali colorați, de mică dimensiune, care sunt niște animale de companie bucurătoare și iubitoare – dacă au companie. Papagalii nu sunt în niciun caz creaturi solitare.

Ați observat vreodată cum unii oameni par să aibă nevoie de companie mai mult decât alții? Asemenea lor, și păsările au diverse nevoi pentru companie; iar pentru papagalii amorezi, viața trebuie împărtășită. Dacă nu ai destul timp pe care să-l petreci zilnic cu aceste păsări ce tânjesc după apropiere, atunci nu achiziționa doar una ca animal de companie. Ia o pereche. Nu este **deloc întâmplător** că aceste păsări au fost create pentru această legătură, și vei avea doi „musafiri” fericiți în casă în loc de unul singur.

Din cele nouă specii de papagali amorezi, papagalul cu față de piersică este cel mai răspândit în Statele Unite. Acești mici papagali ating maturitatea când au cam un an (trăiesc între zece și cincisprezece ani), după care vei putea să-ți dai seama care este femelă și care mascul. Femela, **deloc întâmplător**, va începe să fărâmițeze hârtii ca să-și umple penajul cu ele. Fiind constructorul cuibului, ea cară astfel materiale la locul cuibului. Între timp, masculul poate începe să-și regurgiteze mâncarea. Nu te îngrijora, nu este bolnav. El doar exersează hrănirea tovarășei lui feminine – activitate cu care l-a însărcinat Creatorul lui pentru cele trei sau mai multe săptămâni în care ea clocește ouăle.

După ce puișorii eclozează, părinții lor se îngrijesc foarte bine de ei. Hrana pe care Creatorul i-a dat-o păsării mamă ca s-o dea puilor delicați pentru prima dată este mai calitativă decât cea cu care își hrănesc unii oameni bebelușii. Prima mâncare pe care o mamă de papagal amarez o dă puișorilor ei este un lichid limpede ce conține enzime digestive. Mai târziu, mâncarea regurgitată de părinți include mai multe elemente

solide. La urmă, ambii părinți își învață puișorii să mănânce mâncare obișnuită. Dumnezeu a plănuțit ca lucrurile să se întâmple astfel pentru ca acești puișori de pasăre să aibă parte de o atenție corespunzătoare,

deloc întâmplătoare.

Haideți însă să reflectăm un pic la numele familiei papagalilor amorezi – Agapornis. Acesta provine de la cuvintele grecești „agape” (dragoste) și „ornis” (pasăre). În Scriptură, termenul de „agape” face referire la modalitatea de iubire a lui Dumnezeu. Vă întrebați cum a ajuns acest cuvânt să eticheteze o pasăre? Este posibil ca tocmai comportamentul des întâlnit al acestor păsărele vesele să dea un răspuns. Este acel răspuns care aduce în minte dragostea agape a lui Dumnezeu: este felul în care această pasăre, atunci când se găsește alături de un alt papagal amarez sau pur și simplu lângă omul cu care a format o legătură, petrece perioade lungi de timp stând doar lângă tovarășul ei. Unde se va afla unul, și celălalt își va dori, evident,

să fie. Ne amintim că numele lui Isus, Emanuel (cum a fost anunțat la venirea Lui pe acest pământ prima dată), înseamnă „Dumnezeu cu noi”. Acest lucru ne reamintește cât de mult vrea Dumnezeu să fie cu noi, după cum El Însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.”

Așadar, noi, oamenii, care poate ne simțim singuri, putem cunoaște dragostea agape a iubitului nostru Mântuitor, care dorește să fie cu noi. El este companionul nostru – aflat chiar lângă noi – legat de noi cu o dragoste adevărată, mai puternică decât dragostea umană sau decât dragostea micuțului papagal amarez.

CONTRA CURENTULUI

30 decembrie

„Vom fi... luați de val dacă
nu ne vom sprijini temeinic
pe stâncă Isus Hristos.”

Prima venire ACASĂ A LUI ISUS

Text de memorat | Apocalipsa 3:21

Celui ce va birui îi voi da să șadă cu
Mine pe scaunul Meu de domnie, după
cum și Eu am biruit și am șezut cu
Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.

SECȚIUNEA 1

Isus a avut doar o singură ocazie de a trăi o viață sfântă. Pentru a avea succes în misiunea Lui, nu putea să facă nici măcar o greșală. Satana știa asta. El și-a dat seama că era condamnat să moară dacă nu-L putea face pe Isus să acționeze împotriva Cuvântului lui Dumnezeu cel puțin o dată. Din acest motiv L-a atacat în mod special pe Isus.

Satana L-a atacat mai puternic pe Hristos decât o să ne atace pe noi vreodată... Niciodată nu veți fi ispitiți într-un mod mai decisiv și mai crud decât a fost Mântuitorul nostru. Satana a fost în fiecare moment o piedică în drumul Lui. – *The Youth's Instructor*, 1 aprilie 1873

Cum a reușit tânărul Isus să învingă aceste ispite constante? El Și-a dezvăluit secretul ucenicilor Lui.

Luca 22:40: Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită.

Oricând era posibil, Isus găsea locuri nelocuite unde Se putea ruga fără să fie întrerupt sau distras.

Luca 5:16: Iar El Se ducea în locuri pustii și Se ruga.

Isus nu le-a spus ucenicilor Săi doar să se roage, ci i-a și avertizat „să vegheze și să se roage” (Matei 26:41). Cum a învățat Isus să Se roage? Studiind Biblia, așa cum trebuie să facem și noi. El a observat ce a făcut Neemia când a fost înconjurat de dușmani.

Neemia 4:9: Ne-am rugat Dumnezeului nostru și am pus o strajă zi și noapte, ca să ne apere împotriva loviturilor lor.

În timp ce Se ruga, Isus a primit puterea de a trăi o viață sfântă. Iar rugăciunea L-a întărit să vegheze

“ Prin veghere și rugăciune, punctele lor cele mai slabe pot să fie păzite și pot să devină punctele lor cele mai puternice, și vor putea să facă față ispitelor fără să mai fie învinși. ”

— *Slujitorii Evangheliei*, p. 109

DIN CUPRINS:

A-52

Prima venire acasă a lui Isus

Radiouri dăruite de îngeri?

Un an nou fericit!

Nu din întâmplare: Vidrele de mare

continuu – să fie mereu în alertă față de tentațiile vrăjmașului.

Dacă Îi imităm exemplul prin rugăciuni sincere și insistente înălțate lui Dumnezeu, astfel încât să avem putere în Numele Lui, Cel care niciodată nu a cedat în fața ispitelor Satanei și a rezistat mașinațiunilor vicleanului inamic, nu vom fi învinși.
– *The Youth's Instructor*, 1 aprilie 1873

Fără să ne rugăm astfel, vom fi întotdeauna învinși de rău. Lipsa acestor rugăciuni i-a ținut în robie pe israeliți pentru păcatele lor.

Daniel 9:13: După cum este scris în Legea lui Moise, toată nenorocirea aceasta a venit peste noi, și noi n-am rugat pe Domnul Dumnezeu nostru, nu ne-am întors de la nelegiuirile noastre și n-am luat aminte la adevărul Tău.

Așadar, cum putem învinge păcatul?

Tinerilor, pentru a sta cât mai departe de căile păcatului..., rugăciunea este singura voastră salvare. Prezentați toate secretele inimii Ochiului infinit ca să le cerceteze și rugați-L pe Dumnezeu să vă curețe și să vă facă puternici, să vă înarmeze în întregime pentru marile lupte ale vieții.

Credința crește prin intermediul luptelor ce aduc după ele îndoieli; virtutea se întărește rezistând ispitelor. – *The Youth's Instructor*, 1 aprilie 1873

Putem fi victorioși astăzi prin puterea Domnului Isus, chiar dacă săptămâna trecută am eșuat mizerabil.

Dedicați-vă lui Dumnezeu. Predați-vă acum inima, corpul și sufletul Lui, pentru a face voia Sa. Renunțați la tot egoismul, la neascultarea față de părinți, la toate greșelile și păcatele ce ne afectează... Rugați-vă Lui dimineața, la prânz și seara să vă dea un duh blând și smerit, un temperament delicat, o dispoziție afectuoasă. Trăiți cum nu ați mai trăit niciodată înainte... Petreceți în fiecare zi o parte din timp rugându-vă Lui pentru tărie, ca să puteți rezista răului și să-l învingeți în fiecare zi, până când vă va veni ușor să vă rugați și să credeți. – *The Youth's Instructor*, 1 ianuarie 1856

“Putem învinge. Da, complet și în întregime. Isus a murit ca să ne ofere o cale de scăpare, astfel încât să înfrângem fiecare toană rea, fiecare păcat și fiecare ispită, pentru ca în cele din urmă să luăm loc lângă El.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 144

SECȚIUNEA 2

Datorită tăriei pe care Isus a căpătat-o prin rugăciune, El a ascultat în întregime de Biblie, chiar și când era tânăr. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu îi învață pe oameni să fie veseli, iubitori, gata să ajute, să nu se plângă și să fie smeriți, putem să fim siguri că Isus a fost întotdeauna vesel, iubitor, gata să ajute, neclintit și smerit.

Când era tânăr, Isus Și-a dat seama că majoritatea oamenilor nu ascultau de Cuvântul lui Dumnezeu. Adesea, ceilalți nu erau plini de bucurie, iubitori și gata să ajute. Adesea, ceilalți se plâneau, acționau din mândrie și îi calomniau pe alții.

Chiar și în copilăria Lui, Isus a văzut că oamenii nu trăiesc așa cum arăta Scriptura că trebuie să trăiască. – *The Youth's Instructor*, 5 decembrie 1895

În timp ce ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu ne aduce pacea interioară, aceasta poate fi însoțită de conflicte din afară. În timp ce ne salvează din anumite situații neplăcute, creează alte probleme.

De exemplu, curăția lui Iosif l-a băgat în închisoare; cei trei prieteni ai lui Daniel au înfruntat cuptorul încins. În Evrei 11 sunt enumerați astfel de eroi. Isus i-a depășit pe toți ceilalți eroi ai credinței.

El a studiat Scriptura și a urmat căile și obiceiurile simple pe care ne poruncește Cuvântul lui Dumnezeu să le urmăm; iar atunci când oamenii L-au învinuit pentru că era atât de simplu și smerit, El i-a îndreptat spre Cuvântul lui Dumnezeu... Isus știa că dacă asculta de Cuvântul lui Dumnezeu, urma să nu aibă parte de odihnă și pace în cercul de acasă. – *The Youth's Instructor*, 5 decembrie 1895

Evreii îi urau pe soldații romani și pe vameși și refuzau să aibă ceva de-a face cu samaritenii. Dar Isus urma Scripturile și era prietenos cu toți.

Rabinii credeau că este vital să te supui regulilor lor. Ei pretindeau că unele lucruri, precum spălarea ceremonială a mâinilor, erau foarte importante. Tânărul Isus ignora pur și simplu toate aceste reguli. Atunci când liderii evrei au încercat să-L convingă să le urmeze tradițiile omenesci, Isus îi întreba unde se găsesc aceste reguli în Scripturi.

Rabinii știau că Scriptura nu îi autoriza să-L forțeze pe Isus să asculte de tradițiile lor. Așa că au încercat să-L convingă că tradiția, pe care o numeau „Tora orală”, era chiar mai importantă decât Scriptura. Însă când El arăta că poruncile lui Dumnezeu merită mai mult respect decât părerile oamenilor, ei se înfuriau.

Se înfuriau pe El pentru că nu Și-ar fi încălcat conștiința ascultând de ordinele lor. Eșuând să-L convingă că ar trebui să privească tradițiile umane ca fiind sacre, ei (rabinii) au venit la Iosif și la Maria și s-au plâns că Isus urma un traseu greșit în privința obiceiurilor și tradițiilor. Isus știa ce înseamnă să ai familia împărțită împotriva Lui din cauza credinței Lui religioase. El iubea pacea; El tânjea după dragostea și încrederea membrilor familiei Lui; dar știa ce înseamnă ca ei să-și schimbe atitudinea în privința Lui. – *The Youth's Instructor*, 5 decembrie 1895

Frații vitregi ai lui Isus L-au acuzat că are o atitudine „mai sfântă decât alții”. Ei L-au acuzat că este mândru și că Se pune pe Sine deasupra învățătorilor religioși. Dar Isus a continuat să asculte de Scripturi, punându-Se sub autoritatea ei; și chiar dacă era acuzat pe nedrept, El a rămas voios, iubitor, gata să ajute, neclintit și smerit.

Ani mai târziu, ucenicii lui Isus au arătat că au învățat bine această lecție de la El. Atunci când și ei au trebuit să se hotărască dacă urmează instrucțiunile lui Dumnezeu sau cerințele oamenilor, au spus:

Faptele apostolilor 5:29: Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!

SECȚIUNEA 3

Isus a crescut în principal în Nazaret și a trăit acolo până pe la treizeci de ani. El făcea parte din familia mare a lui Iosif, cu cel puțin șapte copii. Incluzându-L și pe Isus, erau cinci băieți și cel puțin două fete. Chiar și după ce Isus S-a dedicat în întregime slujirii ca misionar medical, oamenii din orașul Lui natal tot se gândeau la El ca la un tâmplar. Frații Lui tot se gândeau la El ca la „micul” lor frate.

Marcu 6:3: Nu este acesta tâmplarul, feciorul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt surorile Lui aici, între noi?

Oamenii din Nazaret au făcut aceste comentarii când i-a vizitat pentru prima dată după ce Și-a început misiunea de predicare. Învățăturile și miracolele Lui erau bine cunoscute. Iosif murise; dar mama lui Isus, frații și surorile Lui au fost încântate să-L vadă din nou. Întregul oraș era curios în privința Lui și toți oamenii s-au adunat la sinagogă să-L vadă.

Ei nu erau ignoranți vizavi de destinul Lui. Venind din nou printre ei, interesul și așteptările lor erau extrem de ridicate. Aici erau fețele familiare ale celor pe care îi cunoștea din copilărie. Aici erau mama, frații și surorile Lui, și toți ochii erau îndreptați spre El când a intrat în sinagogă în ziua de Sabat și Și-a ocupat locul printre cei care veniseră să se închine. – *Viața lui Isus*, p. 236

Isus a fost rugat să citească din Scriptură în ziua aceea. După ce a primit sulul cărții profetului Isaia, El l-a derulat și a citit profeția scrisă despre El Însuși.

Luca 4:18: Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați.

Rulând la loc sulul, l-a dat înapoi îngrijitorului și S-a așezat ca să predice.

Luca 4:20: Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El.

În timp ce Isus a început să explice pasajul, oamenii erau uimiți.

Luca 4:22: Și toți Îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui.

Mulțimea L-a ascultat cu atenție până când Hristos a aplicat pasajul ascultătorilor Săi.

Luca 4:21: Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.

Ascultătorii nu voiau ca Isus să folosească Scriptura ca o oglindă pentru a le arăta greșelile lor. Ei nu voiau să creadă că ei erau orbi, oprimați și robi. Ei erau obișnuiți ca în Sabat să asculte predici care să-i fleteze și să condamne păcatele altora. Ei preferau să părăsească sinagoga în fiecare Sabat plini de mândrie și de satisfacție de sine. Iar în ziua aceea, furia lor a crescut cu rapiditate, transformându-se în planul de a-L ucide imediat pe Isus.

Ne simțim și noi ofensați când Isus ne vorbește limpede din Biblie și aplică adevărul pe noi? Ne mâniem când Cuvântul lui Dumnezeu ne expune păcatele? Haideți să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dea un duh smerit și să ne ajute să primim adevărurile de care avem atâta nevoie!

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

SECȚIUNEA 1

1. Ce anume constituie siguranța noastră în fața ispitei? _____
 2. Caută cuvântul „veghere” în dicționar. Să presupunem că te afli cu cortul într-o regiune din Africa unde se găsesc mulți lei. Ce ar însemna cuvântul „veghere” pentru tine în această situație? _____
- Având aceasta în minte, care este semnificația cuvântului „vegheați” din 1 Petru 5:8? _____

SECȚIUNEA 2

3. Citește Deuteronomul 23:15. În 1850, Congresul Statelor Unite a adoptat Legea Sclavilor Fugari, în care se declara că toți sclavii fugiți trebuiau ca, atunci când erau prinși, să fie înapoiți stăpânilor lor și toți cei ce îi ajutau să se elibereze din sclavie, să fie acuzați de infracțiune federală. S-ar fi supus Isus acestei legi federale? _____
- De ce nu? Faptele apostolilor 5:29 _____
4. Dacă ai fi crescut în casa sau vecinătatea lui Hristos, ascultarea Lui te-ar fi iritat? Te-ar fi enervat că refuza să participe la distracția și activitățile tale? _____

SECȚIUNEA 3

5. Atunci când studiezi Biblia, cauți să înțelegi cum ți se aplică ție? Sau o aplici altora și îți satisfaci astfel sinele? De exemplu, ai putea să te bucuri că nu ești ca locuitorii Nazaretului și să te rogi cam așa: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca alți oameni – șantajști, nedrepti, adulteri, sau chiar ca închinătorii aceia din Nazaret.” Vezi Luca 18:9-14 și *Ferestre spre cer*, pp. 150-163 _____
- Studiu suplimentar: *Viața lui Iisus*, pp. 236-243.

Capitole de credință

Radiouri dăruite de îngeri?

AWR transmite într-un număr de țări unde oamenii nu au libertatea de a se închina în conformitate cu propria conștiință. De fapt, de multe ori oamenii din aceste locuri îndură mari persecuții pentru că urmează credința creștină.

Într-un astfel de loc – pe care nu-l vom denumi pentru siguranța oamenilor implicați –, creștinismul nu a pătruns deloc, iar guvernul și-a dorit ca lucrurile să rămână astfel. Este vorba de o zonă izolată locuită de oameni care trăiesc în triburi, care urmează religii animiste și ancestrale. Puternica determinare a guvernului de a nu lăsa alți oameni să pătrundă în această zonă este demonstrată de rapoartele despre persoane împușcate, oameni care au murit încercând să intre fără să aibă o permisiune corespunzătoare.

În ciuda drumurilor blocate și a permiselor speciale necesare pentru oricine intră în această zonă, AWR a primit un fragment de informație despre un mare număr de oameni care ascultau programele AWR. Undele radio au „sărit” peste soldați, poliție, drumuri blocate și peste toate eforturile de a nu permite ca oamenii aceștia să fie „viciați” de influențele ce provin din lumea exterioară, inclusiv din partea creștinismului. Acest fapt este un motiv în sine de bucurie, dar sunt mai multe lucruri de povestit.

După o perioadă, AWR a primit un raport de încredere din partea unui bărbat care fusese în acest teritoriu. El a povestit cum a vizitat un sat unde conducătorul acestuia a relatat următoarea experiență:

Într-o zi, în satul lor a apărut un străin. Acesta era un bărbat înalt, bine făcut, cu o aură luminoasă strălucitoare în jurul lui. Străinul a cerut să vorbească cu

conducătorul satului. Când acesta a ieșit în față, străinul i-a dat un radio și i-a arătat cum să-l folosească. După aceea, străinul i-a zis conducătorului că exista o transmisiune radiofonică foarte importantă pe care el și oamenii lui trebuiau să o asculte. Era o transmisiune AWR, iar străinul i-a arătat conducătorului cum să găsească frecvența corectă la radio.

În timp ce sătenii se adunau în jur ca să vadă radioul, au observat dintr-odată că străinul nu mai era cu ei. Au privit repede în jur și unii dintre ei au fugit în josul aleii ca să-l caute. Însă acesta nu se vedea nicăieri.

Bărbatul care a povestit toate acestea celor din AWR a spus că a mai fost într-un alt sat și, spre surprinderea lui, conducătorul acestuia i-a relatat aceeași poveste, chiar dacă nu exista niciun contact între cele două sate. Dar asta nu e tot. Cu totul, șase conducători din șase sate și-au amintit aceeași poveste, chiar dacă nu aveau cunoștință ca în vreun alt sat să se fi întâmplat evenimente similare.

Bărbatul care a avut aceste întâlniri a spus că a văzut oamenii din aceste sate adunându-se în jurul radioului și ascultând transmisiunile. El a depus mărturie că acești oameni deveniseră creștini devotați și se închinău sâmbăta, în Sabat.

Producătorul AWR pentru această zonă a spus: „Cred că îngerii au fost cei cărora le-a păsat de oamenii aceștia.”

Asigură-te că o să cauți în catalogul de cadouri al AWR proiecte pe care tu și prietenii tăi le puteți sponsoriza. Du-te pe pagina awr.org și dă click pe Suport > Projects.

Conexiune istorică

Un an nou fericit!

În această frumoasă dimineață de 1 ianuarie 1881, îi întâmpin pe copiii și tinerii de la *Instructor* cu Un an nou fericit! Vechiul an..., cu dovezile poverilor lui, a trecut și a sosit noul an, cu proiectele, speranțele și ostenelele lui.

Dragii mei cititori tineri, nu vreți să vă opriți acum când vă aflați chiar în pragul anului 1881 ca să vă întrebați în inima voastră care a fost natura raportului vieții voastre înaintea cerului? Raportul anului trecut, fie el bun sau rău, nu poate fi schimbat. Dacă simțiți că viața voastră din trecut a fost aproape un eșec, cu cât mai mult aveți nevoie să-I fiți recunoscători lui Dumnezeu că timpul vostru de probă nu s-a închis în vechiul an!

În fața voastră începe acum un nou an, cu paginile lui nescrise. Îngerul raportor este pregătit să noteze. Direcția acțiunilor voastre va hotărî ce va urmări el. Vă puteți face viața viitoare bună sau rea; iar acest lucru va hotărî dacă anul în care tocmai ați intrat va fi pentru voi un an nou fericit. Stă în puterea voastră să faceți să fie astfel pentru voi și pentru cei din jurul vostru. Dacă vă uniți cu Dumnezeu, ați putea aduce o rază de soare strălucitoare în cercul familiei voastre, prin gândurile voastre privind confortul altora, lăsând la o parte toate nemulțumirile și fiind voioși, amabili și ascultători, sau puteți urma un drum care va aduce o umbră întunecată asupra inimilor celor care v-au iubit mereu, au vegheat asupra voastră și s-au îngrijit de voi încă din cea mai timpurie perioadă a copilăriei voastre.

Își vor pune tinerii... întrebarea dacă sunt o binecuvântare pentru părinții lor sau o sursă de neliniște și un blestem? Ei vor avea o mare satisfacție să știe că încercați să vă faceți îndatoririle și să fiți buni; nimic însă nu îi va bucura mai mult în acest an decât să știe că vi l-ați oferit pe Isus în dar și că rugăciunea voastră zilnică este: „Tată ceresc, fii Tu îndrumătorul tinereții mele!” Începeți acest nou an, așadar, predându-vă lui Dumnezeu, dacă nu ați făcut-o deja; și fiecare zi pe care o veți petrece în slujba Lui va aduce binecuvântări asupra voastră și a celor cu care sunteți în relație.

Îngerii lui Dumnezeu așteaptă să vă arate calea vieții; prietenii încearcă să vă atragă pe calea plăcerilor egoiste și a păcatului; poate că vă aflați chiar acum deasupra liniei de despărțire; oh, stați și vă gândiți! De o parte este viața; de cealaltă parte, moartea.

Cândva, am citit despre un bătrân care, aflându-se la granița anului ce se încheia, privea în față de la fereastra lui la cerul plin de stele și la pământul rece alb de zăpadă și se gândea că nicio inimă nu putea fi mai lipsită de speranță și de bucurie decât a lui. Vedeă mormântul deschis înainte și în urmă, păcatele și dezolarea unei vieți irosite. Urmase calea propriilor alegeri în căutarea fericirii și nu o găsisese. Își simțea trupul epuizat și sufletul plin de remușcare.

Și-a adus aminte de zilele tinereții, ca niște fantome pline de reșoș, și s-a văzut din nou în punctul unde cele două căi se întâlneau – cea care ducea la casa cerească a păcii și cealaltă care ducea la întuneric și disperare. A văzut și a simțit greșala teribilă pe care a făcut-o alegând calea întunecată și urmând conducerea lui Satana, când îngerii lui Dumnezeu așteptau plini de nerăbdare să-i arate calea luminii. Viața pentru el a fost un eșec. Tulburat de durere și dezamăgire, a strigat în agonie: „Oh, Tată, dă-mi înapoi zilele tinereții mele! Lasă-mă să mai stau o dată la intersecția drumurilor, astfel încât să aleg calea luminii!” Însă vocea Tatălui nu a mai răspuns și zilele tinereții nu au revenit la chemarea lui. S-a gândit la tovarășii din tinerețea lui care au ales calea mai bună și și-a dorit să fi mers împreună cu ei. Și-a dorit să fi murit în copilărie, decât să fi trăit o viață irosită, așa cum a făcut el.

Plin de remușcări amare și orbit de lacrimi, și-a aplecat capul și a strigat din nou: „Oh, dacă mi-ar

reveni anii tinereții! Oh, cât îmi doresc atingerea îngerului meu păzitor, care a fost pus cândva să mă conducă pe calea păcii și a sfințeniei!”

Și tinerețea i-a revenit; căci tot ce văzuse, spusese și simțise nu a fost decât un vis profetic al cuiva care era încă tânăr, dar care îmbătrânise rapid păcătuind. Într-o oră de tristețe și îngrijorare cu lumea, văzuse anticipat remușcarea și dezamăgirea către care se îndrepta grăbit în rătăcirea lui departe de Dumnezeu; s-a trezit bucuros pentru a descoperi că încă mai era timp să aleagă calea spre pace, fericire și cer.

Sper că tinerii care citesc aceasta vor reflecta asupra trecutului, prezentului și viitorului. Hotărâți acum, la începutul noului an, să urmați calea nepri-

hănirii, că veți fi sinceri și cu inima curată și că viața nu se va dovedi o greșeală pentru voi. Mergeți înainte, îndrumați de îngerii din cer, fiți curajoși și cutezători; lăsați lumina voastră să strălucească și fie ca vorbele inspirate să vi se aplice. „V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău.” Ascultați cuvintele marelui apostol, răsunând de-a lungul veacurilor: „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!” 1 Corinteni 16:13. Oame-

nii care luptă împotriva falsității și a nelegiurii sunt descoperiți ca fiind drepți și nobili. Ei sunt oameni care se vor lupta până la capăt mai degrabă decât să cedeze. În încheiere, vă urez un an nou fericit. — *The Youth's Instructor*, 5 ianuarie 1881

“Hotărâți acum,
la începutul noului
an, să urmați calea
neprihănirii.”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce ar trebui să facem la începutul unui nou an? _____
2. Cine hotărăște ce fel de raport va consemna îngerul raportor în timpul noului an? _____
3. Care sunt cele două opțiuni ale tale? _____
4. Ce ar trebui să se întrebe tinerii în privința părinților lor? _____

Puneți-vă această întrebare: Cum puteți să fiți o binecuvântare anul acesta pentru părinții voștri? _____

5. Ce ar trebui să-l predăm lui Dumnezeu la începutul anului? _____
 6. Cine vă va ajuta să faceți alegerile corecte? _____
 7. Gândiți-vă la povestea bătrânului. Imaginați-vă acum ca o persoană în vârstă care privește înapoi la tinerețea lui. Ați fi atunci mulțumiți de alegerile pe care le faceți acum? _____
- Dacă nu, ce schimbări trebuie să faceți? _____
- Cât timp trebuie să mai așteptați înainte să faceți aceste schimbări? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: Vidrele de mare

Pentru un animal marin este normal să aibă un strat gros de grăsime care să-l protejeze de apele reci ale oceanului – exceptând vidra de mare. A uitat Dumnezeu ceva la designul lor? Deloc. De fapt, vidra de mare are la dispoziție ceva unic.

Deloc întâmplător, Designerul divin i-a dat vidrei de mare o blană incredibil de groasă. Cercetătorii au descoperit că vidra de mare are de la un sfert de milion la un milion de fire de păr pe șase centimetri pătrați de pe corp! Această blană groasă vine în două straturi. Stratul exterior de „protecție” impermeabilă protejează al doilea strat de păr mai scurt de lângă piele – care este menținut astfel complet uscat.

Capacitatea impermeabilă a blănii de protecție depinde de cât de curată este. Dar cum reușesc vidrele de mare să ajungă în fiecare zonă a corpului lor ca să se curețe? Creatorul lor, printr-un alt dar grijuliu și **deloc întâmplător**, a creat vidra de mare cu o piele laxă și un schelet neobișnuit de suplu. În acest mod, vidrele se pot răsuci și se pot îngriji de fiecare centimetru al corpului lor. Și cum pierd doar o cantitate mică de păr odată, au la dispoziție haina groasă de blană pe tot parcursul anului. Astfel, se păstrează complet etanșe și încălzite. Prin urmare, își pot petrece întreaga viață în ocean.

Vidra de mare este ca o ruladă mică și dolofană și, ținând cont de mediul rece, trebuie să mănânce zilnic echivalentul a un sfert din greutatea ei. Așadar, **deloc întâmplător**, Creatorul i-a dat vidrei de mare abilitatea de a se folosi de unelte atunci când face rost de hrană. De exemplu, folosește pietre mici sau alte obiecte ca să îndepărteze o scoică de o piatră. Apoi, cu aceeași unealtă, sparge cochilia pentru a ajunge la delicata din interior. Câteodată, își ține respirația câteva minute și se scufundă până în adâncul oceanului – de obicei, cam la 30 de metri – pentru a face rost de arici de mare, moluște, crustacee și anumiți pești. Vidra de mare își folosește mustățile sensibile și labele anterioare pentru a localiza și a prinde prada. Ea își plasează hrana într-un marsupiu aflat de-a lungul pieptului și, când se ridică la suprafață, se lasă să plutească pe spate, își scoate prada din marsupiu și începe să se hrănească.

Deloc întâmplător, Dumnezeu le-a mai dotat cu două calități. Mai întâi, în afară de faptul că se alimentează cu apă din mâncare, vidra de mare, câteodată, bea apă sărată. Apoi, cu ajutorul rinichilor destul de mari, filtrează apă dulce din cea sărată, eliminând prin excreție urină concentrată, fără nicio problemă. În al doilea rând, o vidră de mare nu-și face nici bârlog, nici vizuină. Ea trăiește pur și simplu în apă. Prin urmare, doarme în timp ce zace pe spate, plutind pe apă. Cum reușește însă această minge de blană voluminoasă să nu fie purtată în largul oceanului în timp ce doarme? Acesta este un alt instinct **deloc întâmplător**, cu care Maestrul Programator le-a dotat mintea. Vidra de mare ia alge sau altă iarbă marină și și-o înfășoară în jurul ei – folosind această plantă sigură ca ancoră pentru a rămâne locului în timp ce doarme. O vidră de mare mamă face la fel cu puii ei, înfășurându-i în plante marine în timp ce se duce să caute mâncare. Puiul ei stă confortabil și în siguranță. Câteodată, își mângâie puiul în timp ce-l îngrijește.

Grija ei tandră pentru pui este asemănătoare cu grija plină de bunătate pe care Creatorul Însuși o manifestă pentru noi când, începând viața de copii creștini ai Lui, avem nevoie de o protecție care să ne curețe sau să ne înfrâneze chiar. Din fericire, grija Lui iubitoare pentru noi continuă chiar și când am crescut și credem că le știm pe toate. El ne veghează întotdeauna cu bunătate; El este întotdeauna gata să ne ajute.

Articol folosit cu permisiunea autoarei, Juanita Kretschmar.

© Mike Banti. License—<http://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>